

Vegir Krists

Jesús Kristur, andleg viðleitni og jörðin:

Jesús Kristur, framlag hans til handa mannum og hvað varðar breytingar á mannkyninu og jörðinni: Óháðar upplýsingar með nýjum sjónarhornum frá mörgum rannsóknarsviðum og reynslu.

<http://www.ways-of-christ.com/is/>

Vegir Jesú Krists í mannlegri vitund og við breytingar heimsins.

Atriðaskrá yfir megintextann.

Vinsamlegast bíddu uns síðunni hefur verið alveg halað niður til að sjá síðustu krækjuna.

Vegir Krists 1

1 KYNNING á markmiðum og notkun textans, mikilvægt til skilnings á textanum; 3

KYNNING á markmiðum og notkun textans. 3

Nákvæmar ábendingar***, Kristin hugleiðsla. 4

Þessar síður og ýmsar guðfræðistefnur. 6

„Í upphafi var Orðið (gríska: logos) ...og Orðið varð hold" (*Jóh. 1*). 10

Jesús of Nasaret, fæðing hans. 11

Er eitthvað merkingarvert í æsku Jesú? 12

Aukaefni um deilur varðandi „tvo drengi sem heita Jesú". 12

Skírinn í Jórdan af Jóhannesi skírara. 13

Þögnin í eyðimörkinni. 15

Freistingarnar og köllun lærisveinanna. 17

Brúðkaupið í Kana. 19

(Kristin sjónarmið varðandi kynferði, samúð, samkennd og ást). 21

Hinn „heilagi ákafi" (og sjónarmið varðandi tilfinningar). 22

Fjallræðan (*Matt 5 - 7,29*; og sjónarmið varðandi hugann). 23

Ummyndun Krists á Tabor-fjalli (*Matt 17*). 25

Spurningin um „kraftaverkin". 26

Upprisa Lasarusar frá dauðum. 27

„Sauðirnir". 29

Síðasta kvöldmáltíðin, hertakan, gíslatakan og húðstrýkingin. 32

Krýning þyrnikórónunnar og lokaræðurnar. 33

Krossfesting og jarðsetning. 34

Spurningin um tömu gröfina, „niðurförin til heljar" og „upprisan til paradísar". 38

Upprisan. 40

„Uppstigning" Krists. 44

Hvítasunnuatburðurinn (hvítasunnudagur). 47

Mynd af Jesú. 50

2 Fyrir 2. hlutann - Skrefin í opinberunni - smella hér 51

Opinberun Jóhannesar. 51

Um meðhöndlun opinberana. 53

Um efnisinnihald opinberunar Jóhannesar: Kirkjurnar sjö. 54

Af hverju þarf ég kirkju eða söfnuð? 63

Innblásturinn og kirkjurnar 64

Innsiglin sjö. 66

Básúnurnar sjö. 67

„Þrumurnar sjö" og spámennirnir tveir. 67

Konan og drekin. 68

„Sjöhöfða dýrið" úr sjónum. 68

„Dýrið með hornin tvö" úr jörðinni. 69

Hinar „sjö skálar reiðar", endalok „Babýlon", og endurkoma Krists á dómsdegi. 69

Hið (raunverulega) „þúsund ára friðarríki". 72

Hinn nýi himinn, hin nýja jörð og hin „nýja Jerúsalem". 72

Lokakafli meginhlutans: Kristna viðhorfið 74

Tafla: Kristið viðhorf: Í heiminum, en ekki af heiminum; *sjá Jóhannesarguðspjall 17*. 75

3 Í þriðja hluta: Önnur efnisatriði 77

Bæn fyrir friði, lífi og jörð. 77

Grundvöllur siðfræðilegra gilda. 78

Leiðréttingar varðandi nútímalegar „Jesú-kenningar". 80

(Náttúru)vísindi og guðstrú. 82

Vitund, heili og frjáls vilji mannsins 84

Jesús Kristur og spurningar um mataræði. 85

Jesús Kristur og heilun - jafnvel í dag.	87
Blessun.	89
Kvörtun sem hugsanlegur hluti af kristinni ástundun.	89
Kristinn vegur - melting hins daglega lífs.	90
Almenn kristileg sjónarmið í hagfræði og félagslegum umræðuefnum.	91
Almenn kristileg sjónarmið í hagfræði og félagslegum umræðuefnum.	93
Kristni og heimspeki: Athugasemdir við ræðu Habermas „Trú og þekking“ (2001*). - Með athugasemdum varðandi aðrar heimspekilegar stefnur -	94
Almenn kristin sjónarmið varðandi vistfræðilegar spurningar*.	95
Ófætt líf*.	97

4 Í fjórða hluta: Gamla testamentið og framlag sökum orðræðu við önnur trúarbrögð 98

Gamla testamentið, gyðingatrú og Jesús Kristur.	98
Upplýsingar: Zarabústratrú (Parsatrú).	101
Upplýsingar: Jesús Kristur og íslam.	102
Upplýsingar: Jesús Kristur og búddatrú.	105
Upplýsingar: Jesús Kristur og hindúatrú.	107
Informations: Jesús Kristur og taóismi og konfúsíusismi	110
Almenn sjónarmið varðandi náttúruleg trúarbrögð.	112
Trú ¹⁾ sem „endurtenging“ mannsins við Guð - á vegi með Jesú Kristi	114

Hjálp: Sjálfsathugun á verkinu með megintexta „Vegir Krists“	117
Merki: höfundaréttur, tölvupóstur (e-Mail)	118

1 KYNNING á markmiðum og notkun textans, mikilvægt til skilnings á textanum;

KYNNING á markmiðum og notkun textans.

Í 2000 ár, ásamt fyrri spádómum frá nokkrum þúsund árum fyrr, hefur fólk ábyrgst margbreytileika sinn og beina upplifun með Jesús Krist aftur og aftur. Þrátt fyrir mismunandi persónuleika sinn og trúarbrögð, heimspekilegt og vísindalegt samhengi, sýnir það óháðan sameiginlegan skilning. Það ræðir einnig möguleikann á því að aðrir undirbúi sig fyrir álíka upplifun. Nýja hæfileika fólks og heimsins má einnig sjá í gegnum Jesús Krist, nokkuð sem fer fram úr eintómum menningarlegum og sagnfræðilegum mörkum. Hér eru vaxtarskref skoðuð á nýjan máta. Með því að fylgja skrefum Jesú getur maður séð mikilvægi þeirra skrefa fyrir mismunandi svið lífsins.

Á 12. öld spáði ábótinn Joachim di Fiore fyrir „Tímabili heilags anda“ þar sem einstaklingsbundið samband við Guð, óháð stofnunum, yrði viðtekið. Í dag fer fram ákveðin viðleitni við að dreifa því á heimsvísu að leitni að Kristi taki ekki einungis á sig lögun í einstaklingnum heldur er farið að líta á einstaklinginn meira sem sellu og meðvitað meira í „líkama Krists“.

Í þessu samhengi er ekki hægt að skilja „endurkomu Krists á dómsdegi“ og tíma „opinberunar“ sem einfaldrar endurholdgunar, heldur sem mun víðfeðmari atburð. Maður getur samt sem áður haft grun um líkindi á milli þróunibnar fyrir 2000 árum og núverandi aðstæður - sem má ekki leiða til hörmunga.

Þetta verkefni hefur það að markmiði að svara spurningum tengdum nýjum afmörkuðum þroska á mismunandi lífssviðum síðan Jesús var uppi fyrir 2000 árum. Þetta framlag er sett saman af skyndihvöt.

Einkum í dag,

• þegar gert er tilkall til fyrirbrigðisins Jesú Krists af mörgum mismunandi [trúfræði](#) (sjá

aukaglugga) og trúarkenningum, horft frá málvísindalegu, sagnfræðilega gagnrýnu, fornleifafræðilegu og fornletursfræðilega, trúarfélagsfræðilega og sálfræðilegu, vísindalegu, stjórnfræðilegu sjónarmiði,

- þegar, eins og á tímum frumkristni, margbreytilegur andlegur vettvangur varð til í þjóðfélaginu fyrir utan hinn gamla hefðbundna efnishyggjuheim – sem skapaði bæði brýr og landamæri á milli þeirra og kristni,
- þegar gríðarlegar flóknar aðstæður eiga sér stað, t.d. margir að því er sagt er íklæðast holdi „Jesú Krists“; og þegar vandráðin og neikvæð atvik eiga sér stað í nafni Jesú Krists,

það gæti verið áhugavert að rannsaka hvert raunverulegt framlag Krists er:

Þetta verkefni hefst á hluta af okkar eigin innri upplifun og öðrum dulrænum upptökum o.s.frv. **Sjónarmiðið er þverfaglegt, leitað er þekkingar og reynslu víða, ekki bara innan guðfræðinnar.** Frá þessu andlega sjónarhorni er engin tilraun gerð til að afvegaleiða fólk frá félagslegri og pólitískri vitund með einhvers konar gervi-andlegu lífi. Það er auðvitað ekki hægt að samþykkja trúarkenningar hins vélræna vísindahugsunarhátt 19. aldar sem takmörkun á skoðunum; það sama á við austræn íhugunarefni, að það er ekkert til sem hefur ekki áður verið lýst í hinum fornu indversku veda-helgiritum og að Jesús sé ekkert nema, líklega þriðja flokks, kennari þeirra, þetta er ekki hægt að samþykkja sem takmörkun á hugsunum. Þessi skilningur er ekki fenginn úr bókunum sem bornar eru saman í textanum eða í ákveðnum lista yfir aðrar bækur fyrir þá sem hafa áhuga á trúfræði. Lestur „Vegir Krists“ útheimtir ekki að maður þekki þessar bækur fyrirfram eða búi yfir trúfræðilegri þekkingu. **Ekkert er hugsað sem trúarkenning eða sem sjónarmið trúarlegra samtaka í heiminum. Engu er beint að neinni kirkju, trúarlegum eða andlegum hópi manna eða gegn trúarjátningu kristinna safnaða. Fólk sem tengir sjálft sig við annan trúarlegan eða hugmyndafræðilegan bakgrunn, en hefur jákvæðan áhuga á nýrri innsýn hvað varðar kristna nálgun, svo lengi sem hún er ekki smávægilega eða yfirborðskennd, getur einnig fundið slíkt hér. Einnig er bent á sambandið á milli hinnar kristnu leiðar og annarra hneigða. Þetta verkefni gerir kristna trú álíka aðgengilega frá mismunandi hliðum á sama máta og Jóhannesarguðspjall lýsir hinnu kristnu leið á tungumáli sem er skiljanlegt fyrir þá sem leituðu þekkingar á þeim tíma. Snið þessa skjals gerir einnig huga þess sem les það kleift að vera frjáls. Rannsóknir eru öðruvísi en trúboðsstarf. Samt sem áður geta þeir kristnu einstaklingar sem lesa þennan texta, og kjósa einfalda trú í stað dýpri íhugunar, lært af honum, t.d. hvernig hafa skal samskipti við fólk af annarri trú án þess að búa við sífelldan misskilning.**

Textinn ætti að tala fyrir sjálfan sig.

„Enn hef ég margt að segja yður, en þér getið ekki borið það nú. En þegar hann kemur, andi sannleikans, mun hann leiða yður í allan sannleikann“ (Jóh 16:12-13). Vegir Krists leita fanga í þessum anda.

[Til baka í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

Nákvæmar ábendingar***, Kristin hugleiðsla.

Ein leið er að hugleiða guðspjöllin.

Hinir 37 kaflar megintextans fylgja hinum mismunandi skrefum guðspjallanna og opinberunarinnar. Lesa má einn kafla eða kaflanna alla í réttri röð til að öðlast meiri skilning.

Biblíulestur, þ.e. að lesa í gegnum og vinna með textann og merkingu hans er aðeins ein aðferð. Við lestur guðspjallanna, megintexta „ways-of-christ.net“ og síðast en ekki

síst Guð getur stuðlað að dýpri skilning.

Sá sem hefur meiri áhuga á heildrænni nálgun, þar á meðal vanræktum hlutum sálarinnar, geta lesið og hugleitt kaflann, t.d. Jóhannesarguðspjall og síðan lesið megintexta „Vegir Krists“.

Þessi heimasíða inniheldur samfelldan texta. Kafla hennar má nálgast í efnisyfirlitinu. Við lestur hennar er gagnlegt að prenta efnið út: (t.d. [pdf-skjal](#)).*

(Jóhannes og lærisveinar hans sinntu helst hinu djúpa andlega mikilvægi þess sem gerðist.) Það er nokkrir möguleikar færir hvað varðar hugleiðslu. Fyrst þer að nefna þær grundvallarkröfur sem nauðsynlegar eru fyrir alla hugleiðslu. Ýta ætti úr huganum truflandi hugarástandi og vandamálum með því að vera meðvitaður um það eða með því að ræða við einhvern um það o.s.frv.; til að tryggja nægjanlega andlega einlægni. Einstaklingurinn ætti ekki að vera þreyttur, svangur eða undir miklum áhrifum áfengis, tóbaks o.s.frv. Sími ætti ekki að trufla þig á meðan hugleiðslu stendur. Þér ætti að líða vel á þeim stað sem þú hefur valið fyrir hugleiðsluna. Staðurinn ætti ekki að vera nálægt raftækjum sem valda „rafstreitu“. Vant fólk getur jafnvel einbeitt sér á markaðssvæði, en svona ábendingar eru yfirleitt viðeigandi. Stundum var hugleiðsla guðspjallanna iðkuð með því að segja texta biblíunnar hægt með lokuð augun (t.d. meðlimir Rósakrossreglunnar**). Textinn var lærdur utan af og því var athyglin ekki á orðin heldur efnið. Það var einnig breytileiki hvað varðar taktkenndar bendingar. Einnig má lesa textann og láta hann virka með lokuð augun. Það þýðir án virkrar hugsunar því raunveruleg hugleiðsla hefst eftir að hugsunum lýkur. Ef hugsanir halda áfram að birtast ætti einfaldlega að „horfa á“ þær í stað þess að taka virkan hátt með þær. Þegar á einnig við þegar hugsanir birtast sem hafa greinilega eða virkilega engin tengsl við hugleiðsluna (ef hugsanirnar varða áætlanir skaltu skrifa þær niður til að fresta þeim svo þú sért opin fyrir hugleiðslu.) Skrifa ætti eftir á niður mikilvæg atvik sem eiga sér stað í hugleiðslunni til að fylgjast betur með þróun manns. Hin hugleiðandi íhugunarefni geta leitt til „dýpra“ ástands hugleiðslu, slíkt þarf þó ekki endilega að gerast.

Það getur einnig verið gagnlegt að hafa stílabók nálægt þegar maður vaknar, til að skrifa niður stikkorð. Slíkt hjálpar einnig til að muna eftir draumum og fylgja þróun þeirra. Ef draumatákn eru máluð á daginn aðstoðar það þig við að opna raunveruleikastig sem endurspeglast í draumum. Þá verður ljóst að ekki eru allir draumar einföld melting á upplifun dagsins, heldur er eitthvað að gerast sem er eins mikilvægt og sjálfur dagurinn.

Þetta eru ekki dulspekilegir helgisiðir heldur veitir þetta sálinni nógu langan tíma til að opna sig fyrir efninu eða fyrir Guði, í stað þess að efnið sé aðeins tiltæk vitsmununum - það er ekki slæmt en nægir ekki eitt og sér til að skilja andlega hluti. Smám saman getur þetta snert og umbreytt öllum „lögum“ tilvistar okkar, þar á meðal viljanum og jafnvel líkamanum. Aðeins þá, þegar t.d. nýr skilningur eða tengdar táknrænar myndir í hugleiðslu eða draumum birtast, eða önnur þróun í lífinu, hefur ítarlegt efni „mætt“ að, allavega er ýja að slíku. Það gæti verið nauðsynlegt að hafa kafla á takteinunum t.d. í viku eða jafnvel mánuð. Síðan geturðu haldið áfram, sérstaklega ef þig langar til þess. Það er ekki nauðsynlegt að túlka kaflann hvað varðar þitt daglega líf áður en lengra er haldið. „Skrefin“ eru ekki lengur alveg aðskilin. Guð heimilar manni að upplifa eitthvað þegar hann (Guð) vill það. Hugleiðsla getur aðeins undirbúið okkur fyrir innra „frábært andartak“ en hún getur ekki þröngvað því fram. Samt sem áður getur engin trúfræði ein og sér komið í stað slíkrar innri iðkunar - sem getur leitt til þess að gera það sem Kristur og gerði, í stað einungis vinnu með kenningar.

En fyrir utan hugleiðslu eru til eins margar aðferðir og til er fólk, allar leiða þær að sama markmiðinu

Frekari leiðir hugleiðslu í hinu kristna samhengi.

Kirkjur bjóða sjaldan upp á kristnar leiðir hugleiðslu eins og nefndar hafa verið að ofan. Líklegra er að þær bjóði upp á einfaldari myndir hugleiðslu á námskeiðum sínum. Fólk vill eiga andlegar upplifanir. Það er alvöru áhugi á slíku. En kirkjurnar hafa tapað mikið af sínum andlegu hefðum, og þar með hugleiðsluhefðum, og því leita þær leiða til að endurnýja þær. Þær byrja á búddatrúarhugleiðslu eins og „zen“, einföld æfing í þögn, án samhengi búddatrúar eða hindúatrúar og með kristinni eða hlutlausri kynningu. Þær hugleiða einnig

kristnar myndir*, eða lesa stutta kafla úr biblíunni eða lesa um kristna dulspekinga og hugleiða síðan það. Minnst er á gamla hefð sem enn lifir meðal grískra rétttrúnaðarmunka á Athos-fjalli í kaflanum „Þögnin í eyðimörkinni“ í megintexta okkar: þeir endurtaka „kyrie eleison“ (herra, sýndu miskunn) í öndunartakti sínum. Lög og sálmar geta einnig haft hugleiðslueiginleika. Einnig væri mögulegt að taka með margar myndir og tákni í gömlum kirkjum (byggingum). Einfaldasta leiðin væri stundum sú áhrifaríkasta fyrir kirkjurnar, þ.e. tíð tímabil þagnar; á undan bænum, á meðan bænum stendur, eftir bænina - bíða eftir að finna eftir einhvers konar „svári“ - og við prestlega ráðgjöf. Fyrir utan slíkar aðferðir við undirbúning fyrir Guð getur allt í lífinu haft hugleiðslueiginleika - þó slíkt sé erfitt á okkar erilsömu tímum. Það væri fásinna og myndi sýna vanþekkingu að kalla allar gerðir hugleiðslu „órkristnar“ (sökum hugleiðslna sem þekktar eru innan hópa sem eru ekki kristnir, sem eru betur þekktir en þeir kristnu). [Málverk](#).

Jafnvel þeir sem leita að innri upplifun og völdu sér hina gagnslausu og hættulegu leið lyfja í staðinn geta í staðinn fundið upplifun með hugleiðslu sem fullnægir þá.

* ... Ef prentaði textinn er rannsakaður á einbeittan máta aðstoðar það viðkomandi við að forðast þau vandamál sem sjálfstæðir rannsakendur eigna ofskammti á Internetinu og fjölverkavinnslu (þ.e. framkvæmd ýmissa verka á sama tíma).

** Til dæmis kristni Rósakrosskólinn „*Universitas Esoterica*“ í Berlín (*Wolfgang Wegener*), sem var til uns 1984.

*** (Dýpri) skilningur á þessum síðum krefst þess að taka eftir tilurð hans - sjá *Kynningin að ofan* -; og frekari aðferðir sem notaðar eru (sjá að ofan, nákvæmar ábendingar). Aðrir líta á slíkt viðhorf, er textinn er lesinn, sem almenn viðmið fyrir ábyrgðarstarf, einnig í heimsspeki („meginreglur góðgerðarmála“, *Donald Davidson*, „*On the Very Idea of having a Conceptual Scheme*“, í „*Proceedings and Addresses of the American Philosophical Association*“, Vol.47, 1973-1974, S. 19).

[Til baka í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

Þessar síður og ýmsar guðfræðistefnur.

1. Allar tilraunir til að enduruppgötva hina andlegu dýpt kristni sem er að hluta til horfin verður auðvitað **að hefjast á kenningunum, lífinu og mikilvægi sjálfs Jesú Krists og einstaklinganna innan frumkristni** - þar á meðal „opinberunar-“ einkenni þeirra í stað þess að velja einungis þá sem henta ákveðinni trúfræði. Það er einnig mikilvægt að taka fjölbreytileika hinna frumkristnu einstaklinga alvarlega, alveg eins og guðspjallamennirnir***** gerðu, til að sýna hið ítarlegra hlutverk Krists betur.*

2. Hin **Gamla kirkja** eftirfarandi alda einkenndist af yfirvaldi hins yfirgripsmikla svæðis „**Kirkjufeðranna**“. Með aðstoð grískrar tungur og þekkingar þeirra gátu þeir gert hinar kristnu hefðir mun augljósari fyrir Evrópubúa. Þeir vissu enn mikið um fyrri skrif sem eru horfin sjónum í dag. Á þessu tímabili var líka mikið um ágreining varðandi það sem taldist sönn kristni og það sem taldist ekki vera slíkt. Margar þessar uppgötvanir, sem síðar voru hunsaðar, **eiga skilið nýtt mat** - sérstaklega í samanburði við uppruna þeirra. Það voru einnig kristnir menn sem sóttust ekki eftir frelsun í gegnum kirkju heldur í gegnum einstaklingsbundin aðgang að Guði með bænum eða hugleiðslu - t.d. í Egyptalandi, sbr. uppgötvanir *Naq Hammadi*. Innan hinnar „dulspekilegu guðfræði“ nútíma rétttrúnaðarkirkna er sumt af því vel varðveitt.

3. Miðaldar-**skólaspeki** og viðurkennd riti leiddu til guðfræðilegrar skipulagningar með ályktun, gagnályktun og niðurstöðu - sem hægt var að kalla trúarbragðaheimsspeki. Yfirvald „Kirkjufeðranna“ var enn viðurkennt, en aðeins svo fremi sem þeir samræmdust þessum hugmyndum. Þó að skólaspekin hafi veitt mörg athugunarefni á þeim tíma var hið einhliða

einveldi og þar með einskorðaða vitsmunalega rökfesta ógnvænleg og ætti að greina í sundur frá hinum raunverulegu trúarlegu víddum. Trúarbrögð voru því varðveitt í formi kenninga en það freistaði einnig fólk til að fylgja rannsóknarhefðum. Sköpunargáfa þeirra sem leita að andlegum hlutum og dulspekingar í nútímanum sýna okkur að sama vitsmunalega aðferðin getur einnig leitt til annarra niðurstaða og að raunverulegur andlegur vöxtur krefst vitundar, sem er sveigjanlegri, ítarlegri og ekki eins hörð. Hin stranga skólaspekiaðferð er enn mikilvægur upphafspunktur fyrir nútímalega kerfisbundna guðfræði, sérstaklega í kaþólskri trú. En það eru einnig ákveðin einlægni í garð annarra alkirkjulegra nálgana (t.d. Yves Congar). Markmiðið getur vissulega ekki verið einhliða gagnrýni í garð einnar af guðfræðistefnunum. Snemma við vinnslu megingrönnu „Vegir Krists“ voru ákveðnar formgerðir skoðaðar. Aðeins einn möguleiki var síðan eftir en það var að nota röð „Skrefa Jesú“ úr sjálfum guðspjöllunum! Það er einnig upprunaleg röð mögulegrar mannlegrar þróunar og vitundarsvæði í tengslum við heiminn í kring. En þetta er ný, þverfagleg nálgun.

4. Er nægileg kirkjuhefð hafði verið bætt við upprunann fylgdi viðleitni **siðaskiptanna**, þar sem hinn biblíulegi uppruni var notaður sem grunnur að nýju. En viðleitni þeirra var takmörkuð því þeir sjálfur voru börn síns tíma og vissu lítið um hinar andlegu og dulspekilegu hreyfingar í frumkristni. Þeir sneru einnig baki við dýrmætar hefðir á borð til Tilbeiðslu Maríu. Það voru aðeins einstaklingar á borð við hinn þýska mótmælendaguðfræðing J. V. Andreae sem gaf út dýpri upplifanir, sem mætti kalla „kristnar dulspekiupplifanir“; dulbúnað sem draumur eða skáldskapur til öryggis. Kirkjur mótmælenda voru meira segja ekki jafn umburðarlyndar og maður hefði haldið. Því er ekki auðvelt að bera kennsl á hið kristna eðli þessara upplifanna.

Gagnsiðaskiptin, trúarstríð o.s.frv. sáum um afganginn. En hinar mismunandi guðfræðilegu nálganir voru samt líkar að ákveðnu leyti. Maður gat fundið innan kirkjum mótmælenda aðskilda söfnuði á borð við lútherska og siðbótar, þessi aðgreining var aðeins í gildi fyrir guðfræðilegar umræður og er ekki lengur studd af sjálfum meðlimunum (að minnsta kosti í Þýskalandi**).

5. **Öld nýrrar heimspeki, upplýsingin, rökhyggja og (náttúru-) vísindi** sem fylgdu stuðluðu ekki að guðfræði andlegrar upplifunar til viðbótar við hina gömlu kerfisbundnu guðfræði. Þvert á móti, sífellt fleiri **sagnfræðilega gagnrýnir guðfræðingar** hófu að snúa sér að hinum nýju vitsmunalegu og einhliða efnishyggjuvísindum þess tíma. Guðfræði byrjaði að verða samanburðarrannsókn á ritmáli og málvísindum - sem voru ekki endilega mistök þó þau hafi verið einhliða.

Það er ekkert því til fyrirstöðu að hugleiða tegund lesefnisins, en þá á kerfisbundinn máta, eins og síða okkur um hið svokallaða **Filippusarguðspjall** (Nýjar síður á [ensku](#) og [þýsku](#) og). Það er einnig oft nauðsynlegt að bera saman fullyrðingar hinna heilögu ritningar við aðstæður þess tíma – og það er mikilvægt að gera ekki samstundis lítið úr því sem skrifað var þegar slíkt er lesið í hinum nútímalega tíðaranda. Tengingin við tilvonandi söfnuð getur einnig kastað ljósi á merkinguna, en slíkt þarf ekki að leiða til takmörkunnar á því ytra, einungis mannlegum atburðum, þar sem Guð birtist ekki beint lengur, þó hann hafi verið mikilvægastur fyrir mannkynið. Sú staðreynd að skilaboð voru gefin ákveðnu fólki þýðir alls ekki að engin altæk merking hafi ekki verið til staðar. Það er mikilvægt fyrir okkur í dag að skoða mikilvægi þessarar hefðar. Efnistöð hennar verða okkur samt sem áður ekki ljós fyrir en við tökum trúverðugleika þess sem lofað var alvarlega. jafnvel fyrir fólk í dag, eða við reynum slíkt að minnsta kosti.

Málsvarar hinnar gömlu kerfisbundnu guðfræði sáu sig sem málsvara nokkurs konar miðstöðvar raunverulegrar guðfræði, en í kringum hana gættu ný rannsóknarsvið flokkað sig. Geta þeirra samt sem áður til að uppfylla þetta sameinandi hlutverk var vafasamt. Vafalaust væri réttmætt að tengja margvíslegar vísindalegar uppgötvanir við guðfræðilegar kenningar - svo lengi sem það leiðir ekki til nýrra vísindalegra kenninga. En þar af leiðandi ætti maður von á að slíkt myndi eiga sér stað í dag. Í flestum tilfellum gerðist slíkt ekki. Þetta myndi þýða að virða fyrir sér hina tilvonandi nýju heimssýn og hugarfar, sem á rætur sínar að rekja til skammtaeðlisfræði, skammtalíffræði, nýja jarðeðlisfræði, stjarnaeðlisfræði og sérstaklega ný jaðar-vísindi á borð við dulálfræði sem styður ekki hina gömlu efnishyggju. Það er

gagnslaust að aðlaga guðfræði nútímans að vísindaheimi 19 aldar!***

Ólíkt tilhneigingum rökhyggju hafa nýjar endurnýjunarhreyfingar orðið til síðan á 19. öld sem leitt hafa til margra nýrra sjálfstæðra kirkna mótmælenda. Þeim fannst samt sem áður ekki nauðsynlegt að rannsaka vísindaþróun til að sjá hvort hún samsvarist þeirra núverandi trú. Þær stuðla að biblíulegri trú. Í flestum tilfellum myndu þær ekki kalla þetta „guðfræði“, en þetta er ákveðin tegund af guðfræðilegri túlkun (biblíuskýring).

6. Á 20. öldinni fór því fram mikil viðleitni til að bæta við hliðum á guðfræði sem höfðu áður ekki fengið nægilega íhugun, en samt án dulspekilegra eða andlegra vídda - var að minnsta kosti viðurkennt sem nauðsynlegur hlutur af *Karl Rahner*. Slíkar tilraunir í heimi katólikka og mótmælenda voru góðar fyrir hluta af þjóðfélaginu því þær tókust á við raunveruleg vandamál fólks: t.d. *Karl Barth; pólitíska guðfræðin og guðfræði frelsunar þriðja heimsins og guðfræði sköpunarinnar*****), *feminísk guðfræði*. Sumar stefnur á borð við „*Entmythologisierungstheologie*“ (guðfræði „*demythologization*“) *Bultmanns* gerðu meira slæmt en gott, minnkuðu nánast trúna niður í rökhyggjukennda heimssýn - þó þeir taki greinilega fram að trúarbrögð þarfnist ekki vísindalegrar hluthyggju. *Drewermann* reyndu síðan biblíuskýringu guðspjallanna með djúpsálfræði. Þetta gæti verið brú þegar heimur efnishyggjukenndu heimssýnarinnar er yfirgefin án sálar en djúpsálfræði er enn ekki raunveruleg andleg vídd biblíunnar og því þýðir ekki að etja saman þessum hlutum, eins og átti sér stað.

Þar til nú hafa vandamál tengd biblíufestu og afstæðishyggju verið yfirgnæfandi í umræðunni. Fyrir utan það hafa hinar svokölluðu „Afhjúpunarsögur um Jesú“ fyrir utan guðfræðilega hópa á síðustu árum verið skaðlegar núverandi umræðu.

7. Allt til dagsins í dag hefur ekkert verið til staðar sem endurspeglar „póstmoderníska“ guðfræði 21. aldarinnar. **Endurnýjun andlegra möguleika kristinnar trúar - að viðhalda hinni gömlu trúarlegu og félagslegu fylgni einni útheimtir ítarlegri vitundarbreytingu*******. Kallað er hér eftir andlegri nákvæmni og einstaklingsmiðuðum leiðum til að líta á þjóðfélagið og heiminn, í stað þess að stjórna aðeins og varðveita hin gömlu svið guðfræðilegrar rannsóknar og vísindalegrar trúarrannsóknar: leið til „fulls“ kristindóms án klofnunar nútímans. Það er hér sem „*Vegir Krists*“ kemur til sögunnar.

*) Þau viðurkenndu meðvitað ekki bara „source Q“, sem fræðimenn fundu innan þess. (Það innihélt aðeins ummæli Jesú fyrir þínu og dauða Krists með síðareglum sem náðu út fyrir margar félagslegar síðvenjur, oft tengd, t.d. Fjallræðan. Hið álíku og ósviknu ummæli „Tómasarguðspjalls“ sýna að, veltur á predikurum og áheyrendum, að frekari ummæli Jesú voru í umferð. Í fyrstu voru einungis fáeinir lærisveinar sem gátu fylgst síðustu skrefunum í lífi Jesú, hófst með upprisu Lasarusar frá dauðum, og stóðu því áreiðanlega fyrir það. Samt sem áður var það birt þeim sem leituðu þess.

**) Í dag, t.d. í Þýskalandi, eru tilraunir gerðar til að koma reglu á þessar aðstæður. Einnig varðandi hinar mismunandi kirkjur sá einnig síðu okkar „Kirkjurnar sjö (opinberunarinna) og kirkjur nútímans“.

***) Sjá einnig aukasiðu okkar „Vísindi og trúin á Guð“. Sjá *Hans Küng, gyðingdómur. Past, Present and Future* for a study of the development of Christianity. Hann gerir samþætta rannsókn sem samþykkir innihald ritningarinnar sem heimild er varðar samhengi, þrá fyrir fornfræðilegar og gagnrýnar trúfræðilegar rannsóknir, sem vitir sumum kristnum mönnum og gyðingum ástæðu til íhugunar. (Við samþykkjum ekki allar afleiðingar gagnrýnnar sagnfræðilegrar rannsóknar. Til dæmis virðast sum atvik í kringum Jesú aðeins vera huglæggar upplifanir. Küng er samt sem áður opin, hefur enn ekki rannsakað slíkar upplifanir. Aðferð hans við að rannsaka þróunarskref kristindóms almennt séð (hugarfar) er áhugaverð en með slíkri leið er ekki mögulegt að bera kennsl á mikilvægu hluta kristinnar trúar, sem voru aldrei ríkjandi fyrr en nú, eins og dulspekingarnir.

****) (*Þýsk bók: „Ökologische Theologie“ (vistfræðileg guðfræði), Kreuz-Verlag*).

*****) Einnig hinn „eilífi fagnaðarboðskapur“ hins heilaga anda (*Opinberunarbókin 14,6*) krefst meiri vitundar heldur en vitsmunirnir einir er megnugir um að veita.

***** **Jesús, lærisveinarnir og guðfræði.**

Innan Nýja testamentisins má finna „guðfræði“. En rithöfundanir hljóta að hafa sameinað þau á meðvitaðan máta. Þeir fundu fyrir því að Jesús hafði átt sér margar „hliðar“. Maður þarf mörg guðfræðileg sjónarmið til að skilja hann.

Hann kenndi einnig **félagslega** vitund frjálslyndrar eða frelsunarguðfræði – og hann kenndi hin (**einstaklingsbundnu**) **siðferðilegu** viðmið íhaldssamra guðfræðinga (en ekki formlegt og ekki byggt á ríkisvaldi.)

Hann hafði einnig að bera hið **andlega** viðhorf kristinna dulspekinga (sbr. dulspekilega guðfræði grísku rétttrúnaðarkirkjunnar) - og samt sem áður vildi hann að lærisveinarnir stjórnuðu lífi sínu í **hinum efnislega heimi** (sem er meginumræðuefni flestra núverandi guðfræðinga og trúboða, sérstaklega þau er lúta að mótmælendum).

Jesús sýndi „**yfirnáttúruleg tengsl við Guð**, (frá skírn til krossins og upprisunnar, tekið t.d. eftir því í hugleiðslukenndri yfirliti Jóhannesar og lærisveina hans); sem er ekki hægt að útskýra með vitsmunalegri vitund guðfræðinga eins og Bultmann – samt sem áður varð Jesú að ganga í gegnum **mannleg stig lífsins**, sem eru skilin af náttúruvísindum.

Sum tilvik má skilja með **djúpsálarfræði** okkar tíma, sum eru **andleg** á þann máta að þau ná út fyrir sálfræði.

Mörg sjónarmið eru nánast týnd þar sem stór hluti hinnar upprunalegu frumkristni var ofsóttur sem „villutrúarmenn“ (voru í slagtogi við hina raunverulegu misnotkun trúar). Þau voru öll einhliða, en ekki meira einhliða en neinar núverandi kirkjur.

Þessi einhliðatenging er ekki sjálfkrafa neikvæð. Hinir uppbyggilegu hlutar allra þeirra tilrauna væru í lagi ef þeir teldu ekki að þeir væru þeir einu sem hefðu rétt fyrir sér og að hinir hefðu að fullu rangt fyrir sér.

***** Guðspjöllin og guðfræði.

Guðspjöllin – og til dæmis sá hluti Markúsarguðspjalls sem kallaður er „Q“ endurspeglar mismunandi sjónarmið. Þau eru því skrifuð fyrir fólk með mismunandi bakgrunn. **Markús** var til dæmis mikilvægur hvað varðar hinn sundurgreinandi huga Rómverja og fyrir þýðingar á rómversk tungumál. En Morton Smith prófessor nefndi „leynilegan hluta“ þess guðspjalls sem átti rætur sínar að rekja til Péturs og reynslumikið fólk notaði einungis, innihélt söguna Lasarus og svo framvegis. Austurríski dulspekingurinn Lorber segir að Markús hafi verið sem drengur verið metinn boðberi á milli lærisveinanna. Hann hefði því vitað nákvæmlega hvað var í gangi. Hann sýnir nálganir guðfræðings, með hina miðlægu spurningu „hver er Jesú?“.

Hugsanlegur upprunalegur **Matteus**, sem gæti hafa týnst eða hefur enn ekki verið uppgötvaður, hlýtur að hafa verið beint að gyðingunum; hið núverandi Matteusarguðspjall er að lokum beint til allra sem þurfa útvíkkaðra lýsinga fullar af lífi um gjörðir Jesú.

Lúkas var svipaður en með dýpri tilfinningar.

Jóhannesarguðspjallið var skrifað fyrir andlega þenkjandi kristna menn (til dæmis með uppruna sinn í grískri dulspeki), leysti ákveðnar kristnar hugmyndir á þeirra tungumáli.

Jóhannes lítur greinilegast á líf Jesú frá krossinum og upprisunni; Matteus byrjar á lífinu. Bæði sjónarmið eru rétt, en krossinn og upprisan hafa mestu afleiðingarnar fyrir tímann sem fylgir.

„Filippusarguðspjallið“ (óviðurkennt) er ekkert guðspjall heldur „umræðuframlag“ úr frumkristni með nokkrum hreyfingum, hefur sín sjónarmið á milli þeirra. (Það er engin dulspekiritgerð eins og sumir gætu gert ráð fyrir). „Gospel of Tom“ (óviðurkennt) er ekkert guðspjall heldur samsafn ummæla um Jesú, hluti af því er að minnsta kosti ósvikinn, þar á meðal orðalag sem helgað er andlega þenkjandi fólki.

Mismunandi fólk gat leyst úr mismunandi hlutum betur.

Aðferðir.

Á svipaðan máta eru allar mismunandi rannsóknaraðferðir gagnlegar, ef þeim er beitt í sameiningu (þverfaglega). Ef maður reynir hins vegar að byggja upp guðfræði með aðeins einni vísindagrein (eins og **málvísindaleg rannsókn eða „Formgeschichte“ eða fornleifafræðileg rannsókn**), niðurstöðurnar verða að hluta til falskar. Frekari hugleiðsluaðferðir eru nauðsynlegar.

Að auki eru almenn trúabragðavísindi, sem eru meira og minna óháð kristinni guðfræði og heimspeki, sem standa stundum í beinni samkeppni við guðfræði þar sem þau glíma við trúarlegar spurningar, sem er erfitt að fá aðgang að ef rannsakendur búa ekki yfir sínum eigin trúarlegum tilvísunum við þær. Ef einstaklingur sameinar slíkt alvöru leit að Guði getur það reynst vera með tímanum árangursrík viðbót. Þess efnisatriði gætu reynst samrýmanlegri ef trúrækni væri viðurkennd sem grundvallareiginleiki mannlegrar aðstæðna. (sjá „Trú...“)

(...)

[Til baka í „innihald" þessarar vefsíðu.](#)

„Í upphafi var Orðið (gríska: logos) ...og Orðið varð hold" (Jóh. 1).

Þetta orðalag var upprunalega ekki notað fyrir tilfærslu Jesú sem fordæmi mannsins; það gefur til kynna dýpri tengingu við Guð og sköpunarleiðina. Eðli þessarar tengingar má enn sjá á mismunandi máta. En að lýsa því sem óskiljanlegu og óáreiðanlegu er einfaldlega ótækt. Slíka framsetningu má finna í *Jóhannesarguðspjalli* (Jóh 1, Jóh 5, Jóh 6:69, Jóh 7...) og í Kólussusbréfi og Efesusbréfi, í *Matt 16:16* o.s.frv.; og „bjó" einnig ennþá í gömlum kirkjukennurum, í dulspekingum á borð við *Jakob Boehme*, í *Rudolf Steiner* (*Helsingfors 1912*), og lifnar aftur við í „dulspekilegum kenningum" hins kristna hyggna manns „Daskalos", sem og í bókum bandaríska guðfræðingsins *Matthew Fox*: „*The coming of the Cosmic Christ. The healing of mother earth and the birth of a global Renaissance*", og „*The great blessing*"; (...).

Í kaþólsku kirkjunni og í hlutum kirkju mótmælenda var tilraun gerð til að varðveita nálægð við þessa hefð með notkun hreinna kenninga. Aðrir hlutar kirkju mótmælenda viðurkenndu félagslegt starf Jesú betur þó þeir urðu að nefna það „guðdómlegt hófleysi" Jesús. Í kenningum sem eiga uppruna sinn í hindúatrú er hugtakið „Avatar" á mismunandi sviðum borið saman, þýðir fólk sem er ekki á jörðinni til að taka framfarir sjálft en en er þar sjálfviljugt, að leggja af mörkum til handa framförum þjóðar eða mannkyns; sem hluti af „guðlegri fullkomnun". Munurinn á þessari tegund samfelldra „Avatars" við slíkar skoðanir er oft óskýr; á meðan sjónarmið gyðinga og kristinna leggja áherslu á „Guð sögunnar", þroska og sérstakt hlutverk Messíasar í þessu samhengi.

Hér er getið að Kóraninn viðurkennir Jesú Krist sem spámann sendan af Guði, og sem „Orð Guðs, „skapaður eins og Adam" (nefndur á mörgum stöðum) Þetta er meira en sumir kristnir guðfræðingar í nútímanum samþykkja, þeir sjá aðeins Jesú, hinn félagslega umbótasinna! Jesús aðeins sem sonur Guðs - kristnir menn á tímum Múhameð hugsuðu þetta sér mjög líkamlega - í samhengi seinni kenninga um hina heilögu þrenningu sem var ekki viðurkennd af Kóraninum Á þeim tíma voru varla neinir kristnir menn eftir sem gátu útskýrt þetta með ósviknum hætti fyrir fólki af annarri trú.

Á þessum tímamarki ætti að undirstrika að dulúð Krists á ekki einungis upptök sín í fræðilegri hugsun, heldur úr framsýnni upplifun, t.d. má sjá það greinilega í verkum *Jakob Boehme*; en hann sýnir einnig fágæta getu til að tileinka sér reynslu sína hugmyndalega. Öll upplifun af andlegum toga þarf (sjálf-) krítiska meltingu; en mat á niðurstöðum hennar án þess að velta fyrir sér tilveru slíks skilnings er ekki viðeigandi aðferð, leiðir ekki til neins. Ekki er heldur hægt að skilja fólk með viðurkennt dulspekilegt eða andlegt verkefni ef litið er á það sagnfræðilega og gagnrýnið aðeins frá sinni ytri félagsmótun í stað þess að láta fylgja með þeirra óháðu andlegu þróun.

*) Tilvist Jesú er frekar vel skráð í sögunni. Sagnfræðingar frá 1. öld e.Kr. á borð við Josephus and Tacitus staðfesta raunverulega tilkomu hans. Einnig er minnst á tíma og staðsetningar margra viðburða í guðspjöllum Biblíunnar. Til dæmis er hægt að bera kennsl á nokkra stjórnendur og embættismenn (t.d. *Lúk 3:1, 2, 23*), með árinu sem klerkdómur Jesú hófst. Sömu aðilar finnast síðan aftur í sagnfræðilegum skjölum. Því bera frásagnir guðspjallanna í Biblíunni ekki einkenni goðfræðilegra sagna. „Apokryfu bækurnar", þ.e. frekari guðspjöll, eru með texta frá öldum eftir Kristsburð, sem eru ekki hluti af Biblíunni. Oft er minni áhersla lögð á að segja nákvæmt frá en meira er lagt upp úr ákveðnum túlkunum á einangruðum atburðum af mismunandi höfundum.

Á þýsku og ensku síðunum er hluta úr *Opinberunarbók 1* bætt við:

Þessu texti hefur sérstaklega verið notaður til að stilla sig inn á Krist, eins og með útvarpið, í stað þess að nota önnur öfl sem „virðast vera" kristin.

[Til baka \(með þessu hnöppum geturðu snúið aftur til „innihalds" í upphafi þessarar vefsíðu\).](#)

Jesús of Nasaret, fæðing hans.

Í hlutanum innan guðspjallanna komum við núna að mannlegri atburðum. Samkvæmt venju er fæðing Jesú tengd jólunum, þó slíkt sé ekki eftirtektarvert í jólahaldi margra. (*Lúk 1, 26-56; Matt 1-2*). Þegar staðið er frammi fyrir mikilvægi hinna þriggja kenningaára getur maður velt fyrir sér hví guðfræðingar á okkar dögum leggja svona mikla áherslu á því að afneita meyfæðingu Jesús. Hinn öndverði „gnostisismi“ lagði áherslu á að leggja trúnað á það að Jesú hefði „sýnilegan líkama“, aðrar kenningar leggja á áherslu á að Jesú þurfti að fara í gegnum ýmis skref manneskjunnar til að láta í ljósi ákveðna fyrirmyndarleið. Ef að sönn leit að sannleikanum væri ástæðan fyrir þessa umræðu kæmi meiri sveigjanleiki sér vel. Á tímum þegar tenging við umbreytingu kynferðis og ástar koma nýjar hliðar fram, t.d. fengnar frá austrænum kenningum og minna okkur á gamla siði, það ætti ekki að vera langsótt að samþykkja kjarna sannleikans í þeirri hefð. Búddatrúarmenn, þó þeir lýsa sérstökum fæðingaraðstæðum Búdda, myndu eiga í engum erfiðleikum með forsendu meyfæðingarinnar, eða með meydómminn á sálfræðilegan hátt, eins og t.d. *R. Steiner* lýsir. Kóraninn talar um Jesú sem veru sem „sköpuð“ af Guði í Maríu mey – svipað og biblíufrásögn engilsins sem kemur til Maríu og tilkynnir meyfæðingu Jesú.

Það gæti komið í ljós að þessi eiginleiki Jesú, sem passar ekki við neinar fastar hugmyndir sem við höfum um hann, væri verið að ýja að. Líklegra er samt sem áður að við berum kennsl á sérstaka eiginleika seinna meir í lífinu. Við stöndum einnig andspænis mikilvægi möguleikans að „endurfæðast“ með Guði í þessu lífi *.

Allt frá upphafi var líf og klerkdómur Jesú samtvinnaður heimssögunni. Það varð sýnilegt í manntalinu, sem var fyrirskipað af rómverskum keisara, sem olli því að foreldrar Jesú ferðuðust til spámannlega mikilvæga bæjarins Betlehem þar sem Jesús fæddist. Sú staðreynd var tekin með í reikninginn í guðfræðilegum skrifum þegar kom að umræðunni um mikilvægi Jesú á heimsvísu.

Á ensku og þýsku síðunum er vitnað í Jóh 3,5-8.

Þetta er engin dæmisaga, en einn „erfiðu“ kafla biblíunnar, með nákvæmri og mjög mikilvægri þýðingu fyrir þá sem hafa reynsluna og þekkinguna til að skilja hana. Jesús sagði ekki eitthvað við einhvern sem hann/hún hefði ekki möguleika til að skynja og nota. Til dæmis í *köflum megintexta okkar*. „*Þögnin í eyðimörkinni*“, og „*Ummyndunin*“, það eru nokkrar nálganir varðandi þessa Nýju fæðingu

Jafnvel fyrir fólk, sem leitar ekki að þessari upplifun, tengdust jólin snemma þessari upplifun Hin hátíðlega stemning aðventunnar á kirkjuárinu undirbjó mann fyrir endurminningar „Fæðingar Jesús“ á sama máta og föstutími undirbjó mann fyrir páskadag. Stundum gat maður því upplifað eitthvað, án þess að skilja það samt að fullu, sem í dag krefst ákafrar hugleiðslu eða bænahald til langs tíma

Jólin eru einnig hátíð ástarinnar, þau minna okkur á að Jesús er gjöf til mannkynsins Slíkt breytir þó ekki hinni dýpri merkingu, maður getur fylgt öllum skrefum í lífi Jesú. *Samanber kaflinn „Og Orðið varð hold“ í megintextanum*. Það er aukasíða um tengsl þessarar andlegu endurfæðingar við kenningar [um „karma“](#) og [„endurholdgun“](#) sem þekktar eru í öðrum trúarbrögðum.

Frelsaðir kristnir menn (born-again Christians) í samhengi frjálsra kirkna o.s.frv.

- eru hvattir til að halda áfram að byggja upp trú sína á hverjum degi, því sífellt að fullkomna sjálfa sig.
- Það er núna viðeigandi fyrir þá að taka stjórn á öllum hlutum lífs þeirra sem útheimtir margar breytingar hjá flestum.
- Eins og *Opinberunarbók 21:5* segir um komandi tímabil, „Sjá, ég gjöri alla hluti nýja“, það er einnig tími fyrir kristna til að endurnýja skoðanir sínar um allt, jafnvel núna í dag.

Spurning:

Ef ég hef enn ekki upplifað það, er ég þess megnug/ur að óska mér innri endurnýjunar frá Guði sem uppsprettu alls?

[Til baka í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

Er eitthvað merkingarvert í æsku Jesú?

Ekkert í lífi Jesú hefur án gildis, en þessi hluti hans hefur fengið hlutfallslega litla athygli, sérstaklega af sumum nútíma andlega þenkjandi rithöfundum Biblían sjálf segir aðeins frá lagi spámansins Símeon og furðu skrifaranna varðandi hinn tólf ára Jesú (*Lúk 2, 29-51*). Áreiðanlegasta af óblíulegu „æskuguðspjöllunum“ er til í brotum og endursögnum, „*St. Jacobus guðspjallið*“, inniheldur táknræna viðburði og fundi en ekkert sem styður við nútímafullyrðinguna varðandi það að Jesú hefði lært allt af Essenes eða frá að hluta til tengdu samfélagi Qumran; eða í egypskum eða grískum hofum; eða á Indlandi, o.s.frv. Sumt af þessu gæti gert gagn fyrir frjótt ímyndunaraflið en leiddi einnig til þess að ályktanir voru dregnar eða nýjar kenningar urðu til. Þetta sýndi útlínur af Jesú sem stóð ekki bara frammi fyrir þessu eða hinu heldur öllum andlegum kenningum þess tíma og breiddi síðan út í hverju sinni nokkuð sem samræmdist ekki endilega því sem aðrir héldu fram. Þetta er grunnupplifun sem er skiljanleg í lífi margra, stundum í æsku fólks. Þessi upplifun fer fram úr öllu sálfræðilegum hugmyndum er varða „mótun“ og hegðun. Fyrir þekkt einstaklinga og dulspekinga er þetta nánast einkennandi, sjá t.d. líf hins þekkt indverska Jóga Ramakrishna og marga kennara hans sem gátu fljótt ekki kennt honum neitt. Lýsing á þessari þróun varðandi Jesú, sjá „*The Aquarian Gospel of Jesus the Christ*“ eftir Levi (útgefin í Bandaríkjunum árið 1908 og síðar af L.N. Fowler & Co.Ltd., London). En líta má á þessa bók sem hálfgerða fjarstæða túlkun og er hún ekki nauðsynleg við lestur þessa kafla.

R. Steiner lýsir atriði í „*The Fifth Gospel*“, rétt fyrir skírningu í Jórdan, þar sem Jesús gerir það ljóst að á hinni nýju öld geta starfsaðferðir dulspekiregla á borð við Essenes sem loka sig af frá heiminum reynst öfugvirkandi. Trúarlegur ákafi þeirra, með mikið af líkamlegum og siðferðilegum/andlegum hreinsunarreglum verndaði þá gegn neikvæðum áhrifum en umhverfi þeirra varð fyrir þeim mun meiri áhrifum í staðinn. Sérstaklega síðar í lífi **Jesú finnum við biblíulega hvöt „að vera í þessum heimi en ekki af þessum heimi“, þar með að láta heiminn fylgja með sínum eigin þroska. Því hefðu sumar kenningar Jesú verið álitnar leyndarmál á tímum fyrir Kristsburð en er núna beint að öllu opnu fólki í heiminum, sem er engin mótsögn við kenningarnar sem þeim betur undirbúnu lærisveinum er kenndar.**

Þetta er greinilegt þegar borið er saman við gamlar leyndardómsfullar hefðir byggðar á strangri leynd, sem nýr sagnfræðilegur þáttur það áhugaverða er að það var svipuð tilhneiging í nýjum greinum Mahyana búddatrúar þar sem lögð er áhersla á samúð fyrir öllum verum þrátt fyrir andleg markmið fyrir utan þennan heim. (Gamla Hinayana grein búddatrúar leggur áherslu á markmið fyrir utan þennan heim.) En aðeins í nútímanum hefur möguleikinn orðið augljós fyrir alla til að fá aðgang að hinu andlega djúpi. Enginn getur sagst hafa aldrei heyrt um það. Þar sem nútíma dulspekibækur eru enn mjög yfirborðskenndar getur maður gert ráð fyrir að þessi tilhneiging hefur ekki enn verið ýtt úr vör. Það er augljóst að til dæmis leynileg hefð bókasafnsins í Vatikaninu á rætur sínar að rekja til tíma fyrir Kristsburð hvað þetta efnisatriði varðar.

[Aftur í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

Aukaefni um deilur varðandi „tvo drengi sem heita Jesú“.

Hér má einnig nefna túlkun R. Steiner á mismunandi listum yfir forfeður í *Matteusarguðspjalli* og *Lúkasarguðspjalli* sem „tvo drengi sem heita Jesús“. Það sem ekki er hægt að neita því að guðdómlegt eðli Krists birtist aðeins í einum manni er gaman að veita því athygli að mannslegu vitsmunirnir höfðu þau áhrif að mannlífsspekingar og guðfræðingar lentu í miklum

deilum, nefnilega: „Einn eða tveir". Hin raunverulega spurning var hvernig endurholdgun Krists og aðstæður lífs hans fóru saman við vald hygginna manna frá mismunandi menningarsamfélögum (...). Þar sem andleg rannsóknarefni geta verið mun flóknari en hinn veraldlegi hugur getur ímyndað sér eru hlutbundnar staðhæfingar í bókmenntum oft ekki eins nákvæmar en slík almenn sjónarmið.

[til baka í „innihald" þessarar vefsíðu.](#)

Skírnin í Jórdan af Jóhannesi skírara.

Skírni í sinni upprunalegu mynd var hvorki táknræn athöfn né yfirlýsing á aðild að trúarlegu samfélagi. Kaffæring af reynslumiklum einstaklingi, í þessu tilfalli af Jóhannesi skírara, líktist oft drukknun og var því frekar hræðileg upplifun. Hún var lík gamaldags tilbrigðum af „vígslum" og/eða „vígsluprófunum". Í þessu tilfalli var hin mögulega sálfræðilega upplifun ekki aðalástæðan eða leið til að vinna bug á óttanum við að deyja. Skírni táknaði þörfina til að „iðrast" (betur þýtt: „breyta háttum manns"); sem sé vilja skaparans, hvers „Himnaríki" hafði verið kunngjört (*samanber Matt 3, Jóh 1*).

Þegar Jesús bað Jóhannes um að skíra sig taldi Jóhannes sig ekki verðugan til að aðstoða hann Hann samþykkti það en hafði enga stjórn á atburðinum og tók eftir mun meiri breytingum í Jesú en hann var vanur að hafa í för með sér. Hann hafði þegar búist við möguleikanum á skírni á hærra stigi í gegnum eld andans, í gegnum þann sem kemur á eftir honum. Hann sá síðan „Anda Guðs" koma yfir Jesú. Kristnir dulspekimenn sáu hér raunverulega „fæðingu Krists í Jesú". Þetta útheimtir samt sem áður ekki hugmyndarinnar um Jesú og Krist sem tvær aðskildar verur sem höfðu áður ekkert hvort með aðra að gera.

Skírni almennt séð og sérstaklega „skírni í anda", þetta hugtak er notað á margan hátt, t.d. í frjálsum kirkjum, má líta á sem nokkuð sem leiðir að „nýrri fæðingu" mannsins. (*Jóh 3*) Forðast er að nota hugtakið „endurfæðing" hér sem viðgengst frekar í kristnum bókmenntum sökum mögulegs misskilnings við „endurholdgun" Þetta þýðir þó ekki að spurningin um endurholdgun birtist ekki í biblíunni: *Matt 11, 14* má túlka á þennan máta.

Í stað þess að reyna að leysa fræðilegar og guðfræðilegar deilur um eðli skírnar væri hægt að deila áhuganum á því sem þessi „nýja fæðing" gæti í raun haft í för með sér fyrir fólk. Við getum byrjað, skynjað og rannsakað líf okkar að nýju frá nýju sjónarhorni, frá dýpra, leyndu (æðra) lagi tilveru, tilveru sem beint er að Guði. Guð getur tekið sér lögum í manneskju sem gerir konum og körlum kleift að verða þekktanlegra sem „myndir af Guði", eða, eins og dulspekingar segja „neisti Krists" í hjartanu fyllist af lífi og fer að vaxa. Einstaklingurinn sem sinnir þessu á hugsandi máta getur einnig séð þetta í myndinni af barni sem kemur í ljós, eða í barni með móður sem mynd af sálinni. Ólíkt skammvinnri andlegri mynd, sem hægt er að kalla fram með æfingu, endurspeglar hún andlegan þroska einstaklings sem ekki er hægt að kalla fram hvenær sem er af sjálfsálitinu. Þetta innra barn verður að fullorðnum einstaklingi síðar og er jafnvel síðar einatt til staðar í vitundinni.

Hvað varðar ekki eins hugmyndaríkt getur sama fyrirbrigði tjáð sig betur í gegnum innri tilfinningar eða andleg áhrif, eða einfaldlega í gegnum umbreytingu í lífinu. Listaverk á borð við Sixtínska Madonna gætu einnig hafa komið til sökum sýna og geta því einnig verið gagnleg þegar leitað er að aðgangi að innri raunveruleika. (...)

(...) Samanber hugleiðsla Jóhannesarguðspjalls sjá „nákvæmar ábendingar" í *Innganginum*.

Frekari nauðsynlegur eiginleiki vegar hvað varðar Jesú getur hér orðið greinilegur: þroski og mælikvarði hans er til staðar innra með öllum einstaklingum Maður getur

Þroskað allt með sjálfum sér í skiptum fyrir líf, án hinnar brýnu nauðsynjar stofnunar til að veita þeim náð. Það útilokar ekki að ráðleggja hver öðrum á bróðurlegan hátt Vegurinn er veittur fyrir „eftirlíkingu af Kristi“.

Hin „innri“ upplifun kemur ekki í stað bæna til hins „ytri“ Guðs: „Verið í mér, þá verð ég í yður“ (Jóh 15)

Ekki var nauðsynlegt að halda vatnsskírnni áfram eftir að Jesús hafði hafið kennslu sína, eða jafnvel eftir „andlega skírn“ hvítasunnunnar. Jesús sá það sem ytri merki um nýtt þroskaferli sem hafði þegar þroskast að innan. Á meðan bapistahreyfingin kenndi enn: „lðrastu og taktu skírn!“, eftir samruna við þessa hreyfingu kenndu lærisveinar Jesú: „Trúðu“, það þýðir að opna sjálfan þig fyrir sannfæringarkraftinum. „og taktu skírn“. Þessi hluti var ívilnun til handa stuðningsmönnum skírannar, en hún hófst með jákvæðu viðhorfi Báðar hreyfingar skírðu fullorðna sem gátu tekið meðvitaða ákvörðun. Það útilokar ekki endilega þá staðreynd að einhvers konar blessun geti verið ð réttur nýfæddra barna síðustu 2000 ár en sennilega hefði verið hentugra að aðgreina þetta frá raunverulegri skírnni og einnig hvað varðar tengsl við ákveðna kirkju. Þetta hefði leyst margar deilur varðandi þetta málefni.

Fólk leit einnig á skírn sem inngöngu inn í hið nýja ríki sem var háð túlkuninni varðandi það að Messías væri konungur, slíkt var algengt í Ísrael í þá dagana. Ekki var útskýrt að ekki væri um efnislegt ríki að ræða né ytri kirkjusamtök heldur samfélag allra sem viðurkenna Guð sem faðir sinn og sjálft sig sem syni og dætur nýgetin af þessum faðir. Þessi skoðun, ásamt bróðurlegu viðhorfi „bræðra“ og „systra“ á meðal hvers annars og með hinum mannlega og guðdómlega Jesú sem eldri bróður myndaði kjarna þeirra kenninga sem fólk var boðið upp á. Í gömlu Ísrael var hugmyndin um Guð sem faðir þegar til, sem og hin gamla hugmynd um Guð sem eitthvað óaðgengilegt. Í þessu tilfalli var hann frekar álitinn sem faðir Abrahams og þjóðin var afkomandi hans. Guð var eini faðir einstaklingsins í gegnum þjóðina. Í besta falli hafa fáeinir einstaklingar upplifað Guð sem beinan faðir einstaklingsins. Þessi kenning kynnti Jesú fyrst fyrir almenningi í heild sinni; af einstaklingi sem er undir leiðsögn Guðs í sálinni og getur hvenær sem er átt samskipti við Guð. Þetta var maður sem þegar gat skynjað ytri hluta tilveru þeirra með þessari tengingu við hinn eilífa Guð. Það er nú þegar til staðar, og er sett betur fram í vegi Jesú.

Athugið: Það er mögulegt að eftirfarandi lýsing á upplifun Jesú í eyðimörkinni, ásamt viðeigandi upplifun við Guð sem ekki er látinn ganga í erfðir í biblíunni, sé ein af mörgum útilokunarstigum.

Frjálslyndir guðfræðingar hafa túlkað skírn Jesú sem verklega upplifun. Séð frá hefðbundnu guðfræðilega sjónarhorni var tímatafs- og spádómsinnsteyping í sögu heimsins einnig vandamál (*t.d Lúk 3:1-4 með tilvísun í Jes 40:3-5*;): spádómurinn fjallar um frelsandi verk Guðs.

Á ensku og þýsku er vitnað til Matt 28,18-20; athugasemdir varðandi skírn í nútímanum.

...Jesús... *)sem sá sem reis upp af dauðum.

**)Af Jóhannesi skírara meira í tengslum við iðrun syndanna, af Jesú og lærisveinum hans meira í tengslum við hreinskilni varðandi komandi „Ríki Guðs“.

**)önnur möguleg þýðing: „...í Heilögum anda“ eða „í Heilögum anda“, eins og þegar spáð fyrir af Jóhannesi skírara, að hann, sá sem kemur á eftir honum, Jesús er skírður með andanum í stað vatns.

Í dag fer skírn með vatnsdropum eða með því að viðkomandi er dýft í vatn.

Kirkjurnar viðurkenna, allavega á meðal hver annarra, að skírn einstaklings þýði að hann/hún sé kristin/n Frjálsar kirkjur leggja yfirleitt áherslu á að skírn fari fram á fullorðinsaldri eða skírn sé endurtekin á fullorðinsaldri. Að auki stuðla þær að dýpri upplifun með skírn af andanum. (Í frumkristni voru fullorðnir fyrst skírðir. En þetta útilokar ekki blessun barna eða bænir fyrir þau þetta hefði annað eðli miðað við skírn. Hin upprunalega skírn var ekki yfirlýsing á aðild að sérstökum söfnuði eins og núna er iðkað sérstaklega af stóru kirkjunum.

Kirkjurnar samþykkja yfirleitt, að þegar þörf er á og enginn prestur er til staðar, er öllum kristnum mönnum heimilt að taka skírn; „Ég skíri þig í nafni föður, sonar og heilags anda. Amen“.

Spurning:

Ef ég hef ekki gert það nú þegar, get ég sett líf mitt í hendur Guðs ?

[Til baka í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

Þögnin í eyðimörkinni.

Við upphaf starfs síns sem Kristur (og/eða Messías, hebreska „Sá smurði“) * er hann einn. Skírnin og dagarnir 40 í eyðimörkinni (t.d. *Mark 1, 12-13*) með freistingunum sem heyra undir það. Eftir það átti skipun lærisveinanna sér stað.

Eyðimörkin tákna einangrun, bæði að utanverðu og innanverðu, sem gerir manni kleift að auka vitund sína og stilla sig betur inn á hinn almenna Guð. Þessi undirbúningur fyrir allt sem á eftir fylgir er nauðsynlegur fyrir allar einlægar trúarlegar leiðir, sem tákna endurnýjaða tengingu við hinn guðdómlega uppruna, þó þetta sé ekki öll leiðin. Á reynslustigi sínum fór Jesú einnig í gegnum stig sem afmarkað var til að gefa sér tíma til daglegrar hugleiðingar.

Kirkjurnar, jafnvel þær sem ræða oft um „innra líf“, misnota stundum greinilega mótsögn hvað varðar sönnun á friði í hinum ytri heimi, gera lítið til að sýna fólki nothæfa leið að þessum innri friði. Við fundum ekki þátt þagnarinnar, að horfa þegjandi á mann sjálfan, að bíða eftir hvaða „svör“ geta komið fram eftir bænir í þjónustu meira en 30 mismunandi kirkna. Söngur, predikun, bænir, söngur - næstum án þess að taka hvíld, jafnvel peningum safnað saman á sama tíma sem nokkurs konar truflun, - þetta er nánast afrit af gríðarlegum hraða nútímaþjóðfélags, þar sem fólk afvegaleiðir sig frá hinu órannsakaða innra sjálfi, hvort sem það sé meðvitað eða ómeðvitað. Það er aðeins nýlega, við leit margra að upplifun af einhverjum toga, sem umleitanir hafa átt sér stað, t.d. hugleiðslunámskeið um helgi fyrir fólk með áhuga á kirkjunni eða áhugasamt fólk er látið vita af biblíufundum eða möguleikum heima fyrir, o.s.frv. En jafnvel á slíkum vettvangi vantar beinar leiðbeiningar. Sumir gætu sagt að meiri nánd við Guð krefst einsemdar og aðrir að félagsleg gildi þeirra á borð við sjálfsþjálfun, umburðarlyndi og getuna til að finna frið gengur einnig út frá tafarlausri lokun á ytri virkni. Það væri varla viðunandi ef svona nokkuð ætti sér annað slagið í guðþjónustu en það gæti verið upplífandi að viðurkenna það sem þörf sem er oft bæld niður

Dulspekingurinn Jakob Lorber skrifaði um ráðleggingar Krists til handa fólksins sem „*stutta leið til endurfæðingar*“, - sem má kalla „Nýja fæðingu“, til að forðast misskilning, eins og lýst er í kaflanum um fæðingu Jesú. - „*Vom Inneren Wort – Stimme der Stille*“ (*Hið innra orð, rödd þagnarinnar*) frá Lorber-útgefandanum (*Þýskalanda*). Þessi innblásna hefð er á þessa vegu: „Ef einhver vill frelsast verður hann/hún að byrja á að viðurkenna syndir sínar“, það á við allt sem aðskilur hann/hana frá Guði, nokkuð sem er allt öðruvísi en þegar einstaklingur er talinn trú um að hafa syndir af kirkjunum. „Síðan verður maður að iðrast bæði innra og ytra með sér með djúpum tilfinningum og ætla sér með mikilli alvöru að breyta um háttu sína“. Hann/hún verður einnig að ætla sér "að rjúfa sig frá heiminum", - sem merkir flækjur sjálfsálitsins, ekki hið virka líf í heiminum - og „og að gefa sig algjörlega til mín“ (til Krists), „og í hans/hennar ást eiga mikla löngun til mín, og verður að hörfa frá daglegri löngun heimsins; og að eyða að minnsta kosti sjö korter að baki luktum dyrum og gluggum og hvorki biðja né lesa neitt heldur eyða tímanum í algjörum friði, aðeins eyða tímanum með mér í sínum innsta kjarna.“ Eftir aðlaðandi ávarp til Krists „hörfaðu í frið og láttu löngun þína og ást til mín vaxa! Þó þú stundir þetta einungis í stuttan tíma muntu skjótt sjá eldingar og jafnvel heyra þrumur. Þú skalt ekki vera hrædd/ur og ekki verða áhyggjufull/ur! Því fyrst birtist ég öllum sem dómari í stormi, eldingum og þrumum og síðan í blíðum, heilögum öldum sem faðir! Þetta er stysta og árangursríkasta leið til hreinnar endurfæðingar, eina leiðin til að hljóta eilíft líf. Allar aðrar leiðir taka lengri tíma og eru ekki eins öruggar, þar sem margar hættulegar leiðir eru til, ... sá

sem er ekki brynjaður og vel vopnaður mun varla ná á áfangastað".
Það er mögulegt að biðja fyrir hreinsun og uppljóstrun með anda hans.

Jógar vita til dæmis að fólk heldur að þeir „hafi engan tíma". Í slíkum tilfellum stytta þeir hugleiðslutíma frá nokkrum klukkustundum í hálf tíma og loks niður í 11 mínútur - það þýðir að enginn getur haldið áfram að segja að hann hafi ekki tíma. Jafnvel stuttur tími í þögn þegar aðrar hugsanir, tilfinningar og skynhrif eru ekki bæld niður heldur aðeins fylgst með þeim, án þess að lenda í þeim, hefur sín áhrif. Sérstaklega þegar slíkt fer saman við einhvers konar samhljóm við Guð. Slíkt hefur samt sem áður ekki sömu áhrif og lengri tími í þögn. Í grísku rétttrúnaðarkirkjunni, til dæmis á Athos-fjalli í Grikklandi, er „Kyrie (gríska: herra; á meðan andað er að sér) - eleison (gríska: sýndu miskunn, á meðan andað er út)" er notað sem hjálpargagn við einbeitingu. Síðar í proska manns (hans/hennar) er slíkt skynjað í hálsinum án þess að orðin eru sögð. Annað skref er, á meðan andanum er haldið niðri, að finna fyrir miðju hjarta manns... Sjá, til dæmis *Kreichauf: „Als Pilger auf dem Berg Athos" (sem þýðingur er á Athos-fjalli; hugsanlega aðeins í boði á þýsku)*.

Það er einnig mikil áskorun að vera þögn/l alltaf. Jafnvel fyrir utan hringrásir hugleiðslu, á meðan borðað er o.s.frv. Á meðan erfið sex daga Zen-Sesshin varir - Zen-sitjandi hugleiðsla, sem í boði er í sumum kristnum munkaklaustrum. Yfirleitt eftir um þrjú daga ræður mikið af reynslulitlu fólki ekki við það. Í kringum fjórða dag, sambærileg við áhrif föstunnar, gefa þau frá sér hljóð léttis og skilja þann ávinning sem orð geta aðeins skýrt á ófullnægjandi máta.

Þögn skapar hreinskilni. Samband við Guð verndar einnig þessa hreinskilni. Eftir hugleiðslu er gagnlegt að venja hugann aftur við þær kringumstæður sem biða, sem þýðir að vera minna opin.

Það er samt sem áður mikilvægt að færa heiminum eitthvað frá þögninni, að læra, að viðhalda ákveðinni vitund og hreinleika. Það þýðir fyrst af öllu fyrir hvern einstakling, með hléum og/eða eftir flókna upplifun eða eins fljótt og mögulegt er eftir að tími hefur verið gefinn til að koma skikki á hugsanir sínar. Efnisatriði þess sem áttu sér áður stað á taka með sér inn í þessa einbeittu þögn hugans í stað þess að reyna að flýja þau það þýðir þó ekki að maður eigi að halda áfram að hugsa. Frekari ætti maður að horfa á það sem gerst hefur, þar á meðal það sem gerist í huganum og hvernig tilfinningin er núna; (og nótera hjá sér hluti sem eru ekki augljósir strax og rannsaka þarf betur síðar.) Maður lætur einnig ýmsa hluta líkamans slaka á, einn á eftir öðrum. Þannig viðheldur maður vitund sem fullkomin vera og festist ekki í sérstökum tilfinningum. Ef að hugarslökunin hefur farið fram á viðeigandi máta mun líkaminn sjálfkrafa slaka á.

Hvað varðar fundi, starf, ráðstefnur og aðra hluti þýðir þetta að spyrða ekki saman eitt erfitt viðfangsefni á eftir öðru. Frekar ætti að taka stutt hlé sem ætti ekki aðeins að eyða í samræður og álíka hluti heldur til að fylgjast með og melta það sem átt hefur sér stað. Eftir það er auðveldara að einbeita sér meðvitað að nýju efni. Að lokum getur maður lært að vera viðstaddur allan fundinn. Það er einnig gagnlegt að skynja meðvitað innihald málsverðar á meðan borðað er. Finna má mörg líkindi á milli „næringar" og sálfræðilegs og andlegs inntaks.

Ferlið, sem kalla má „að leyfa fyrri atburðum að róast", gerir styrkleikum kleift að vaxa á líðandi stundu og framtíðin er ekki tóm sem „flýtur" fyrir ofan vandamálin (sem er einnig hæfileiki sem hugurinn hefur). Þetta skapar nýjan upphafspunkt. Þaðan sem árangursríkara er að vinna dýpra með sálina. Einnig hvað varðar ytri málefni. Tími tapast ekki við þetta heldur fer sparnaður fram því allt er auðveldara og betra en áður. Mikið af andlega þenkjandi fólki tekur varla eftir því sem það missir af án þessara innri hvíldar.

Jafnvel þessi einfaldasta andlega upplifun, þögnin, hefur þegar að geyma leyndarmál er varða hæstu andlegu hæðir. Þessi hæð gengur samt sem áður út frá leið að henni.

Kristur leggur áherslu á að fyrst ætti að afhjúpa einfaldleika mannsins. Vegur hans leiðir síðan að sífellt erfiðari og flóknari þekkingu og reynslu. Í þessum margbreytileika verður einfaldleikinn ljós að nýju.

Til dæmis getur nýlega útfærð eða móttækin innri framþróun fest sig dýpra í einbeitri þögninni, líkt hæfileika sem getur ekki verið „étin af möl“, sjá *Matt 4*. Hæfileiki af þessari tegund getur samlagast öðrum áður fengnum hæfileikum o.s.frv. Þessi þögn getur náð stað þar sem líf alls í okkur, sem hefur núna orðið áþekktara guðdómlegu frumgerðinni, verður núna skynjanlegt. Þetta er leið til að upplifa „fæddur af Guði að nýju“ innra með okkur. Við fáum nasasjón af þýðingu þessa þegar höfuðið er frjálssara í meðvitaðri hvíld, jafnvel til samans með ákveðinni innsýn, máttur hjartans verður skynjanlegri og það slaknar meira á fótunum. Síðan er nokkru „lokið“, sama hve lítill hluti af lífinu það er. Hins vegar er engu „lokið“ án þessa, mikilvægir hlutir halda áfram að vera fastir og ekki er unnið með þá. Slíkt getur valdið vandamálum, ekki bara í draumum, sem á einnig sameina þar á takmarkaðan máta. Einnig heilsufarsleg vandamál ásamt fleiru.

* **Kristur** er titill. Í frumkristni voru mismunandi útgáfur. Þekktasta er „Christos“ (grísk), sem er „Messías“ (hebreska) = „Sá smurði“. Einnig voru „Chrestos“ (gríska) = sá góði, sá heilagi; og - sjaldgæf - „Chrystos“ (frá gríska „chrysos“ = gylltur/skínandi).

[til baka í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

Freistingarnar og köllun lærisveinanna.

Jesús varð einnig að læra og varð að snúa mannlegum hæfileikum sínum sífellt meira að Guði Eftir 40 daga föstu í eyðimörkinni birtist „freistarinn“* (*t.d. Matt 4, 1-11*).

Neikvæð öfl birtast jafnvel í „hefðbundnu“ lífi, bæði að innan sem og í hversdagslegu lífi. Einnig má líta á þau sem nokkuð með lögun, þ.e. raunverulegar verur. Fyrst af öllu eru heftar og einangraðar tilhneigingar í mannum sjálfum. Þegar þær eru virkar án þess að tengsl við hjartað fari fram verða þessar einangruðu hugsanir og síðan einangraður vilji ein merking af því að „eta ávöxt af skilningstrénu“ (*Fyrsta Mósebók*).

Þetta eru harðir hæfileikar sem binda okkur praktískum böndum og þar sem þeir eru dýpra festir í ómeðvitundinni eru þeir það síðasta sem verður ofurliði borið. En það er mögulegt að gera eitthvað við því og viðurkenna eðli þess. Meðvitaður hæfileiki til að afneita og að geta haft í stað „verða að hafa“ og skapandi og siðferðileg leið til að eiga við þetta er æfing við að vinna bug á þessum neikvæðu öflum.

Hins vegar leiðir hið gagnstæða til flóttu frá efnislegum vandamálum og til tómlætis og að „fara burt“ fullur fyrir litningar inn á andleg svið. Við lítum oft framhjá því að þetta er aðeins ein hlið á sömu „neikvæðu“ myntinni, hún tengist hinni hliðinni alveg eins pendúll sem sveiflast í báðar áttir. Þetta annað svæði er nú þegar opnara í dag og því einfaldara að vinna með. Ein leið til að breyta þessu er í gegnum samúð, frjálstrar gjöf á ást. Frekari hæfileika sem finna má í tengslum við bæði mætti sameina við valdagræðgi. Breyting á blekkingu krefst hugrekkis sem hefur skilyrðislausan sannleika, umburðarlyndi byggð á því og frjálsa samstöðu í öllum samskiptum við aðra.

Venjulega á öllum slíkum sviðum skortir sterkt, óeigingjarnt einstaklingseðli viðkomandi aðila sem gæti fyllt sviðin upp, í staðinn steypast tilhneigingarnar í neikvæðar öfgar.

Í *Matt 4* er Jesús beraður þessum þremur truflandi hvötum, hér kallaður „Satan“ eða „Djöfullinn“. Hann vísar ekki einfaldlega bara til andstæðnanna heldur teygir sig til nokkurs

sem nær lengra en óstöðugleiki mismunandi neikvæðra tilhneiginga. Það sem hann gerir er byggt á „orði Guðs“, á „herra Guð“ og á að „tilbiðja hann og þjóna einum“. **Kristur er utan við tvíeðli myrkursins og (sýnilegs) ljós og vinnur bug á báðu með notkun þriðju, æðri leið, eins og margir frekari atburðir sýna.**

(...) Sjá einnig hluta 4, kafli „Sarabústra...“ og taflan „kristið viðhorf“.

R. Steiner lýsti tveimur meginreglunum sem aðskildum verum þar sem upplifa má þær bæði í heimi andlegra sýna. Það gæti verið gagnlegt að íhuga bæði áhrif. Fyrir utan þessa tegund upplifunar er ekki alveg réttlætánlegt fyrir mannlífsspekinga að taka ekki báðar hliðar með þegar þeir hugsa um kristnar hugmyndir varðandi eina neikvæða. Tilhneigingarnar eru einnig oft svo blandaðar að „andguðdómlegar“ tilhneigingar geta verið meðhöndlaðar sem heild. Ekki ætti að líta á hið gagnstæða sem marga Guði, heldur Krist með alla tengda hæfileika. Til eru samt andlegar hugmyndagreinar sem loka einu auga og líta á allar andlegar tilhneigingar sem guðdómlegar.

Bæði nútíma guðfræðingar og sumir andlegir hugsuðir loka báðum augum og finna trúlegar skýringar á hugmyndum um neikvæðar verur með því að rökstyðja það á þann máta að þær koma einungis fyrir á fáeinum stöðum í biblíunni. Þeir líta framhjá því að þetta eru ekki bara íhugunarefni, heldur áreiðanleg upplifun

Fyrir suma minni kristna hópa myndi hugtakið „valdhafi heimsins“ - t.d. Jóh 14:30 - þýða að heimurinn „tilheyrir“ honum í langan tíma og maður getur aðeins unnið bug á áhrifum hans. En Nýja testamentið lýsir aðeins hans freistandi og hrifsandi hlutverki. Sjá einnig Jóh 12:31.

Án ótta og neikvæðra tilfinninga hafa neikvæð öfl ekkert beint vald. „Ekki mála skrattann á veginn“ (þýskt orðatiltæki), það að hugsa ekki um að versta getur einnig verkað sem verndandi búnaður, jafnvel gegn kirkjulegum hræðsluáróðri. Í dag getur andleg skynjun sýnt þessa **meintu „aukningu“ í neikvæðri hringrás sem endurspeglar leynda burði sem hafa blundað í langan tíma.** Hins vegar geta jákvæðir hæfileikar vaxið, jafnvel þó þeir vaxi að frumgerð sem er þegar til staðar.

Slíkir persónulegir „viðkvæmir hlutar“ geta einnig staðið fyrir svári frá álíka ytri öflum. Merki um þetta má finna í öllum þjóðfélögum, t.d. í vestrinu í aðstæðum þar sem peningar og sjálfsdýrkun er talin vera æðsta gildið, sérstaklega í gamla forminu án nokkurs konar félagslegs kerfis, hin einhliða þjóðernishyggi og fasismi. —Þetta á sérstaklega við þar sem hroki og afskiptaleysi ríki gagnvart heiminum, skaðleg „trúarleg“ starfsemi og í hinum öfgakennda stalínisma, sérstaklega í hrottafengnu hlutverki hans yfir andlitslausu þjóðfélagi. En þetta er ekki fordæming á öllu og öllum í slíkum þjóðfélögum

Jesús kennir ekki að „standa gegn illsku“ né nauðsyn illsku til að viðhalda „jafnvægi“ (eins og sumar austrænar stefnur halda fram). Hann sér enga nauðsyn í neikvæðum öflum til að bera kennsl á hið guðdómlega góða. Sum, oft nauðsynleg, bein meðhöndlun á neikvæðum er ekki nauðsynleg fyrir alla. Fyrir suma getur leiðin á borð við „kristin vísindi“ virkað sem Mary Baker-Eddy talar fyrir. Það sannar samt sem áður ekki að neikvæð öfl séu ekki til. En þeim má breyta óbeint í gegnum þetta. Með Kristi er einnig engin eilíf fordæming. **Öllum skaðlegu öflum má breyta að lokum**, allt að síðasta kafla Opinberunarbókar Jóhannesar þar sem loforð er gefið að myrkrið muni hverfa (samanber kaflinn „Hin nýja jörð“....

Eftir upplifunina í eyðimörkinni **kallaði Jesú á lærisveinanna (Jóh 1, Matt 4, 18 - 22, Matt 10).**

* Í sögunni um freistingarnar veltir guðfræðin fyrir sér táknrænni tengingu við sögu mannkynsins: litið er á eyðimörkina með sínum hættulegu dýrum sem andstæðu heimsins sem paradís Adams lét okkur í hendur og því sem aðstæður sem vinna þarf bug á að Jesú sem hins „nýja Adams“. Í fyrstu freistingunni, þegar steinum er breytt í brauð, fjallar sagan um hvort efnið eða Guð ætti að leika vera í forgrunni. (Síðar, í sögum um að fæða og að vekja stóran hóp fólks, sjáum við ekki lengur sem

freistingu. Í annarri freistingunni, að stökkva frá þaki hofsins, fjallar sagan um að vinna bug á stolti sem varðar byrðir mannlegs lífs. Jesús fór í gegnum allt sem var lagt á hann (þar til bundinn var endi á það var af upprisunni). Þriðja freistingin fjallar um mátt núverandi veraldlegu konungsríkja, eða hinu Guð gefna „himnaríki“. (Þegar lengra leið gat einnig hið veraldlega viðeigandi „friðarríki“ tekið upp umræðuna um hið veraldlega að leitast eftir mætti Guðs.)

[til baka í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

Brúðkaupið í Kana.

Hér (*Jóh 2, 1-12*) rekumst við á dæmi um hvernig misskilningur skapast ekki af rangri þýðingu, eða „leiðréttingum“ páfa á guðspjöllunum, heldur af tilfinningalegum og einhliða túlkunum feðraveldisins. Þegar Jesús sagði við Maríu „Hvað viltu mér, kona?“ (Lúter: „Hvað á ég að gera við þig, kona?“) var seinna metið sem niðrandi. Með því að skoða textann og skoða hvernig Jesú gerir allt sem María vill getur maður auðveldlega séð að setningin er fyllt aðdáun sem betur mætti lýsa á þennan máta: „Hve marga hluti þarf ég að gera með þér, kona!“ Í grísku getur maður uppgötvað upprunalegt orðalag hins einfalda aramíska tungumáls: „Kona, ég með þér“ - jafnvel á tíma Jesú var nákvæm merking orða hans oft ekki þekktanleg án þess að skilja samhengið...

Héðan í frá og að krossinum sýna guðspjöllin skapandi tengsl á milli upplifun Jesú og Maríu. Hún styður við innblástur (meira um það í kaflanum um hvítasunnuatburði) og upplifir nauðsynlegar „stöðvar“ lífsins með honum sem leiðir að sálfræðilegri umbreytingu.

Jafnvel þó „brúður Krists“ hjá nunnum er oft hugsað sem formleg merking er upprunalega bent á það sem raunveruleg upplifun.

„Lögun“ Krists í manningum sameinast karlmannlegum hluta sálarinnar (animus), eins og áður hefur verið sagt í kaflanum um skírningina í Jórdan. Þessi karlmannlegi hluti getur átt sér „innri giftingu“ við „kvenlega“ hluta sálar okkar, í þessu tilfalli undir guðdómlegum kringumstæðum **Þetta getur haft gríðarleg áhrif á lífskraftinn og líkamann. Ímynd Maríu getur snert kvenlegu hluta sálarinnar (anima**) á sama máta.****

Leið fyrir karlmenn í gegnum Maríu og/eða M. frá Betaníu og M. frá Magdala*. Það er mögulegt fyrir bæði kynin að feta veg Jesú eða Maríu því hvað varðar sál eða hormóna er hvorki maður né kona að fullu bundinn viðbragði frá sínu eigin kyni, eða bundinn þeim. Sumum finnst fyrri leiðin auðveldari, sumum hin seinni. En að lokum verður innri heildin skýr. Í kaþólsku kirkjunni er fyrri háttur á tilbeiðslu hjarta Jesú og hins hreina hjarta Maríu nánast gleymdur í dag. Innri þroskinn spyr, til dæmis, ekki hvort einstaklingurinn sé kaþólskur eður ei, heldur ekki hvort hann/hana vanhagi um formlega þekkingu á Maríu, ekki fordómfullur, eins og oft er með marga sem stunda ytri tilbeiðslu á Maríu.

*[Uppfæra ensku](#)

Aðeins þeim sem fara slíka umbreytingarleið getur heppnast að þroskast „einir“ án kúgunar. En þetta þarf ekki að vera einsemdarleið. Hvað varðar meira innri frelsi væri samband við hið gagnstæða kyn mögulegt og jafnvel fullkomnara.

Í þessu samhengi verður það sem við höfum fengið frá föður og móður að samþætta persónuleika manns (hans/hennar). Þættir djúprar sálfræði geta haft samband við trúarlega upplifun. Bækur *Eugen Drewermann* er önnur leið til að líta á þetta. Þegar þetta er skoðað nánar gætu grunntrúarlegar upplifanir orðið skýrar á aðskildu sviði, þaðan sem þær hafa áhrif á sálfræðileg ferli. Í dag er tilhneiging til að sjá **trúarlega leit sem „heilðræna lífsnauðsynlega hvöt innan allra manna**, leita æðri tilgangs í lífinu og leita að ótakmarkaðri

upplifun." Sjá t.d. *Hubertus Mynarek: „Möglichkeit oder Grenze der Freiheit“, (á þýsku 1977).* Maður verður að greina á milli ómótaðra, almennra andlegra hvata og trúarlegar hvata (latneska: endurtenging), tengjast hinum guðdómlega uppruna, „Föðurnum“, sem kristnir menn gera í gegnum Krist.

Ólíklegt er að Guð, sem heimsins elsta leyndarmál, verði rofinn af einum fræðum, einni tegund upplifunar eða einu fyrirbrigði. Þegar best er er ein hlið afhjúpuð. Frekar skal reynt að viðurkenna margar nálganir og skoða allt sem heild. Þetta hefur aðeins gerst að litlu leyti í dag. Ef kristnir nýttu sér gullgerðarlistina á vegi sínum og notuðu því vinstri og hægri heilahvel saman (reynt af mörgum í dag) myndi „baráttan“ á milli trúfræðinga skjótt ljúka. Niðurstaðan yrði „skapandi, ástríkur skilningur (viðurkenning)“. Þrátt fyrir þetta væri hægt að skoða eina hlið, en slíkt væri viðurkennt sem slíkt og ekki gert einangruð krafa til þess. Fólk yrði meira vakandi fyrir því að það bætir hvort annað.

Sá sem getur fylgt meginreglu Jesú „Þú skalt elska náunga þinn eins og sjálfan þig“ getur einnig framkvæmt slíkt og jafnvel meira til. Sá sem sækist eftir ást á sjálfum sér og á „nágranna“ sínum mun taka eftir að þetta þarf að læra á undan Hinn innri „að verða fullkomnari“ getur greitt fyrir ást hans.

(Spurningarnar um „kraftaverk“, byrja á brúðkaupinu í Kana, eru rannsakaðar síðar í sérstökum kafla Varðandi guðdómlega hlið „Maríu-Sófía“ sjá kaflann „Hvítasunnuatburðurinn“.)

Hefðbundin guðfræði leit á þennan atburð sem hann kæmi í stað hinnar grísku Diónýsusreglu, eða sem táknræna tengingu við fund Ísrael með Guði („á þriðja degi“...“ 2. Mósebók 19:16) ásamt eftirvæntingu þínu og dauða Krists, þar sem vínið fær dýpri merkingu.

*Á meðan **María, móðir Jesú**, er álitin vera „andleg móðir“ þeirra sem vilja fá leiðsögn hennar er María Magdalena meira tengd við líf á jörðinni hjá þeim sem dást að henni.

María Magdalena (**María frá Magdala**) var kona sem fylgdi Jesú. Margir telja hana hafa verið vændiskonu og að Jesú breytti lífi hennar. En þó að Jesú hafi sagt: „Hún hefur elskað mikið“, þýðir þetta ekki endilega mikið af kynlífi, heldur sanna getu til að elska fólk, að finna til með því og að vera gott við það. Hún elskaði Jesú. Henni líkaði bæði við hann sem mann OG hún dáðist að honum sem andlegum leiðtoga. Samkvæmt dulspekibókmenntum (Jakob Lorber) hreinsaði hún sífellt ástina sem hún bar til Jesú, breytti henni í andlega ást. Ást hennar var leið til að skilja Jesú og Guð betur og betur. (Hugsanlega á svipaðan máta og Klara, konan sem elskaði munkinn Frans frá Assísí/Heilagur Frans sem hafnaði henni fyrst í kringum 1100 en samþykkti hana síðar. Það er áhugaverð kvikmynd um Frans í kvikmyndahúsum núna, á þýsku og ensku.)

Það er sérstök hefð á tilvísunum til Maríu Magdalenu - þjóðsögnin um hið „heilaga gral“ Jósef frá Arímaþeu, María Magdalena og aðrir fylgismenn Jesú tóku „gralinn“ - upprunalega bikar með blóði Jesú á krossinum - til Frakklands og Englands. Sum kraftaverk tengjast gralinum. (Gralinn táknar einnig guðdómlega ást).

Það eru einnig kenningar um Maríu Magdalenu. Til dæmis sú að hún átti barn með Jesú sem skapaði upphaf fyrri evrópsku konungætta (Mervíkingar). Engum hefur tekist að sanna þessar tilgátur í nútímabókum.

** Hugtökin „anima og animus“ eru ekki trúarlegs eðlis. Til dæmis er það upplifun margra, hvort sem fólk er kristið eða ekki, að karlar og konur karlmannlegar og kvenlegar hliðar á sál sinni sem eiga upptök sín frá föður og móður þeirra sem ólu það upp. Þannig geta þau lært að samþætta persónuleika sinn. Hugtökin anima/animus, sem notuð eru af sálfræðingum, samræmast jafnvel ekki alveg þessum raunveruleika. Þetta er samt sem áður þeirra nálgun til að skilja þetta.

Spurning:

Get ég lagt hendur á plóg til að bæta samband mitt við einstaklinga af gagnstæðu kyni?

Til baka í „innihald“ þessarar vefsíðu.

(Kristin sjónarmið varðandi kynferði, samúð, samkennd og ást).

Það er góð hugmynd strax eftir kaflann um „Brúðkaupið í Kana“ (Jóh 2, 1-12) að taka á samtíðarvandamálum á sviði ástarinnar. (*Finna má yfirgripsmikla aukasíðu á heimasíðu „Spurningar, Svör...“.*)

Kristur fjallar um hjarta fólks og möguleika þess að verða heild, að vera fullkomið, sem er forsenda raunverulegs frelsis. **Hann styður ekki frekara niðurbrot í manningum sem er þegar að verða að engu; engin dulspekileg upplifun á neinu, frekar ný samþætting á „visku hjartans“.**

Kristur stendur fyrir ábyrgð fólks fyrir hvert öðru. Hann trúir samt sem áður ekki á „eðlislægar nauðsynjar“ ytri mynda eða að ofmeta þær. Jafnvel að misnota þær hvað varðar ábyrgð, trú og hreinskilni til að afhjúpa öfund og að „eignast sér einhvern“. Hjá honum snýst allt um andann sem fólk hagar sér í. Í hjónabandi er ekki allt sjálfkrafa rétt sem er álitin neikvæð ytri hlið.

Að elska Guð og nágranna þinn sem þig sjálfan þýðir einnig að elska sjálfan þig. Þessi stjórn Krists, tekur við af fyrirbyggjandi rökum Gamla testamentisins er almenn viðhorf sem finna má á sviðunum þremur og sameinar þau (*sjá Mark 12:33; Jóh 13:34; Gal. 5:14; Jak 2:8*). Í þessu samhengi er mannkærleikur eitthvað meira en umönnun ættingja, o.s.frv. Þetta útilokar þá þó ekki - á frjálsan máta. Sökum þessa hlutverks manns sem ástríks hjálparmans þá er sjálfsekska, þar sem viðeigandi er, ekki sjálfsekskri tegund heldur af góðmennsku hjartans, beint að manni sjálfum sem verkfæri til að þjóna öðrum og/eða Guði, þar á meðal líkamanum.

Æðsta ástin er skilyrðislaus ást. Samanber að elska jafnvel „óvini“ *Matt 5:43-48* - sem útilokar ekki visku

Fyrir íbúa Evrópu í samtímanum getur umbreyting kynferðis verið upplifuð þegar tvær manneskjur hittast á vitsmunalegan og sálfræðilegan máta á meðan gagnkvæmar athafnir vara en læra síðan að eiga við útstreymi andúðar og samúðar. Þessa hluti, á meðal annarra, ætti að íhuga er leitað er að tengiliðum sem einnig er vit í fyrir hinn ytri heim. Sameining á líkamlegu sviði kemur síðar og er ekki sjálfkrafa hluti af allri vináttu og fundum. Og að kynnast einhverjum þýðir ekki að maður þarf að fara frá núverandi maka. En ástrík stemning fylgir því. Máttur hjartans getur laðað að sér kynferðislega orku, og fólk þarf ekki alltaf að leysa hana með miklum krafti, eins og gerist svo oft í dag í gegnum menningarlega skilyrðingu.

Marga andlegar hefðir kenna umbreytingu kynferðis í stað kúgunar eða þess að lifa sig í gegnum það sem er meira en „göfgun“ *Freuds*. Álíka nálganir voru í hinum kristna heimi en eru týndar í dag og þarf að útfæra þær að nýju; arfleifð mansöngvara og trúbadúra drógu upp mynd af þessari tegund þekkingar.

Þar sem kynferði getur valdið ómeðvituðum tengslum á milli fólks sjá flest trúarbrögð það sem jafnvægislist tengt við samband þar sem báðir aðilar ráða við afleiðingarnar. Þeir sem vilja forðast kynlíf fyrir giftingu geta gert slíkt, ef báðir aðilar eru greinargóðir varðandi það sem þeir vilja og styðja hvort annað í samræmi við það.

Jesús viðurkenndi þessa gömlu nálgun, alveg að neikvæðu persónusköpun varðandi að girnast til dæmis maka einhvers annars. En þetta útilokar ekki endilega ákafan fund tveggja einstaklinga sem hittust einungis oftar en haldið var fyrirfram. Þetta er ekki alltaf auðskilið, meira segja ekki fyrir þá tvo einstaklinga sem um ræðir: „Því að hvar sem tveir eða þrír eru saman komnir í mínu nafni (þ.e. „í tengslum við anda minn“) er ég mitt á meðal þeirra“ (eða þýtt á réttan máta: „í þeim“). Þetta krefst ekki opinberrar, kirkjulegrar samkomu, ekki sérstaks

undirbúnings en getur átt sér stað alls staðar þar sem „andi Krists“ tengir tvær manneskjur saman einhverra hluta vegna. Jafnvel þó um karl og konu sé að ræða og þeim líkar við hvort annað (samúð) getur verið erfitt að viðhalda skýrri vitund sem er uppruninn en slíkt er nauðsynlegt fyrir heiminn. Þetta þarf ekki að snúast um samband eða kynlíf en þeir sem um ræða verða að finna út á hreinskilinn máta um hvað er að ræða ef þau vilja taka stjórn á aðstæðunum. Stundum var augnablikið til staðar ef maður var opin/n fyrir því.

Líf Jesú á jörðinni sýnir nú þegar hve óhefðbundinn hann var á frábæran máta. Það gæti komið í ljós að venjurnar séu aðeins nauðsynlegar svo lengi sem „hann er ekki mitt á meðal þeirra“.

Forsenda viðeigandi fundar á milli einstaklinga, sem maður getur bætt á náttúrulegan máta, er rannsókn á einstaklingseðli manns, þar á meðal „árinni“ og/eða „náðargáfu“. Jafnvel í sambandi heldur fólk áfram að vera einstaklingar og algjör sundrung tveggja einstaklinga í sambandi er ekki það sem Kristur vildi.

*) Mannkynið er flókið net sem gæti skýrst betur í næstu köflum.

[til baka í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

Hinn „heilagi ákafi“ (og sjónarmið varðandi tilfinningar).

Í *Jóh 2*, eftir brúðkaupið í Kana er „hreinsun musterisins“ lýst. Á ötulana máta rak Jesú kaupmenn og víxlara út úr musterinu með ofbeldi. Hann vildi senda út skýr skilaboð gegn hræsni heimsins, tilnefndi mestið sem tilbeiðslustað en ekki einungis sem stað þar sem þrútt fer fram. Undir þessum kringumstæðum átti hann ekki von á neinu frá embættismönnum borgarinnar og kirkjunnar svo hann notaði sínar eigin hendur sem sá eini sem var ábyrgur „í húsi föður síns“. Þessi verknaður var félagsleg andstaða sem ekki fylgdi ofbeldi. „Framar ber að hlýða Guði en mönnum“ er **almennt séð viðhorf Jesú**. Einnig þar sem hann segir: „Gefðu það keisaranum, hvað er keisarans (og til Guðs, hvað er Guðs)“, aldrei er eins þrælsundað viðhorf rangtúlkað eins oft. Markmiðið er frekar að hlífa lærisveinunum við tilgangslausum ágreiningi við félagsleg öfl sem skipta þá ekki máli. Trúarbrögð og stjórnsmál hafa sín eigin lög. Að þjóna náunganum og að vilja „það besta fyrir borgina“ er heldur ekki þrælsótti.

Í þessu samhengi ætti spurningin um hvernig tekið er á tilfinningum að spretta fram því ekki eru tilfinningar allra á eins háu stigi og tilfinningar Jesú. Hann bjó sífellt við „skjálfta frammi fyrir Guði“ og samkennd í garð fólks og ákafi hans var byggður á meðvituðum, góðum ásetningi. Í venjulegum manneskjum eru næstum allar tilfinningar blandaðar saman við ómeðvitaða örvun. Viðbragð sem er mismunandi ævisögulega séð og mismunandi að styrkleika en mjög svipað í grunngerð. Að horfa á sjálfan sig, án þess að vera ánægður með túlkun annarra og halda áfram að leita að þessum viðbrögðum í manni sjálfum, að horfa á þau og öðlast loks stjórn á þeim og/eða færa Guði þau er langt lærdómsferli.

Þó við eigum hér við sálina eru hefðbundnar sálgreiningar og/eða meðferðaraðferðir ekki mjög viðeigandi fyrir þá sem leita að Guði og sannleikanum. Sálfræði getur jafnvel stöðvað andlegan þroska okkar ef við höfum einhliða túlkunarmódel í huga okkar sem reyna að minna sálfræðileg vandamál varðandi kynferði og æskumótunar. „Orsakir“ veikleika geta að auki orðið að „réttlætingu“ til að halda áfram að vera eins og maður er í stað þess að leggja áherslu á getu mannsins til að þroskast eins og Erich Fromm hefur minnst á.

Þar sem sálfræðin ýtir undir að skoðað séu sálfræðileg ferli og þegar sálin álitin vera meira en bara efnafræðileg, rafmögnuð virkni, sem sjaldan á sér stað, getur rannsókn þeirra reynst gagnleg brú. Vísindin myndu þróast betur ef þekking og/eða deilur varðandi óhefðbundna sálfræðilega skóla væru viðurkenndir sem efniviður fyrir þeirra eigin rannsóknir. Það hjálpar yfirleitt ekki að vinna að mörgum margslungnum vandamálum í einu. Áhrifaríkara væri að leita fyrst að þáttum þessarar sálarflækju og greina í sundur hvort um sé að ræða „bjálkann í auga manns“ eða „flís í auga einhvers annars“, hver er ábyrgur fyrir því. Jesús og sumir kristnir skólar leggja áherslu á „bjálkann í auga manns“ því það er erfiðara að líta á vandráðin verk manns, slíkt þarf að læra og maður ætti að byrja á að leiðrétta mistök manns; að heyra játningu manns hefur því læknandi áhrif fyrir utan andlegan ávinning. Sálfræðilegir skólar kjósa stundum frekar hitt sjónarhornið, þess er tilheyrir fórnarlambinu. Maður gæti uppgötvað að loks hefur maður litið á bæði sjónarhorn. Austrænar andlegar kenningar myndu til dæmis leggja áherslu á tenginguna á milli beggja hliða í lífinu sem uppruna „karma“, örlög.

Aðferð sem R. Steiner benti á gæti hjálpað til að eyða eftir-áhrifum sem daglegar venjur valda, þ.e. dagleg upprifjun á hinu liðna, hefst á kvöldinu og lítur aftur til morgunsins. Þetta auðveldar veruna í nútímanum Þessi aðferð auðveldar álíka ferli eftir dauða eins og margar dauðaupplifanir hafa skýrt frá.

Það er einnig mögulegt að skapa „spegil sálarinnar“, lista af eigin neikvæðum hæfileikum sem bæta þarf og með hæfileikum til að keppast að. Maður gengur oft í gegnum þetta, stjórnar eigin þroska, venja sem mikið hefur verið reynd af dulspekingum.

Sálfræðileg framför getur haft þau áhrif að samræður batni á milli einstaklinga. Fólk er minna fordómafullt og ekki er eins líklegt að það hrapi að ályktunum þegar það hefur sjálft orðið gegnsætt og hefur getað sleppt byrðum sínum. Þegar Jesús leggur áherslu á viðhorf sem dæmir ekki fólk og mikilvægi þess sem „kemur úr munnum“ er hann ekki að tala um ófullnægða siðferðilega fullyrðingu heldur beiðni um að hefja lærdóm. Þetta gæti haft það í för með sér að fólk verður að hætta að deila, taka sér hvíld - *sjá kaflann „Þögnin í eyðimörkinni“* - og síðan ræða hreinskilið hvort við annað.

Í þessu samhengi eru evrópskar andlegar leiðir sem innihalda tauga- eða vitundamiðstöðvar þekktar í Jóga sem „orkustöðvar“ (mannlífsspeki, alþjóðlegt líf - má ekki rugla saman við Universal Life Church -, og annað). Maður getur ekki sjálfkrafa lýst þessum hugmyndum eins og þær séu ekki kristnar, eins og sumar kirkjur myndu vilja að við héldum, en við þekktum þegar kristna guðspekinga á miðöldum (*J. G. Gichtel**). Núna má viðurkenna að þetta býr í okkur öllum, alveg eins og nálastungupunktur, sérstaklega í Kína. Þetta er ekki sjálfkrafa taóismi því þessa punkta og línur má mæla með rafmagni og skoða vefjafræðilega séð í holdi mannsins.

** „Ákafinn“ í þessari merkingu þýðir annað en „ákafi án skilnings“ (*Rómverjabréfið 10:1-3*)

Spurning:

Getur Guð aðstoðað mig við að vinna með tilfinningar mínar af meira ásettu ráði?

[Til baka í „innihald“ þessarar vefsíðu](#)

Fjallræðan (Matt 5 - 7,29; og sjónarmið varðandi hugann).

Mikið hefur verið ritað um umskipti þjóðfélagsgilda (bæði gamalla og samtíðargilda) sem fjallræðan hefur valdið. Sumir kunna að meta hana í tengslum við félagslegar athafnir. Aðrir reyna að ógilda gildi heimsmála með hugtakinu „siðareglur undirstöðuviðhorfa“ og hygla svokallaðar „siðareglur ábyrgðar“ með hótunum á refsingu eins og í Gamla testamentinu,

hernaðarkenndar eða aðrar gerðir. Sumir reyna einfaldlega að haga lífi sínu í samræmi við ræðuna. Fjallræðan er einnig metin mikils fyrir utan kristni (t.d. af Gandhi).

Séð frá sjónarhorni rannsóknar á vitundinni er augljóst að fjallræðan er beint að fólki sem skilur að vitund getur verið meira en andleg greining og átta sig á að lífið endar ekki með þeim. Hinir „andlegu fátæku“, sem vita að þeir eiga ekkert (eða ekki mikið) og eru reiðubúnir að hugsa á afstæðum nótum, til að sjá að Guð veit meira en þeir og að hann getur kennt þeim margt, þeir eru blessaðir, „himnaríki er þeirra“. Þetta viðhorf getur reynst vera samfellt og öflugt skref í þroska manns, mun betra en önnur viðhorf sem almennt séð eru talin vera „hyggjin“.

„Þeir sem þjást“ verða ekki að bera sín eigin örlög sjálfir og því eru þeir hluti af ríkinu í heild sinni í stað þess hlaupa kærulaust yfir allt. Sumir aðstoða líka við að bera byrði einstaklinganna í aðstæðum þeirra og finna að lokum örlög þjóða og mannkyns. Í stað stjórnámálanna eru þetta oft félagslegar hreyfingar okkar daga. Og hver veitir þeim nauðsynlega samúð? Hver biður fyrir þeim, í stað alltaf fyrir þá völdugu, frægu og ríku?

Hinir „hógværu“ eru þeir sem eru af fúsum vilja hógværir (en ekki þeir sem eru bara hræddir). Þeir „munu jörðina erfa“ og aðeins undir stjórn þeirra getur jörðin verið varðveitt og þróast.

„Þeir sem hungrar og þyrstir eftir réttlætinu“: - ekki öfund en sanngjörn leit að réttlætinu fyrir þá sjálfa og fyrir aðra opnar fólk fyrir því sem er fyrir „ofan“ það. Fyrr eða síðar munu svörin koma, þó þau munu ekki alltaf vera á þann veg og þau ímynduðu þau sér „Hinir miskunnssömu“ bera bræður sínar og systur og dýr af fúsum og frjálsum vilja og á sama máta og Guð ber þá

„Þeir sem eru hjartahreininir“ og hafa tekið eftir og lagt frá sér vitsmunalegu gleraugu sína og fordóma „munu Guð sjá“. Þetta er dýpri merking á orðunum „dæmið ekki“.

„Friðflytjendurnir“, á sama máta og friðarbæn Frans frá Assísí, leyfa öðrum að sjá að annað af hlýtur að vera að verki hér, annað af en ákvarðar annars líf. „Því að þeir munu Guðs börn kallaðir verða.“

„Sælir eru þeir sem ofsóttir eru fyrir réttlætis sakir því að þeirra er himnaríki“, og þeir sem eru smánaðir og ofsóttir af öðrum vegna Jesú eru einnig blessaðir. Þetta var einnig oft tilfinning þeirra, á meðan ytri vera þeirra þjáðist. Þetta þýðir þó ekki að þjáning sé markmið í sjálfu sér

Þeir sem ávarpaðir eru eiga einnig að ganga í hlutverk sem „salt jarðar“ og sem „ljós heimsins“. Sérstaklega í þessum kafla vísar hann til „laganna“ og spámanna Gamla testamentisins. Hann talar um það sem var rétt fyrir sinn tíma og gerir það árangursríkt á nýjan hátt fyrir nýjan tíma. Þar sem lögin sjálf geta ekki lengur verið forgrunni, heldur upptök þeirra. Tími þegar allar manneskjur geta endurskapað innri meginreglur lífsins að nýju.

Sá sem „sækist eftir guðsríki mun fá allt annað“. Það er vert að merkja **að andlegan hugsunargang á ekki að eyðileggja heldur opna til að geta meðtekið það sem á upptök sín í æðri, andlegri rökfestu. Ræðunni er samt sem áður ekki ætlað að valda því að við sniðgöngum heimsins „hömlur“ í stað ávinningsins sem hlýst af því að njóta æðra ástands andlegrar vitundar. Æðri skilningur á að horfast í augu við heimsvitund og líf þar til heimurinn er umbreyttur.** Skýrleiki er til staðar eða getur þroskast í sambandi við skilnings mannsins á ákveðnum spurningum, allt frá fáfræði til hugleiðingar, hroka, kenningu og trú, og endar loks í þekkingu. Það er mikilvægur grunnur fyrir vöxt. Þetta er öðruvísi en að sækjast eftir himnasælu sem finna má í gömlum andlegum hugsunarstefnum.

Hið æðra hugsunarstig sem lýst er í fjallræðunni (sjá einnig næsta kafla) er sérstaklega beint til fólks sem við meira en einfaldlega að nota það til að endurskipuleggja sínu persónulega

andlega lífi. Leiðinn fjallar um líf einstaklingsins þar sem viðkomandi getur leitað að maka eða að „þeim er stendur honum næst“ eins og lýst er í köflunum „Skírnin“ og „Þögnin í eyðimörkinni“. Útþensla vitundar inniheldur samband karlkyns og kvenkyns og fálmarar eru teygðir út í áttinni að frekari sálfræðilegu samspili á milli margar einstaklinga. Bent var á slíkt í köflunum „Brúðkaupið í Kana“ og „...Ást“. Hérna höfðar fjallræðan til þessa efnislega og siðferðilega stigs sem opnar leiðina fyrir ítarlegri andlegum markmiðum sem geta mótað samfélag úr samskiptum fólks. Þetta er í samræmi, á frumstæðan hátt, við samband hljóðs til tónbila, tónbila til þríhljóms og við þríhljóma til tónstiga, sem virðist vera raunverulega mynstrið fyrir allt - heildin.

Í guðfræði hefur tengingin við opinberunina í gamla testamentinu verið metin: t.d. *Sálmar 1 og Jer. 17:7f.* Samkvæmt 4. Mósebók 12:3 í tengslum við *Mat 11:20* var litið á Jesú sem hinn nýja Móses. Spádómurinn í *Sakaría 9:9f.* „...ríki hans mun ná frá hafi til hafs“ fjallar um mikilvægi kunngerðs guðsríki á heimsvísu. Það er ekki hægt að líta hjá því að í Fjallræðunni umbreytir Jesú aftur og aftur lögum Gamla testamentisins í eitthvað nýtt: „...en ég segi við ykkur...“, þ.e. hann talaði ekki sem rabbíni að túlka ritninguna heldur með vitund á guðlegum leiðangri. Deilt var einmitt um þetta spámannlega og Messíasareinkenni af þeim sem trúðu aðeins á Gamla testamentið.

Á ensku og þýsku síðunum okkar er útdráttur úr Matt 5: blessunarsælan og salt jarðar

[Aftur í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

Ummyndun Krists á Tabor-fjalli (*Matt 17*).

Mörg verka Jesú eru hin táknrænu ytri tákn fyrir innri „ummyndun“, hefst í samtalinu við Níkodemus (*Jóh 3*), heldur áfram með *Fjallræðunni*, alveg að lækningu fyrir þann blinda og mettun 5000 manna á fjallinu. Þessi ummyndun er að hluta til skyld hinu austræna hugtaki stórkostleg uppljómun (great enlightenment). Mannsandinn er uppljómaður. Það vísar hér samt sem áður til nánari tengingu við Guð og anda hans. Hér ber ekki aðeins að skilja Guð sem algilt lögmál heldur einnig veru, veru sem er raunveruleg Jesú og þeim sem fylgja vegi hans.

Einfaldur „jákvæður hugsunarháttur“, ef hann er ekki sjálfselskur, ekki mikilmennskubrjálaður og án tæknilegrar hagræðingar, gæti breytt hugsunum í ástand líkara því sem kemur frá Guði. Þessi leið gæti opnað okkur fyrir Guði. Prentað mál þessarar hugsanastefnu hefur samt sem áður ekki verið rætt nógu mikið og slíkt getur oft leitt til sjálfsblekkingar.

Þetta er ekki enn „ummyndun“. Ummyndun bætir ekki bara jákvæðri staðfestingu við hin óskipulegu, fjölbreyttu andlegu „úrræði“ sem allir hafa yfir að ráða þannig að meiri jákvæðni bætist við - sem er möguleg æfing. En ummyndun afhjúpar allt með hæfileika til að líta á andlegan uppruna, lausan við brenglun hugans eða misvísandi áherslu. Æðri guðdómleg skipan í öllu verður sýnileg. Varðandi þessa tegund þroska er um að ræða æðra stig ferlis sálfræðilegrar hreinsunar sem minnst er á í kaflanum „*Hinn heilagi ákafi*“. Á þessu grunnstigi skilnings verður allt skýrara. Bein viðurkenning eða skilningur snýst ekki um að hugsa; slíkt kemur bara með eða án hugsunar Það er ekki hægt að þvinga slíkt fram og það frelsar okkur. Hugsanaheiminn þarf ekki lengur að bæla til að kalla fram æðri vísu, eins og aðrar hugsanastefnur hafa gert tilraun til.

Hugsun okkar er óháð viðbragðarmunstrum varðandi eðlisávisunina og hin stjórnanlega, greinandi og tilbúna hugsun verður tól æðri skynsemi á mun auðveldari máta. Þá getur einstaklingurinn einnig skilið hvaða hegðun hentar hverjum kringumstæðum.

Maður getur gert ráð fyrir að Kristur sjálfur hafi ekki þurft að eyða öllum þessum sljóleika sem aðskildi venjulega manneskjuna frá þessu stigi vitundar. Hann hlýtur samt sem áður að hafa upplifað aukið stig skýrleika Síðar, í svokallaðri æðstu presta bæn, bað hann um þann skýrleika sem hann hafði haft við Guð fyrir sköpunina.

Sumir guðfræðingar sjá ummyndunina og játningu Krists af Pétri í ljós gyðingalegs dags á sama tíma varðandi friðþægingu eða Tabernacle veisluna sem fylgir. (Dagur friðþæginar var eini tími ársins þar sem presturinn sagði nafn Guðs í innri helga stað musterisins). Aðrir sáu tengingu við Móse að klifra upp á Sínaí fjalls (*Önnur Mósebók 24:16*).

Á þýsku og ensku síðunum er hluta úr Matt 17 bætt við.

Spurning:

Getur Guð aðstoðað mig við að endurskipuleggja hugsanir mínar í samræmi við skynsemina?

[Til baka í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

Spurningin um „kraftaverkin“.

Jesús aðhafðist ekki til að fullnægja þorsta einhvers annars í garð skynjunar. Hann aðhafðist ekki heldur til að neyða fólk til að trúá í gegnum ytri atburði. Hans heila leið var leidd áfram af innri skýrleika sem sagði honum hvað hann ætti að gera hverju sinni, og ekki „sökum mismunandi kringumstæða, til að ná fram hinum og þessum áhrifum“ Lækningar voru oft „táknrænar“ fyrir eitthvað stærra og eitthvað sem var meiri grundvallarregla. Á meðan lækningu þess sem fæddist blindur á sabbatsdag svaraði Jesú að ástæðurnar væru ekki syndir „heldur til þess að verk Guðs verði opinber á honum“. (*Jóh 5, 6-9; Jóh 6; Jóh 9, 3 ...*).

Á sama tíma var sundrung á úreltum hugsunargangi og hugleiðing hins djúpa mikilvægis slíkra aðgerða án efa hjáverkun sem óskað var eftir. Jesús áttaði sig á að til er fólk sem þarf að geta fylgst með, talið, mælt og vegið, eins og í tilfelli Tómasar, sem stendur fyrir „hin vísindalega“ á meðal lærisveinanna. Þegar hann fékk tækifæri til að rannsaka hvort Jesú stæði í raun fyrir framan hann sagði Jesú: „Vertu ekki vantrúaður, vertu trúður“ (*Jóh 20, 19-29*). Jesú vildi að Tómas beitti sinni nýju upplifun með því að íhuga svo hreinskilnislega og djúpt að rætur efa hans myndu hverfa og eitthvað rann upp fyrir honum. Það að Jesú þurfi að segja þetta á eftir þýðir ekki að Tómas hafi verið vantrúaður maður, núna „veginn“ af hinum ytri raunveruleika og „neyddur til að trúá“, jafnvel þó hann óttaðist refsingu. Það þýðir heldur að Tómas varðveitti hæfileika sína til að ná nýjum sannfæringum á sjálfstæðan hátt. Slík meðferð á staðreyndum og hugsunum er ekki fordæmd hér eins og sumir útskýrendur misskildu sökum skorts á þekkingu á mannlegri vitund. Þrátt fyrir það varð Tómas samt að læra að það eru aðrar leiðir til að sannfæra mann sjálfan, fyrir utan að líta á efnislegar staðreyndir.

Jesús vissi hvað var rétt fyrir Tómas. Hann vildi ekki þvinga neinn. Slíkt hefði verið of líkt dómsstólum og það er engin ásetningur í að ögra hann í að neita einhverju sem hann var ekki nógu þroskaður til að skilja.

Það er vel þess virði að lesa einnig „Tómasarguðspjall“. Það óviðurkennda safn af nákvæmum tilvitnunum frá Jesú, hvort sem það var ritað af Tómasi sjálfum eður ei. Þess texti var einnig viðurkenndur af andlegum kristnum mönnum í Egyptalandi og annars staðar, en ekki af kennurum frumkirkjunnar.

„Kraftaverk" Jesú mynduðu heldur ekki hans helstu athafnir. Oft framkvæmdi hann þau einungis til að hjálpa, eftir að vera beðinn um slíkt, án þess að fólk væri til staðar og hann „hótaði" fólk að segja ekki frá.

Í dag reyna guðfræðingar og aðrir frá stefnu Bultmanns „guðfræði afoðsagnagerðar" (theology of demythologizing) enn að útskýra kraftaverkin sem táknrænar lýsingar á einhverju. Það er augljóst að verið er að reyna að aðlaga hugmyndir þeirra að vélrænni sýn á heiminn og mannseðli 19. aldar og að þeir vildu ekki íhuga vísindaafrek sem áttu sér stað síðar. Seinni leitni innan skammtaeðlisfræði, í líffræði og lífeðlisfræði, í náttúrulegum lækningum og dulrænum rannsóknum, í stjarnaeðlisfræði og svo framvegis hafa fyrir löngu náð því stigi að „óhugsanleiki" atburða í biblíunni hefur verið fjarlægður. Þetta þarf ekki að standa fyrir leit að „sönnun á tilvist Guðs": önnur skynjunarstig væru ábyrg ásamt þeim vísindalegu.

Eitt sem er rætt innan þessarar guðfræðilegu stefnu er að hún lítur ekki á vísindalegan sannanleika sem nauðsynlegt skilyrði fyrir að hafa trú.

Tíma þess að líta á allt með einhliða sjónarmiði, gömlu frönsku „upplýsingastefnunna", er lokið. Núna geta allir vísindamenn verið trúaðir án þess að verða geðklofa. Á tíma þegar fólk hikar ekki við að trúa staðreyndum dulrænna rannsókna, eins og getu einstaklinga til að beygja skeiðar án þess að snerta þær, eru nægar staðreyndir til staðar þó til séu loddarar. Það væri fáránlegt að neita slíkum hæfileikum eins og í tilfalli Jesú Krists. Starf Jesú var sökum annarra ástæðna og snerist ekki einfaldlega um að skemmta fólk við að beygja skeiðar. Í dag gefa margar mismunandi upplifanir það til kynna að Jesú var fær um að rjúfa öll náttúruleg öfl. Í nútímanum er alveg eins mikilvægt að velta þessu fyrirbrigði fyrir sér, fyrir okkar samtímasýn á manneðlinu, fyrir heildræna, samþætta, eða kristna lækningu og svo framvegis. Slíkt andlegt sjónarmið á Jesú er ekki andstætt skilningi á honum varðandi það að hann sé „mannssonur" sem vildi veita einstaklingum, félagslegum tengslum þeirra eða samfélaginu sýnilegt dæmi. Oft var það aðeins þessa greinilega mótsögn sem leiddi til neitunar á að samþykkja „kraftaverkin" því að umræddir einstaklingar hugsa það að þeir verði að bægja frá sér tilhneigingum sem leiða þá í burtu frá mannlegri og félagslegri kristinni trú. Í raunveruleikanum þurfti báða þessa hluti til að birta áætlaða mynd af raunverulegri (uppbyggilegri) „róttækni" Jesú og tengingu hans við viljann og þar með einnig máttar skaparans.

(...) **Orkan hér er ekki óhlutbundið afl hér; á sama tíma er hún áhrif af tilvist Guðs.** Til dæmis í austrænum jóga er oft litið á orku sem eitthvað einangrað. Í dag má framkvæma lækningu í upprunalegri merkingu með bænum og með því að gefa gaum að innsta hluta manneskjunnar, tengda Kristi, sem vill að fólk læknist og verði meira fullkomnað, - sem getur síðan þá jafnvel „meiri verk en hann" (*Jóh 14, 12-13*).

En sjálf andlega lækningin og sálfræðilegur og andlegur þroski sem fylgir henni ræðst samt af guðsnáð, sem enginn getur þvingað fram, sama hve mikið við reynum að undirbúa okkur fyrir hana.

Varðandi „gjafir hins heilaga anda" sjá einnig *1. Kor 12, 7-11; Pos 2, 17-20; og kaflann „Hvítasunnuatburðurinn" í þessari bók.*

[Til baka í „innihald" þessarar vefsíðu.](#)

Upprisa Lasarusar frá dauðum.

Allt frá upphafi kennslu sinnar að þessu skrefi hafði Kristur endurskilgreint öll stig manneskjunnar sem hinar fornu dulspekistefnur höfðu átt í vandræðum með í þúsundir ára. Þetta gerði hinu „súpervitundarkenndu" innra sjálfi kleift að sýna sig í mannslíkamanum,

sálinni og huga allra manna sem fylgja veginum. Hins vegar verður hæfileikinn til að hreinsa, samþætta og víkka út í vaxandi mæli dýpri og eldri hluta undirmeðvitundarinnar sífellt greinilegri.

Hinir fornu egypsku dultrúarsíðir þekktu leið frá huganum og sálinni niður til að meðvitað taka upp líkamlegan vilja til að lifa. Önnur „dýpkun“ birtist með „upprisu Lasarusar frá dauðum“ - *Jóh 10:39-11*.. Fyrst af öllu eru sum smáatriði greinilega lík egypsku þekkingunni. Þetta varðaði gamlar venjur þar sem einstaklingurinn eyddi þremur dögum í ástandi sem nútíma dulrænar rannsóknir kalla „upplifun fyrir utan líkamann“, alveg eins og draumfarir en meðvitaðar. Líkaminn lá þarna, virtist vera dauður. Þegar einstaklingurinn vaknaði að nýju hafði hann/hún innri vissu að hann myndi vera til sem sálfræðileg andleg vera eftir líkamlegan dauða. „Hierophantos“ (innvígður prestur) varð að tryggja að einstaklingurinn myndi vakna aftur í líkama sínum eftir í mesta lagi þrjá daga því annars færi líkaminn að rotna. Þetta er einmitt það sem okkur er sagt í sögunni um Lasarus - eftir fjóra daga var hann „þegar farinn að lykta“. **Vökunaraflíð varð því að kafa dýpra, hafa áhrif á sjálf efnið líka,** til að ná honum að nýju til baka. Í biblíulegum atburðum er tilhneiging til að sýna að anda kristindóms megi auðveldlega þekkja í hinum efnislega heimi og í ytri aðgerðum. Þessa tilhneingingu er rétt farið að ræða að nýju á okkar tíma eftir að dulspeki fyrri alda kannaði einungis í flestum tilfellum vitsmunlega, sálfræðilega hluta.

Líklegra er að kenningar allra trúarbragða um líf eftir dauðann eigi upptök sín í slíkum upplifunum þegar manni líður sem maður sé fyrir utan efnislegan líkama sinn, í stað heimspekilegra hugleiðinga, sem voru ekki viðeigandi fyrir ástand vitundar forsögulegs fólks og fólks á fornöld. Betri útskýringu má finna í *Jean Gebser „Ursprung und Gegenwart“ („uppruni og nútími“ - nákvæmt enskt heiti ekki kannað)*. Hann aðgreinir fornt, töfrandi og goðsagnakennt ástand vitundar á undan því er tengist fræðilegum vitsmunum og síðar samþættri vitund. Hvort sem hléin á milli þessara stiga voru óhjákvæmileg er allt önnur spurning. Þau má samt sem áður skilja í dag. R. Steiner leggur einnig áherslu á ósambærileika eldri stiga vitundar við nútímavitund. Minningar um það má einungis finna á mismunandi stigum í uppveiti einstaklinga í dag

Samanburður við gamaldags vígslusiði, sem eru ekki lengur mögulegir, þýðir ekki að upprisa Lasarusar frá dauðum hafi verið helgisiðaaðgerð undirbúin utan frá af öllum þátttakendum eins og í Egyptalandi. **Jesús frelsaði aðgerðir sínar frá trúarreglutengdum reglum tímans, t.d. sabbatsdagsins, tímarúmi, t.d. musteri eða aðstæðukenndum hlutum. Frá þessari sjálfstæðu stöðu notaði hann samt sem áður stundum að fúsum vilja slíkar kringumstæður á jákvæðan máta, t.d. páska, musteri... Hann getur því verið dæmi um hvernig taka eigi t.d. á ákveðinni tilhneingingu á borð við forsendu stjörnuspekilegra sjónarmiða, „orkustaða“ og helgisiða.** (*Sjá einnig bækur Markos Pogacnik: „Healing of the Heart of the Earth“, „Christ Power and Earth Goddess“ o.s.frv. varðandi jarðviskutengdar (geomancy) rannsóknir, Findhorn Press, U.K. Scotland*)

Jesú og fólkið í kringum hann varð sýnilegra í heild sinni fyrir umheiminum sökum upprisu Lasarusar - *Jóh 10:39-11*. Hér má sjá víkkun á vitund Jesú sem nær einnig til lærisveina hans og frjóvgar því þjóðfélagið. Álíka útpenslu vitundar má því sjá í dag þegar hópastarf fólks leiðir út og líkir eftir Jesú.

Núna fylgir frásögn af pínu og dauða Krists. Æðsti prestur gyðinga ræðir um samband þess hvað gerast eigi við Jesú og örlög þjóðarinnar (*Jóh 11*). Að hans spámannlega álitu tók hann eftir að Kristur myndi deyja fyrir þá alla en hann rangtúlkar að Jesú myndi skaða þjóðina með því að lifa áfram. Slíkt krefst ákveðins stigs vitundar sem nær út fyrir hugsanir, hæfileika til að skilja ferli og samhengi þeirra á sama tíma. Þennan hæfileika þarf að öðlast. Einstaklingur fæðist vanalega ekki með hann og skólar kenna hann ekki. Þetta er ekki eins og tilvonandi andlegar myndir sem fara eftir eðlisboði. Djúpar orsakir má afhjúpa, leysa upp og skapa. Neikvæðar eða aðrar hugsanir eru ekki lengur geymdar hálfmeðvitað. Þær geta

ekki lengur safnað saman samsetningum vandamála sem hafa áhrif á bæði dýpri og efnisleg ferli. Jafnvel þegar lítið er til baka getur þetta vandamál verið leyst ef fólk fylgir þessum lögum. Leiðin að frjálsri, skapandi framtíð er þá opin.

Á þýsku og ensku síðunum er hluta úr Jóh 11 bætt við:

Klemens frá Alexandríu, einn af kirkjufeðrunum, átti hið víkkaða, „leynilega“ Markúsarguðspjall. Samkvæmt orðum hans var þetta „meira andlegt guðspjall til notkunar fyrir þá sem stóðu í vegi fyrir fullkomnun“, þjónaði þeirra „framvindu við viðurkenningu“. Hérna voru skýringar frá Markúsi og Péttri sameinaðar, eins og upprisa Lasarusar frá dauðum, sem voru ekki í guðspjöllunum í almennri notkun. Aðeins lærisveinninn Jóhannes og lærisveinar hans samþættu slík atvik opinskátt í guðspjalli. Klemens kallar Krist „Mystagoge“, eða „Hierophant“, sem þýðir sá sem leiðir og kynnir undirstöðuatriði dultrúarsíða, hina nýju kristnu „dultrúarsíði“ sem eru öðruvísi en gömlu dultrúarreglur. (Samanber *Morton Smith prófessor, „The Secret Gospel...“*. Vegir Krists styður ekki öll efnisatriði þess.)

Spurning:

Get ég skynjað Guð sem þann sem aðstoðar við að brúa gjánna á milli lífs og dauða sem og á milli vitundar og svefnis ?

[Til baka í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

„Sauðirnir“.

Áður en að fótabaðinu kom voru þeim sem tengdir voru við Krist líkt við „sauði“ (*Jóh 10, 11-18*); á sama máta og sjálfur Kristur var nefndur „lamb Guðs“. Núverandi einlægni lærisveinanna, eða sú sem þeir höfðu endurheimt, er undirstrikuð hér, sérstaklega varðandi þá sem kemur frá Kristi. Svipað og sambandið á milli Krists og Guðs. Þó að einstaklingur sé proskaður getur honum liðið eins og óskrifuðu blaði, eins og barni. Raunverulegar framfarir leið til hógvæðar þó vinna verði sífellt bug á stoltinu. Skilningurinn eykst, að allir hafi þýðingarmikið en að lokum lítið hlutverk í tengslum við Guð. Þetta má nefna hógvæð í frjálsri og andlegri merkingu en ekki auðsveið hegðun í garð veraldlegra yfirvalda. Þetta er nokkuð sem var oft misskilið.

Það er engin tilviljun að Kristur segir í sama kafla: „Ég er dyrnar“. Sá sem opnar tilveru hans/hjarta sitt fyrir Kristi opnar líka dyrnar sem leiða til Guðs, sem er krafa fyrir allt það sem síðan fylgir á eftir.

Jesús ber einnig saman „sauði“ og „geitur“ (til dæmis Matt 25:32-33).

[Aftur í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

Kristur og „fótabaðið“ og smurning Maríu frá Betaníu á Jesú.

Afgangurinn af frásögn guðspjallsins sýnir sífellt fleiri táknræna atburði á meðan minna ber á nákvæmari samtímalæxíum. Á þessum tímamarki, ef ekki fyrr, getum við gleymt tilskornu „[afhjúpunarsögum um Jesú](#)“ því þegar á botninn er hvolt vitum við enn ekki neitt. Þó ytri þekking geti verið gagnleg á þessum tímamarki getur hvort eð er aðeins íhugul hugleiðing leitt til ótvíræðs skilnings. Niðurstaðan getur hvatt aðra við að leita skilnings og enginn prestur eða sagnfræðingur getur hlíft okkur við þessari leit.

Fótabaðið (*Jóh 13, 1-20*) er umorðað í biblíutextanum sem hreinsun. Þar sem merking slíkra „dulspekilegra“ kafla var síðar varla skilinn var þeim ekki breytt og voru látnir vera

óritskoðaðir. Viðkomandi einstaklingur er „algjörlega hreinn“ þannig að þetta á ekki einungis við fæturna, heldur táknræna merkingu allrar manneskjunnar. Á mörgum menningarsvæðum var svona hugsunarháttur í líkingum algengur. Sama hlutverk má finna í mannlíkamanum, það er smáheimur eða meðalheimur og í náttúrunni í kring sem tilheyrir alheiminum. Fæturnir beina að jörðinni og hreyfing þeirra lýtur viljanum. Hvert sem einstaklingurinn „fer“ krefst það ákvörðunar (frjáls) vilja. Hreinsun þessa vilja, hér af Guði og mótsagnarkennd heljarstökk þess, hér af Kristi, birtast í efnivið fótabaðsins. Jesús metur einnig góðar gjörðir mun betur heldur en kristna hræsni (*Matt 25, 31-43...*).

Þessi verknaður, eins og aðrir atburðir sem fylgdu, gerði meira en að tákna einungis endurtekningu hvata sem þegar höfðu verið veitt á árunum á undan, fyrir hreinsun mismunandi andlegra hluta manneskjunnar. Allt stjórnaðist af þeirri staðreynd að Jesús vissi að tími sinn var kominn og að lærisveinar hans væru nógu þroskaðir til að dreifa „einhverju“ á óháðan hátt til mannfjöldans. Markmiðið var ekki lengur bara þeirra eigin persónulegu hæfileikar, í þessu tilfalli þeirra góði vilji, undir auknu eftirliti þeirra innra sjálfa, eins og það hafði verið fram að þessu. **Þessi æðra, óeigingjarna „ég“, núna sameinað „einstaklingnum“, getur núna í sívaxandi mæli sameinast „Kristi, sem tók okkar mynd“ eins og „sjálf sjálfa“.** Lífið er ekki lengur einungis „persónuleg örlög“.

Þessa upplifun má í fyrstu útskýra á þennan máta: hinn innri skilningur þessa verknaðar getur orsakað svona hreinleika, að öllu sé hægt að stjórna á beinni máta frá innstu upptökunum í gegnum mismunandi lög af tilveru okkar. Samt sem áður er þetta í fyrstu viljaverk. Tilfinningar og viðurkenning mun smám saman verða fullkomnaðar þannig að manneskjan geti síðan útskýrt betur „ástæður“ hvata hans/hennar. Innra með okkur fylgir Guð einnig hliðrænni lærdómsskrefa sem barn fylgir á sínu sviði. Það þýðir þó ekki að þetta nýja stig þróunar ætti að þróast án hugsunar. Þroski siðferðilegra tilfinninga og skýrrar viðurkenningar hefur þegar verið virkjaður. Það eina sem vantar er frekari fullkomnun á þessum tilfinningum og hugsunum í anda Kristis, eins og viljinn móttekur það núna.

Önnur leið til að upplifa þessi skref sem erfitt er að útskýra gæti tengst því að verða meðvitaður um manns eigin vitund, eða sjónarmið (verndar-) „engla“ eða hins æðra sjálfs þegar horft er á mannlegt líf. Hið (himneska) æðra sjálf, eins og það er nefnt í dag fyrir utan kirkjurnar, getur ekki sýnt sig sjálft sameinað Kristi og er einnig að ganga í gegnum ummyndun. Upplifanir með englum eru frekar algengar í hluta af nýju andlegu hreyfingu nútímans þó að kristnir menn efist oft um tilvist þeirra þrátt fyrir biblíuna. Svo ekkert sé sagt um spurninguna, um hvað snýst okkar „eigin verndarengill“ þjóðtungunnar um og hvernig þessi tenging gæti litið út. En Kristur stendur fyrir hina mótuðu, persónulegu manneskju og varðveislu afreka í lífinu, einnig þegar maður opnar sig fyrir ópersónulegu orðum krafta „englanna“. Manneskja, sem upplifir slíkt, er ekki enn fullkomin. Kristur veitti lærisveininum fyrstu innsýn inn í það í atburðinum í *Jóh 1*. Sumt andlega þenkjandi fólk telur að upplifanir engils/engla sinna séu þær mikilvægustu og eftir það geti þau dregið sig í hlé frá veraldlegum málum. Í raunveruleikanum væri rannsókn á þessum svæðum byggð á stöðugleika sem nú þegar hefur verið ná fram, henni ætti ekki að ljúka með blekkingu. Ítarlegra rof á lífinu á jörðinni af andanum getur hafist. Til ábendingar er hér nefnt að t.d. R. Steiner sem andlegur vísindamaður eignar enn manneskjunum margar aldir af þróun á jörðinni, slíkt gera sumar stefnur einnig. Einnig eru hefðir eins og „andasæring“ dáleiðslu-spíritista eitthvað annað en frumupplifun á englum. En á meðan verður að taka tilraunir margra alvarlega sem reyna að vera í tengslum við engla í sínu daglega lífi.

Varla var tekið eftir tengingunni á milli fótabaðsins og *Jóh 12*, þar sem **María frá Betaníu smyr Jesú á táknrænan máta og þurrkar fætur hans með hárinu sínu**. Gerir hún þetta einfaldlega sem einstaklingur eða er hún tákn fyrir kvenlegu hlið Guðs, eins og eignað gæti verið Maríu, móður Jesú eða Maríu Magdalenu, sem er ábyggilega ekki sú sama og María frá Betaníu. Af hverju fer þetta á undan „fótabaðinu“? Það eru án efa óuppötvaðar eða aðeins að hluta til uppötvaðir fjársjóðir þrátt fyrir þessar nálganir hvað varðar femíníska

reynsluguðfræði. Líta má á „síðustu smurninguna“, t.d. kaþólsku kirkjunnar sem endurminning um það atvik.

Það er að auki eftirtektarvert að fótabaðið var ekki einungis bundið við Jesú. Lærisveinarnir voru hvattir til að baða fætur hvors annars (alveg eins og síðasta kvöldmáltíðin, á þeim tíma, var veitt samfélaginu í skilningi prestdóms á heimsvísu. Þessi vilji að lifa í Guði, sem hreinsaður er af fótabaðinu er, **er víkkaður út fyrir einstaklinginn til þeirra í kringum hann**. Fyrst til þess sem verið er að þvo fæturna og síðan til annarra og allra lærisveinanna sem hann deilir þessari ábyrgð með.

Fótabað á einnig skilja sem þjónusta við aðra. Með fótabaðinu „taka þeir þátt í honum“ (í Jesú) eins og Jesú kallar það. Þetta undirstrikar almennt mikilvægi þessa skrefs. Bera má þetta saman við þegar ungt fólk segir hann/hún „fer með mér“ (þýsk merking „er kærasti/a minn/mín“) sem er fram að þeim tímamarki það mikilvægasta fyrir þeim. „Fótabaðið“ snýst samt ekki um „að vera í sambandi“ heldur að „vera í lifandi sambandi“. Fótabaðið er aðeins skiljanlegt sem „skref áfram“. Upplýsingar um iðkun þess út á við eru ekki eins mikilvægar. En í merkingu hefðar gullgerðarmannsins við að nota ytri þætti til að gera innri viðhorf og ferli í manningu auðveldari til ímyndunar er þessi verknaður réttmætur, er hið skylda innra viðhorf er til. Jafnvel hugsanlegt, rétt viðhorf virks prestar myndi ekki nægja. Vitund viðkomandi skiptir mestu máli. Þetta á einnig við *síðustu kvöldmáltíðina (sjá einnig næsta kafla)* - guðfræðistefnur eru ekki sammála um mismunandi sjónarmið þeirra. Sjónarmið þeirra gætu verið rétt. Þetta sjónarmið meðvitaðrar ummyndunar á viðkomandi einstaklingi er samt sem áður ekki metið algjörlega, hvorki af kaþólsku kirkjunni né mótmælendakirkjunni.

5000 manns gátu náð tókum á einföldum kenningum og merkingu þeirra og síðar gátu 500 eða 70 manns tekið þátt í flóknari skrefunum. Hvað varðar fótabaðið tóku aðeins ellefu lærisveinarnir þátt. Þeir sem höfðu lært nógu mikið af Jesú og voru nógu undirbúnir til að skilja það sem var í gangi. Kannski gerði Júdas það ekki. Jesús veitti ekki allar lexíur strax, heldur skref fyrir skref. Á meðan hófu nokkrir einstaklingar sína hugleiðslu með atburðum sem leiddu að krossfestingunni. Félagar í Rósakrossreglunni reyndu þetta. Fótabað, húðstrýking, þyrnikóróna, krossfesting og leggja niður í gröf, upprisa, uppstigning kölluðu þeir kristna vígslu. Þýtt inn í skilning seinni alda, draumamyndir sjö daga „brúðkaups gullgerðarmanns“ áttu einnig upptök sín í þessu. („*Chymische Hochzeit des Christian Rosenkreutz*“, 1616 skrifuð í Þýskalandi af lútherskum guðfræðingi, sem hét J. V. Andreae, og var dulbúin sem nokkurs konar háðsádeila eða ævintýri.)

Í flestum tilfellum er slíku skrefi ekki lokið þegar það er upplifað í fyrsta sinn í lífinu, hvort sem það á sér stað í hugleiðslu eða í draumi. Mannleg tilvist með öllum sínum eiginleikum getur víkkað út í margar áttir. Önnur skref geta fylgt og skarast við fyrri skref en nýir hæfileikar verða aðeins „rúnnaðir af“ eftir að slíkt hefur verið gert við fyrri skref sem mynda grunn þeirra.

Eftir smurninguna í Betaníu fylgir *Jóh 12* þar sem sigurgöngu Jesú til Jerúsalem sem Messías er lýst. Eftir fótabaðið, *Jóh 13-17*, spáin um svik Júdasar Ísakaríot, síðan koma lokaræðurnar og bæn Jesú fyrir sjálfan sig og lærisveinanna.

Í fótabaðinu hafa guðfræðingar oft séð táknrænt verk sem bendir til væntanlegrar krossfestingar Jesú; eða sem dæmi um að þjóna með hreinsandi ást Guðs. En það var einnig boðað sem dáð með beinum áhrifum.

Á þýsku og ensku síðunum má finna hluta úr *Jóh 13:3-15*.

Spurning:

Vil ég spyrja* Guð, ef ég hef ekki gert það þegar, að minn góði vilji gagnvart öðrum verði annars eðlis fyrir mér, jafnvel þó það sé erfitt ?

*Síðar: í stað þess að spyrja (biðja) – hafa trú, þ.e. að vera sannfærður. Enn síðar: Upplifa áhrif Guðs (náð).

[Aftur í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

Síðasta kvöldmáltíðin, hertakan, gíslatakan og húðstrýkingin.

Jesús átti sigurgöngu inn í Jerúsalem, heiðraður sem hinn lofaði Messías (*Jóh 12, 12-19*). Kennismannslega stéttin vissi hvaða „sálfræðilegu hnappa“ fólksins ætti að þrýsta á til að breyta skapi þeirra í neikvæðni. Einstaklingar sem eru meðvitaðir um sitt eigið neikvæða skap og sinnuleysi og reyna að umbreyta þessum áhrifum eru betur hæfir til að vera stöðugri og nærri Guði. Það er ekki lengur svo auðveldlega hægt að ráðskast með þá með múgsefjun og neikvæðum ytri öflum. Raunveruleiki múgsefjunar mátti einnig finna í sumum fjöldahreyfingum 20. aldarinnar.

Við **handtökuna** (*Jóh 18*) var hermönnum fyrri hrint niður. Kristur sýndi að hann var ekki undir þeirra stjórn. Samt sem áður leyfði hann öllu af fúsum vilja að gerast eftir það.

Við „**húðstrýkinguna**“ (*Jóh 19, 1*) er bak Jesú slegið. „Miðja“ manneskjunnar, tilfinningar hennar og vald sem vinnur bug á tilfinningalegum þjáningum eru hæfileikar sem geta komið fram við hugsandi skilning - þetta er ekki passíf, örvæntingarfull þjáning. Samt sem áður skýra allir kristnir dulspekingar frá sársauka Jesú sem þeir af fúsum vilja eða sökum skyldu upplifðu í sálu sinni. Því flúði Kristur ekki mæðulega frá þessum sársauka, þó hann hefði getað gert það, eins og indversku meistarnir sem iðka „Pratjahara“ sem þýðir að „draga skilninginn til baka“. Í staðinn finnur maður fyrir útvíkkun vitundarinnar að þjáningu annarra.

Það var ekki allur sannleikurinn að gera húðstrýkinguna táknræna fyrir ákveðið „vígsluskref“, þorskastig fyrir samtímafólk á leið til frekari fullkomunnar. Jesús virðist hafa hafið þetta skref við **síðustu kvöldmáltíðina eftir smurninguna í Betaníu** (*Matt 26, 26-29*). Síðasta kvöldmáltíðin er betra tákn fyrir það sem Jesús veitir hinu þjáða mannkyni. Brauðið stendur fyrir kjarna (og sál) Jesú Krists, „orð Guðs“. Vínið stendur fyrir guðdómlegan anda Krists sem blæs lífi í orð Guðs hvað varðar óeigingjarnt starf. Kapólska kirkjan leggur áherslu á breytinguna á kjarna brauðsins og vínsins í líkama og blóðs Krists á meðan mótmælendakirkjan leggur áherslu á minningu Jesú. Á vissan hátt hafa báðar kirkjur rétt fyrir sér. Vísindamenn hafa komist að því að sjónarhorn vatnssameinda „heilags vatns“ kapólsku kirkjunnar hafði breyst. Mikilvægasta sjónarmiðið væri þó breytingin innan einstaklingsins sem tekur þátt, með því að stilla inn á það sem í raun geislar frá þeim umbreytta og breyta „líkama og blóði“ Jesú Krists. Því væri gott að stunda þetta í kirkjunum með mikilli einbeitingu. Sumir hafa jafnvel reynt að gera þetta andlega, án sjónrænar aðstoðar brauðsins og vínsins, og samt fundið fyrir áhrifunum. Slíkt er mun erfiðara í framkvæmd. Fyrir þá sem vilja stunda blessaða máltíð án þess að kalla hana „heilagt sakramenti“ kirkjunnar geta kallað hana „kærleiksmáltíð“.

Húðstrýkinguna má skilja sem skopstælt svar frá fáfróðum öflum við því sem hafði þegar gerst og þarf ekki að leika mikilvægt hlutverk í hugleiðslunni. Það sama á einnig við eftirfarandi krýningu með þyrnum. Hinar gömlu dulspekikenningar, sem sínar einhliða áherslu á þjáningar tengjast á svipaðan máta þessum nýja skilningi. Alveg eins og kenningar Jóhannesar skírara tengjast nýrri kenningum Jesú og lærisveina hans. Allir eru frjálsir til að velja hvaða veg hann/hún vill fara.

Guðfræðingar ræddu einnig hvort síðasta kvöldmáltíðin stæði fyrir þeirra eigin snið af páskahátíð gyðinga, eða hvort Jesú endurnýjaði gömlu veisluna með því að boða sig sem hið raunverulega „Guðs lamb“. Lítið var á hinn nýja sáttmála Guðs við fólkíð (Nýja testamentið í gegnum Jesú (*Lúk 22:20*)) þannig að hann tengdist *Annarri Mósebók 24:8; Jer. 31:31-33; Jesaja 53:12*. Lítið var meira á brauðið sem persónu Krists og blóðið sem lækningabæn. Aðrir hafa lagt í efa frumleika þess sem látið hefur verið í hendur (svokölluð orð tengd stofnunum) sem er ólíklegt þegar maður veltir fyrir sér að þau tilheyrðu sumum af fyrstu ritningunum.

Á ensku og þýsku síðunum er vitnað í Matt 26:26-29 hér.

Spurning:

Ef ég hef ekki þegar gert það, vil ég biðja* Guð um hæfileikann til að vinna saman á ástúðlegan máta með öðrum, jafnvel þó það krefjist þess af mér að ég skipti um skoðun ?

[Aftur í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

Krýning þyrnikórónunnar og lokaræðunnar.

Það sem húðstrýking var lágmarksrefsing sem Rómverjar beittu vanalega er túlkun á sýmbólisma forkristinna trúarregla ekki svo augljós. Krýning með þyrnum, (*Jóh 19, 2-3*), sem varð síðar tákn í þessum dultrúarsíðum, var ekki hluti af hefðbundnum rómverskum lögum.** Þá má auðvitað líta á þetta sem kaldhæðni, þynnar í stað gulls. Spurningunni er þó ósvarað varðandi hvernig hermennirnir nýttu sér dultrúarsíðina, þó þeir hafi jafnvel ekki gert það meðvitað á þeim tíma. Margir rómverskir hermenn voru fylgismenn dultrúarsíða Þó þeir hefðu séð líkindin út á við varðandi það sem þeir voru að gera hefðu þeir ekki getað dregið úr upplifun í Kristi í þá sem þeir þekktu.

Þó að gyllt kórónuna hefði verið tákn fyrir yfirráð út á við, þarf ekki endilega að vera neikvætt, var krýning Kristi með þyrnum tákn fyrir þá tegund valds sem skipti ekki máli í heiminum. Þyrnarnir stungust inn í höfuð hans. Það snýst ekki bara um sársauka heldur styrkinn til að sigrast á andlegri örvæntingu sem Kristur sýndi engin merki um. Þessi tákn má aðeins merkja á því augnabliki áður en hann ákvað loks að hann vildi ekki að „þessi kaleikur“ (sorgar) færi fram hjá honum Í húðstrýkingunni og krýningu þyrnikórónunnar finnum við nokkuð sem gefur til kynna framhald vegsins, sem hófst með fótabaðinu tilfinningunum og skilningnum, mæta öllum áskorunum, virðast einnig blessaður.

Áður nefnd samfelld tilhneiging til að fara fram úr sjálfum sér, sem sjást má í fótabaðinu, húðstrýkingunni og krýningunni með þyrnikórónunni hefur einnig tengingu við nýjar hreyfingar á borð við friðarhreyfinguna, vistfræðilegu hreyfinguna og andlegar hreyfingar sem vilja „græða jörðina“.

Krýning þyrnikórónunnar voru viðbrögð, eins og í tilfelli „húðstrýkingarinnar“, lélegt afrit af því sem hafði þegar átt sér stað. Þetta atriði, sem frá jákvæðu sjónarhorni tjáði þessa andlegu opnun, gerði honum kleift að fara fram úr sjálfum sér á andlegan máta. Þetta má vel finna í **lokaræðum*** of Jesú - t.d. *Jóh 13,31 - 17* og á fundunum með Pílatusi, t.d. *Jóh 19,5**. (* „Sjá, manneskjan“, sem upplifa má í hugleiðslu, eins og álit Pílatusar á Jesús sem fyrirmynd fyrir frelsaðar manneskjur). Ekki einungis fótabaðið og kvöldmáltíðin sem slík, einnig voru orð Jesú „verk“ á sama tíma.

Í ljósi þessa skilnings gæti verið verðugt að skoða þessi jákvæðu undirstöðuatriði á ótvíræðari máta þegar við tölum um „kristnar vígslur eða þroskastig“.

**) Í trúarbragðasögu var samt sem áður til staðar persóna háðs eða konungur spotts sem var látinn bera meginþunga reiði almennings. Í Gamla testamentinu var syndahafur, sem átti að bæta fyrir syndir fólksins (*Þriðja Mósebók 16:15*). Í báðum tilfellum átti að líta á slíkt sem táknræna helgisíðaaðgerð. Þess vegna hefur hefðbundin guðfræði leitast við að benda á að aðeins Jesú var megnugur um að gera áhrifaríka fórn fyrir mannkynið. Sumir gagnrýnir guðfræðingar voru á þeirri skoðun að sökum þess að rifjaðir voru upp hinir gömlu fórnarmeningarheimar að þá gætu þeir dregið í efa grunnhugmyndina um fórnarlamb. Það gæti hafa verið alvörulaust en, eins og lýst er að ofan, innihalda atburðirnir mun meira heldur en einungis að fórna sjálfum sér. Markmið hans er einnig mikilvægt.

Spurning:

Vil ég biðja* Guð, ef ég hef ekki þegar gert það, að aðstoða mig við að taka skynsamlega á hópunum sem ég tilheyri, jafnvel þó það krefist þess að ég vinni mikið með mínar gömlu hugsanir ?

[Aftur í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

Krossfesting og jarðsetning.

Í dag eru skoðanir á krossfestingunni og dauða Jesú , t.d. *Jóh 19, 12-37*, enn breytilegri en hvað varðar aðra tíma í lífi hans. Í fyrsta lagi stafar það af því mikilvægi sem kirkjurnar eigna því og í öðru lagi því að útskýrendur vilja skilgreina allt í samræmi við sína eigin hugmyndafræði.

Þó að gnostisismi** á jaðri frumkristni hafi verið viljugur til að meðhöndla Krist gat hann ekki trúað, sökum síns forna gríska bakgrunns, að svona mikil upplýst vera gæti hafa verið getin á konu og síðan dáið. Því töldu þeir að hann hefði gert sig sýnilegan í gegnum „sýnilegs líkama“ eins og engil eða eins og andar sumra austrænna andlegra meistara gerðu í stuttan tíma, ef við eigum að trúa lærisveinunum. Þessi sýnilegi líkami hafði ekki verið dauðlegur, hann hefði einungis verið leystur upp að nýju. Í kenningum þeirra var hinn efnislegi heimur talinn vera að eilífu illur og sökum þess gat ekkert verið fjarstæðara fyrir þá en að telja að hann hafi farið í gegnum hin hefðbundnu stig lífs á jörðu eða farið í gegnum þessi stig með ljósi sínu. **)Hugtakið „Gnostisismi“ er notað hér á annan máta en „postulleg þekking“ (Apostolic Gnosis), sem var jafnvel staðfest af sértrúargagnrýnandanum *F. W. Haack* . Margt var þó sameiginlegt í slíkum kenningum. T.d. viðurkenndi „guðspjall sannleikans“ í gnostisisma að Jesús var negldur á krossinn.

Fólk á fyrstu öldunum með efnislegri eða meiri neikvæð viðhorf dreifði einnig goðsögnum, t.d. að Jesú væri óskilgetinn sonur rómversks hermanns, sem hefði verið einstaklega slæmt miðað við siðferðilegar hugmyndir þess tíma. Uppi eru einnig tilgátur varðandi það að Jesú hafi aldrei dáið og að hann hafi verið hjúkraður aftur til heilsu. Sumir reyna t.d. enn að tengja gröf gamals manns í Kasmír við nafnið Jesú sem hinn biblíulega Jesú. Einnig kemur einnig fram „enn óuppgötvaður evrópskur legstaður Jesús“ í nútíma bókmenntum. Hér ættum við að hafa í huga að „Jesús“ (eða einnig Yehoshua, Jeschua, Jesat) var ekki einstakt nafn. Til dæmis birtast aðrir Jesúar í vafasömum bókum (ritverk sem ekki eru ekki í biblíulegu „ritningunni“), t.d. Jesus Sirach, Jesus ben Pandira. (...)

Mótsagnakenndar rannsóknarniðurstöður varðandi „klæði Jesú“ í Tórínó birtust sem tengjast að hluta til slíkum kenningum. Þegar klæðið átti að hafa innihaldið frjókorn frá tíma og landi Jesú, aðrir segja að það eigi upptök sín „frá miðöldum“ Sumir segja að aðeins mikil orkuútgeislun og skyndileg upplausn líkamans hefði getað skapað farið. Aðrir segja að blóðið gefi til kynna að Jesú hafi enn verið á lífi þegar hann var tekinn niður af krossinum. Nýjar rannsóknir gefa til kynna að klæðið sé ósvikið og að myndin hafi verið sköpuð á óvenjulegan máta. Þetta gæti hjálpað fólki (sjá fyrri athugasemdir varðandi veg lærisveinsins Tómasar í kaflanum „Kraftaverkin“) til að komast að niðurstöðu varðandi það sem kom fyrir Jesú. Samkvæmt dulspekingnum *Lorber* er (aðeins) „body skirt of Trier“ sagt vera falsað. Þar er ástæðan augljós að hvetja fólk til að leita að trú sinni inn á við og vera ekki háð uppgötunum og kenningum varðandi helga dóma.

Slíkar rannsóknir geta samt sem áður fengið okkur til að fara út í okkar eigin íhugulu rannsóknir. Þetta bendir til að það sé eitthvað sem passar ekki inn í nein þekkt skemu varðandi líf og dauða. (*Sjá einnig Groenbold „Jesus in Indien - das Ende einer Legende“ – á þýsku. (...)*)

Eins og áður hefur verið sagt eru frásagnir af dulspekingum oft gagnlegar við að finna eitthvað út varðandi eðli fyrri atburða og mikilvægi þeirra fyrir núverandi þroska fólks. Því meiri reynslu sem einstaklingur hefur, því meira skilur hann/hún. Skilningur kristinna dulspekinga og þeirra sem bera kennimark Krists (stigmatist) eru svipuð þó hóparnir hafi ekki verið í tengslum hvor við annan. Í slíkum frásögnum eru einnig svipaðar frekari upplýsingar um upplifun Jesú sem ekki má finna í biblíunni, frá *Frans frá Assísi* til *Padre (Faðir) Pio* og *Therese frá Konnersreuth*. Allir eru sammála um að krossfesting og dauði Krists er virkilega og innilega innrættur inn í þennan heim og að óvænt og einnig meðvituð tenging við þennan atburð hefur þau áhrif að þau upplifa óhugsandi afl sem dregur mann ekki niður, í stað þess „dregur það allt upp“. Tilvistarlegt eðli krossfestingarinnar, varðandi það að heildin sé algjör, er án nokkurs vafa nærri lífi slíks óvenjulegs fólks heldur þeirra sem beita einungis vitsmunalegri nálgun. Hvað varðar líf og dauða er það spurning um fleira en eitt tilverustig sem eru tengd innbyrðis, þar á meðal „orsakabundið“ stig sem skapar lögmál og örlög. Fólk með minni dulspekitengingu við Guð getur meira segja notað atburðina á hugsandi máta sem brú við raunveruleikann, eins ófullkomið og slíkt getur verið. Jesús sagði glæpamanninum sem krossfestur var með honum að brátt yrði hann með honum „í paradís“. Slíkt gefur í skyn að skjótur skilningur á vegi hans sé einnig mögulegur.

Meðvitað innsæi á dýpstu ferlum mannglegrar vitundar, þau er tengjast þunglyndi, þjáningu og úrkynjun, geta birst sem raunverulegur, ríkjandi möguleiki. Þó að þessi möguleiki sé ekki bundinn tíma eða landfræðilegu stöðunum þar sem hinir fornu atburðir áttu sér stað virðast páskarnir auðvelda upplifun. **Það er sem ný „áttund“ hafi verið fest í hinn aldna, hefðbundna og árstíðarbundna hrynjanda hrörnunar og endurnýjunar.**

Tilfelli Lasarusar sýnir einnig að Jesú styður ekki lengur gamla samninginn, að efni bjóði upp á óyfirstíganlegar hindranir fyrir andann. Ekkert nema Guð er rétt út á við hvað varðar þetta sjónarmið, sama hve þroskinn er hægur eða neikvæður, allt er að lokum umbreytilegt.

Því lægra og ómeðvitaðra viðfangsefnið er, því erfiðara er að hafa áhrif á það.

Á meðan krossfestingunni stóð og við atburðina sem áttu sér stað á undan henni, fyrir utan valdið til að vinna bug á þjáningu, er alheimsvitund gefin til kynna. T.d. í orðunum á krossinum sem ná hámarki í setningunni: „Það er fullkomnað!“ Þessi almennt séð „fórnanði ást“ sem finna má fyrir er einnig ekki skýrð nægilega af gömlu, næstum lagalegu formúlu varðandi „frelsun mannkyns með fórn Jesú“. Þetta er aðferð til að aðstoða vitsmunina til að skilja mikilvægið. Til að byrja með gætu hinir kristnu menn tengt þessa hugsun við forngyðinga og aðrar fornþjóðir sem töldu að fórnun dýra myndi setja Guð í vinsamlegt skap. Sjá einnig fyrir neðan.

Á sama hátt veitir önnur trúfræði, sem t.d. lagði áherslu á að Jesú hafi viðhaldið sannfæringum sínum til dauða, ekki nægja útskýringu heldur. Hvorki hvað varðar efnislega fylgifiska á borð við að bera kennimark Krists og að borða ekki. Sjá t.d. *Thurston „The physical concomitants of mysticism“ (titill endurbýddur; ætti að vera til á ensku)* og *Höcht „Von Franziskus zu Pater Pio and Therese Neumann“ (á þýsku) og eftirfarandi kafli.*

Rupert Sheldrake, líffræðingur þekktur fyrir sína samþættu nálgun, t.d. í nýju andlegu hreyfingunni, þróaði kenninguna varðandi „formþroskunarsvið“. Þegar apar þróuðu með sér nýjan hæfileika á eyju gátu apar stuttu síðar af sama kyni þróað sama hæfileika með sér á annari eyju, án þess að þeir væru í efnislegum tengslum. Áhrif aflsviðs hlyti að vera til staðar, ekki bara handahóf, sem tengdi dýr af sömu tegund hvert við annað. Rupert Sheldrake spurði eitt sinn hvort hann gæti ímyndað sér að þróun Jesú allt að krossfestingunni og upprisunni gæti hafa leitt álíka aflsvið yfir allt mannkynið. Hann sagði eftir að velta því fyrir sér með undrun: „Já, samt sem áður ekki formþroskunarsviðið, heldur hefði andleg aflsvið þurft að bera ábyrgðina á því.“

Jafnvel þetta er ekki "sönnun á tilvist Guðs" en sumar vísindalegar rannsóknir veita nú þegar betri mögulegar nálganir fyrir þetta samband sem erfitt er að velta fyrir sér heldur en trúfræðin sem fylgir annað hvort gömlum kenningum á kenningarlegan máta eða eyðir hlutum, með útskýringum, sem er erfitt að skilja.

Krossfestingin minnti einnig á, þó hún hefði enga samsemd, við gamla vígslusiði. Krossinn eða tréð sem einstaklingurinn var hengdur úr má einna finna í norðrinu, t.d. í goðsögnunum um Óðinn, sem hékk í níu daga á trénu og átti æðri upplifanir á meðan því stóð. Grunnstefið varðandi gróf sem vígslustaðar var útbreitt á jötunsteinaöld, einnig á keltnesku öldinni og var sérstaklega greinilegt í pýramídamenningu Egyptalands. Pýramíðarnir, ef þeir voru þá greftrunarstaðir en slíkt hefur ekki verið sannað því áletrun gefur lítið í ljós, voru notaðir á trúarreglugerðum máta, alveg eins og keltneskir grafreitir. Það myndi krefjast hunsunar á mörgum staðreyndum ef þessu ætti að vera hafnað. Því þurfum við ekki að ræða þetta atriði frekar. R. Steiner tekur fram að báðar andlegar leiðir, krossinn (eða tréð) og gröfin flæða saman í að nýju í vegi Krists.

Í dag eru ákveðin líkindi á endurupplifun krossfestingarinnar inn á við eða „miðnætti sálarinnar“, hinn „dulspekilegi dauði“, umskiptin í gegnum „desertedness“, án nokkurs sem einstaklingurinn getur hallað sér að sem er nokkuð sem allir þekktir kristnir dulspekingar hafa upplifað á einhvern máta og með ofurreynslu Jóga, Nirvikalpa Samadhi eða upplifun tómlaika „algleymis“. Kristnir dulspekingar veittu samt sem áður þá upplifun að í eða að baki þessa tómlaika sé „eitthvað“, t.d. Kristur eða Guð. Aurobindo sýndi að það er mögulegt að fara fram úr „alsælu“ og í það sem er að baki, einnig á indverskan hátt. Á hinum kristna vegi gæti eitthvað af allsnægtum Guðs verið að baki alls allt frá fyrsta augnablikinu því Kristur, eftir að hafa verið á jörðinni, stendur fyrir brú.

Þegar einhver eins og Aurobindo stendur andspænis öflum sem virðast hafa tengingar við þróun Krists, en bakgrunnurinn er ekki til staðar, er erfið jafnvægislist látinn í skína. Slíkt er ómögulegt samt sem áður. Sumir gætu munað eftir tilfelli hindúadrengsins *Sadhu Sundar Singh*, sem vissi ekkert um kristna trú, en eftir að spyrja inn á við ákaft eftir Guði upplifði hann lifandi Krist. Síðar var þetta skrifað í bækur. Einnig þegar tantra hindúatrúar birtist fólki sýn af Kristi þegar vænst hefði verið indverskra guða í staðinn. „Andinn fer hvert sem hann vill“.

Þetta gæti ekki skipt máli fyrir trúfræði bundna kristindómi sem trúarlegt samfélag en þeim mun áhugaverðara fyrir önnur menningarsvæði: vísbendingin um að R. Steiner sjái Krist sem sólina, sem æðri vitringar þekkja, áður en hann kom niður á jörðina *Sjá kaflann „Í upphafi var orðið...“ í þessum texta og aukasíðan „Gamla testamentið og trúarbrögð á undan kristni“*. Þegar hann kom niður til jarðar, einnig samkvæmt öðrum heimildum, kom t.d. upplifun „Jehóva“ fram. Þessi upplifun var líklega hulin síðar, eins og annars staðar líka, sem þýðir þó ekki að hver atburður í Gamla testamentinu geti verið metinn út frá sjónarmiðum okkar nútímaþjóðfélags. Guð veit betur hvað hann gerir og af hverju en við gerum.

Fyrir 2000 árum sjáum við líkamlega holdgun Krists á jörðinni, sem mælistiku, á tímamótum í þróunar heimsins, **tekur þetta og mannkynið sjálft, þar á meðan þau að nýju inn í sitt líf**. Gömlu trúarreglurnar voru sérstaklega úrkynjaðar, alveg eins og kristin trú varð síðar yfirborðskennd, þó að rannsókn á þessu væri einnig áhugaverð. Kristur sýndi sjálfan sig sem eitthvað sem samsvarar ekki hlutverkinu sem stundum er ætlað honum sem ábyrgðaraðili valds sérstaks trúarlegs samfélags, vera sem stóð fyrir hið endurnýjaða mannkyn, hinn „nýi Adam“ frá Golgata.

Í samhengi krossfestingarinnar ræðir guðfræði um fyrirgefningu syndanna (*samanber Jóh 1:29*). Þessi „endurlausn“, sem „ófullmótaður“ möguleiki þarfnast hinnar meðvituðu ákvörðunar og líkingar Krists („eftirlíking Krists“), til að verða tjáð í lífi manns. Þetta er raunverulegt starf. Sá sem upplifir þetta líf verður meira sem órofa heild ef hann/hún hefur

viðhorfið að vera leiddur í gegnum lífið af Guði eins og gefið er til kynna af Guði. Ef maður hefur í staðinn viðhorf vélrænna, virkra örlaga eða jafnvægi „karma“ þá mun lífið þróast í samræmi við þessar meginreglur. **Kristur ræðir einnig um endurgreiðslu „allra peninga“ en hann segir ekki hvort slíkt þurfi að vera með hliðsjón til „auga fyrir auga og tönn fyrir tönn“. Hið nýja verkefni einstaklingsins er í forgrunninum - hvað sem er árangursríkt fyrir hann og umhverfi hans verður valið eftir hæfileikum hans og framkvæmt. Að ráða við fortíðina er ekki lengur endir í sjálfu sér og ekki lengur þroskahvati. Hjálp „að ofan“ í samskiptum fólks með mismunandi möguleika má sjá í dag.**

Það að kynna sér R. Steiner hér gæti látið í það skína að Kristur sé aðeins að eiga við örlög mannkynsins og að hver einstaklingur verðir að finna út sín eigin örlög sjálfur. En margir kristnir menn hafa upplifað að Kristur aðstoðar líka fólk hvert fyrir sig á meðan það vinnur að sínum eigin örlögum. Hann getur leitt til þessarar umbreytingar hvað varðar afgangansins af mannkyninu líka, í stað algjörs skilnings á öllu sem er eðlislægt. **Máttur fyrirgefningarinnar á milli fólks er einnig raunveruleg upplifun sem er ein af sérstökum einkennum kristindóms. T.d. hinn eilífi grimmi hringur ofbeldis og andofbeldis er „rofinn“ af honum. Þetta er ekki einungis kenning er varðar lausn á veraldlegum flækjum eða á ósamsömun með þeim. Hvað þetta varðar eru nokkur líkindi með kenningum Búdda. Dýpri hugleiðsla varðandi það gerir það einnig ljóst að einnig er um að ræða raunverulegan mátt sem gerir flækjum kleift að leysast upp að innan og þrátt fyrir að ekki sé dregið til baka, þó slíkt væri núna mögulegt, en að hafa styrkinn til að vera í sem víðasta skilningi „í heiminum“ á sama tíma, sem „verkamaður í vingarðinum“.**

Jafnvel á þessu metnaðargjarna stigi breytist einstaklingurinn augljóslega ekki í „vökva“ eins og dropi í hafinu. Það nægir ekki að útskýra að einstaklingurinn skilji eftir þúsundir skyndilegra uppleystra agna úr fyrri hlutum manneskjunnar, þar á meðal líkamlegir og andlegir hlutar. Það væri eins og lýsing á afleiðingum „krossfestingarinnar“ á guðspekilega sviðinu og eins og álíka er lýst af Castaneda úr seiðmannasviðinu án hugtaksins „krossfesting“, sem eru einnig raunverulegar upplifanir. Fruma innan heildarinnar sem viðheldur ábyrgð sinni fyrir öllu sem er tengd henni er betri lýsing á manneskju heldur en „að tala kross sinn“ og hvers fyrri viðleitni verður núna bundin að öðlast stjórn á tilvistarlegum kjarna lífsins.

Þrátt fyrir allar tilraunir til að þurrausa atburðinn og sýmbólisma krossfestingarinnar í andlegu skyni í nútímanum ættum við ekki að líta framhjá þeirri staðreynd að nokkrir hlutir eru sameinaðir hér:

- að Jesú hafði farið í gegnum öll stig mannglegrar tilvistar, frá fæðingu til dauða, breytti öllu með nýju viðhorfi;

- að krossfestingin, sem óháð allri annarri merkingu á krossinum, er einnig einfaldlega þekkjanleg sem fyrri veraldleg refsing og var í þessu tilviki einnig orsökun á nokkurs vafa af svíksamlegum, ólöglegum og efnishyggju aðferðum andstæðinga hans. Þetta var eins og það var og hefði ekki getað gerst á annan máta og því er ekki hægt að byggja neinn þverskurðgoðadýrkun á því. Þetta var síðustu viðbrögð freðinna, ómeðvitaðra afla þess tíma, sem höfðu snúist á sveif neikvæðinnar. Í staðinn var þetta skopstæling á sannarlegri umbreytingu vitundar Jesú.

Uppfærsla: Hin heillavænlegu áhrif atburðanna ultu ekki á þessum ofbeldisfullu aðgerðum gegn Jesú og eru einnig tengd upprisinni. Þetta er verk Guðs.

- Krossinn sem tákn inniheldur fyrrnefnda samhengi jafnvel þegar hann varð síðar almennt tákn fyrir mest fórnandi ást. Í þeim skilningi er enn hægt að nota hann í dag, sem andstæða tómlætis, haturs, o.s.frv.

- Hlutlausari mynd fyrir innra ferli í Jesú sem nær út fyrir skilyrta samhengi þess tíma myndu vera hans síðustu orð á krossinum: „Í þínar hendur fel ég anda minn". sem og gröfin, sem stendur ekki fyrir alveg aðskilið „skref" ólíkt eldri dulspekilýsingum en er í staðinn tengd krossfestingunni. Tilfinningin fyrir dauða Jesú er ekki í sjálfum dauðanum heldur í að sigrast á „dauðapáttum" innan manneskja.

Þetta ritverk fjallar svo mikið um „síðustu atburðina í lífi Jesú" því þeir hafa ekki verið eins andlega innblásnir heldur en atburðirnir sem gerðust á undan og er auðveldara að skilja. Því komu fram ruglingslegri kenningar um þetta sem krefjast meiri viðleitni til að greiða úr. Þetta getur aðstoðað við að kalla fram beinni upplifun. Þetta ætti ekki að misskilja eins og dauðinn vegna krossfestingar væri mikilvægasti atburðurinn í lífi Jesú, eins og sumar guðfræðistefnur hafa skilgreint hann sem.

Á svipaðan hátt og fyrstu lærisveinar Jesú eftir krossfestinguna og upprisuna hafa hefðbundnir guðfræðingar áttað sig á að marga texta Gamla testamentisins, alveg niður í fínustu smáatriði, mætti lesa sem óbeina tilvísun í pínu og dauða Krists og björgunarumskipti þess (*Lúk 24:27; Sálmarir 22; Sálmarir 40:7ff.; Sálmarir 69:22; Jesaja 52:13-14 and 53; Sakaríá 12:10 and 13:1; Speki 2:10-20, o.s.frv.*) Í hefðbundnum skrifum um klerkdóm Jesú voru nokkrar óbeinar tilvísanir í krossfestinguna og upprisuna – sem er að hluta til erfitt að bera kennsl á. Því er er ekki hægt að finna trúanlega skýringu á slíku sem seinni tíma viðbætur. Forkristni gríski heimspekingurinn Plató skynjaði að auki að þessi fyrirmynd af sanngjarnri manneskju í þessum heimi myndi enda með krossfestingu (*í Politeia II*). Það er eftirtektarvert að þessi tilvik hljóta að hafa einnig að hafa haft mikil áhrif á Rómverjanna (t.d. *Mark 15:38*). Þrátt fyrir merkjanlegan stóran mun á þessari fórn í biblíulegum skilningi þótti sumum gagnrýnum guðfræðingum ekki mikið til koma. Allt frá frumkristni hafa ýmsir hópar gripið til þeirra aðgerða sem fólkíð í þeirra hópi hafði upplifað, eða það fólk sem það gat skilið, sem leiddi til mismunandi áherslu frá trúarlegum skilningi.

Spurning:

Vil ég biðja* Guð um að aðstoða mig við að vinna bug á gömlum hugmyndum tengdum elli, sjúkdómum og dauða ?

[Aftur í „innihald" þessarar vefsíðu.](#)

Spurningin um tómu gröfina, „niðurförin til heljar" og „upprisan til paradísar".

Núna getum við fjallað um frekari umræðuefni er tengjast krossfestingunni. Fyrst ber að nefna umræðuefnið varðandi tómu gröfina (*Jóh 19, 38 - Jóh 20, 10*). Við höfum þegar nefnt að þetta snerist ekki bara um lækningu lifandi einstaklings með jurtum. Níködemus notaði einnig efni sem voru nytsamleg við smurningu látinna einstaklinga. Hægt er að útiloka þjófnað á líki þar sem greftrun fór fram annars staðar frá ekki eingöngu efnishyggjusjónarmiði. Þetta verður augljóst í gegnum uppgötvanir tengdar „upprisunni" sem lýst er í næsta kafla. Frekari upplýsingar má ráða af því að vinna með sjaldgæfar framsetningar á spurningum:

Maður getur til dæmis skoðað hina almennu spurningu varðandi hvað kemur fyrir manneskjur við og eftir dauða og hvort slíkt sé breytilegt. Slíkt hefur oft verið gert á grundvelli trúarlegra opinberuna og hefða og einnig sökum heimspekilegra hugleiðinga. Einnig með aðstoð til dæmis dulrænna rannsókna, húnánskra og yfirpersónulegrar sálfræði sem og klínískar og einstaklingsbundnar upplifanir (t.d. *Elisabeth Kübler-Ross, ...*)

Næstum öll trúarbrögð tjá í raun að maðurinn „lifi ekki bara áfram í afkomendum sínum og í gegnum menningarleg eftirköst" heldur haldi hann áfram að vera til sem meðvitaður einstaklingur. Jafnvel tilbeiðsla forfeðra af (svokölluðu) „frumstæðu fólki" merkir ekki bara að

forfeðurnir „lifa áfram“ í afkomendunum heldur eru þeir sannfærðir um raunverulega andlega eða líkamlega tilvist forfeðranna í nútímanum og jafnvel um þeirra raunverulegu nærveru í trúarregluglúfinu eða einnig í hefðbundnu lífi forfeðranna. Jafnvel þar sem hugmyndir komu fram varðandi það að manneskjur gætu farið inn í eða holdgast í öðru formi lífs á borð við dýr, jafnvel steina eða eitthvað annað. Stjórnun áframhaldandi tilvistar sem andlegrar veru var viðurkennd. Hin nýju „hátt metnu trúarbrögð“ leggja einnig áherslu á samfellda tilvist. Slíkt sjá þau jafnvel enn greinilegra á hærri stigum tilvistar heldur á þeim efnislegu. Sumir ræða um mögulegt samband á milli þessara tilvistarstiga en einnig um vandamál þeirra. Fyrir meðvitaða uppgöngu í hærri svið voru nákvæmar athafnir þróaðar, sjá til dæmis „*The Tibetan book of the dead*“ sem C. G. Jung fjallaði t.d. um. Skýrt var frá mjög mismunandi upplifunum og hugmyndum hvað varðar spurningar á borð við endurholdgun. Í dag eru til guðfræðingar sem trúa ekki á líf eftir dauðann, eða á „eilíft líf“ í gegnum upplifun Jesú*. Þeir hafa aðlagð hugmyndir sínar að hinum úreltu vísindum 19. aldar. Maður gæti upplifað eitthvað andlegt með því að spyrja sjálfan sig reglulega „hvað er að handan?“.

*Uppfærsla: Í kristinni trú er „eilíft líf þeirra réttláttra“ (t.d. *Matt 25:46*); þeirra sem fylgja Jesú (t.d. *Lúk 18:29-30*) og/eða þeirra sem trúa á Jesú (t.d. *Jóh 3*) ekki aðeins áhugavert eftir dauðann. Hvað varðar Krist verður eitthvað innra með okkur álíkt „himnaríki“, líf „í hinum framtíðarheimi“ breytist einnig, sem er minnst á í sumum biblíuköflum.

Á hinu læknisfræðilega sviði má ekki einungis finna tilfelli þar sem fólk undir svæfingu eða fólk sem virðist vera látið snýr til baka og tjáir upplifanir sínar á öðrum sviðum vitundar. Einnig eru vísindalegar rannsóknir t.d. um minnkunar á þyngd en u.þ.b. 21 grömm hverfa ætíð við dauða. Í mannlífsspeki og guðspeki myndi maður ræða um aðskilnað „sjálsins“ eða „andlega líkamans“ og „geð- eða tilfinningalega líkamans“ ásamt hinum „himneska eða lífsorkulíkama“ og „vofulíkama“ frá hinum efnislega líkama. Eftir það fylgir hörfun inn í hið tilfinningalega og síðan inn í „sjálfið“ og inn orsakabundna heim, slíkt er ekki enn „himnaríki“, ætíð með hinu aðra sjálfi að ofan.

Þetta gætt leitt mann að spurningunni hvernig deyjandi einstaklingur meðhöndlar geymda hæfileika, upplifanir og efni í sínum mismunandi „lögum“ og hvernig glímt er við ágreining. Einnig er til skrifað mál um þetta efni, t.d. eftir faðir *Roesermüller (Þýskaland)*, en hann bendir á að „nauðsynjahlutir“ úr öllum þáttum tilvistar „fylgja manni“ og að greftrun er betri en líkbrennsla sökum þessa ferlis. Skýrt var frá óvæntri upplausn efnis í gröfinni. Einnig hafa ýmsar kirkjur allt frá fyrir nokkrum öldum til okkar tíma skýrt frá því að „lík rotni ekki“. Í dag, t.d. Bernadette Soubirius við Lourdes. Einnig er mikið sagt frá „tómum gröfum“. Í slíkum tilfellum var oft sagt að slíkt fólk hafði lifað lífi sínu „mjög nærri Guði“.

Enginn virðist hafa velt sambandinu á milli þessa og hinna tómu grafar Jesú. Þó ótrúlegt megi virðast birtust fyrst umræður um þetta í síðar dulspekítímaritum. Einnig er um fleiri undarlega atburði sem erfitt er að rannsaka. Yfirleitt eru þeir álitnir blekkingarleikur en slíkar alhæfingar eru of stórtækar. Við vitum samt sem áður að hið efnislega hefur enn að geyma umtalsverð leyndarmál. Rannsóknir innan sviðs efnafræðinnar og eðlisfræðinnar skila sífellt nýjum sannleik, slíkt á einnig við um rannsóknir á líkamanum. Aðeins er hægt að drepa á þessu hér þar sem heill kafli rýnir í þetta umræðuefni.

Einnig er þess virði að minnast á vafasöm skrif frumkristni (ekki talin vera „villutrúarskrif“ af kirkjunum en heldur ekki talin vera fullkominn sannleikur og því er ekki að finna þau í hinni heilögu ritningu). Hluti af hinu svokallaða Nikódemusar-guðspjalli lýsir „niðurgöngu Jesú til heljar“ eftir dauða sinn og áhrif hans á verurnar sem þar má finna, sem fara í gegnum, sennilega tilfinningalega, hreinsun. Fundi hans með fólki Gamla testamentisins eru einnig lýst, í einhvers konar „paradís“, hér á það við nokkurs konar andlegt ríki að ofan. Á vissan hátt virtust slíkar hugmyndir vera trúanlegar en þær geta mjög líklega verið ósviknar sýnir sem geta að hluta til beinar og að hluta til táknrænar.

Sem líking sýnir grafarstigið sem leið á vegi Krists síðustu umbreytingu líks Jesú, sem var þegar „andlega hreinsað“ í lífinu, og hliðstæða atburði hinnar æðri veru sem látin eru laus úr vitund hins efnislega líkama. Snert er á hinu nýja upphafi hins heildræna (samþætta) „**Nýja Adams**“ hér. Það er einnig fullt af sýmbólisma því samkvæmt samsvarandi venjum eiga „Adam og Eva“ að hafa verið grafin fyrir neðan það svæði „Golgata“ („staður hauskúpna“).

Mikilvægi frásagna varðandi það að María Magdalena var sú fyrsta sem uppgötvaði hina tómu gróf hefur ekki verið rædd nógu vel. Hún bar víst kennsl á Krist í á nokkurs konar millistigi* - „ekki snerta mig“ -. Í andlegu samhengi virðist hún hér vera tákn fyrir hlutverk Evu. - * „Ekki snerta mig því enn hef ég ekki farið upp til föðurins.“ Þetta er frábrugðið hinni seinni birtingu sem „upprisin vera“ þar sem hann bannar t.d. Tómasi að snerta sig. Líkið virtist vera hreyft af anda á nýjan máta. Sögurnar sem ganga í erfðir veita enga trú á tilgátur varðandi það að Jesú „hefði bara meiðst og verið síðan læknaður til heilsu“. Birting hans hafði algjörlega breyst og viðbrögð Maríu Magdalenu gefa ekki til kynna að þessar breytingar voru greinilega orsakaðar af sárum eða hrúðrum. Efnin í jurtunum tveimur sem Nikódemus notaði voru einnig áhrifarík í þessari samsetningu til smurningar á þeim látnu. Þær hugmyndir sem komu upp í kringum þetta passa ekki inn í hið hefðbundna mynstur lífs og dauða. Þær passa ekki heldur við neinar jaðarupplifanir á milli lífs og dauða sem vitað var um áður. Þetta hefur einnig ákveðið mikilvægi fyrir framtíðina, sjá kafla okkar varðandi „*Opinberunina*“.

[Aftur í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

Upprisan.

Hin tóma gróf og upprisa Krists veita mikla áskorun fyrir vitund margra. Bakgrunnur þeirra, þau upplifðu að fólk varð að deyja, hin skiljanlega tilhneiging að bæla niður óskýranlega hluti, hin einhliða efnislega leið til að hugsa um lífið, gamaldags en enn kennd í skólum, eru sumar ríkjandi ástæður þessa. (T.d. Jóh 20, 11- Jóh 21).

Samt sem áður eru raddir innan sviðs sagnfræðilegrar gagnrýni sem segja að frásagnir af upprisunni eru þær með flestum vitnum í frumkristni, jafnvel betur fært á þeim sönnur en allar aðrar frásagnir af lífi Jesú. Hér er átt við frásagnir varðandi birtingu Jesú á mismunandi stöðum í nýrri mynd með nokkrum nýjum hæfileikum. Hæfileikum sem ekki er alltaf borið kennsl á samstundis en eru merkjanlegir fyrir alla sem sjá. Þetta myndi gefa ýmsar afleiðingar í skyn.

Ein afleiðingin væri að skoða lýsingu Jesú í biblíunni sem krefst umbreytingar á líki Jesú, sem hafið var upp í andlegt veldi í lífinu, og/eða líkama Jesú eftir dauða (svokallaðar „vofur“ sem eru yfirleitt sýnilegar). Þróun vitundarástands sem hafði verið leyst upp í þróun mannsins gæti tapað aðskilnaði sínum: „aðskilnaður“ er bókstafleg merking orðsins „synd“. Þessi aðskilnaður var einnig aðskilnaður manns frá Guði, frá uppruninum. Því má „lægri hlutinn“, þ.e. líkaminn, vera látinn fylgja með öðrum hlutum tilveru Krists. Sjá fyrri kafla: „og gröfin var tóm“.

„Ég skal reisa musterið á þrem dögum. En Jesús var að tala um musteri líkama síns“. --Eftir upprisu þessarar tilveru inn í aðra vitundaheima eða inn í hans innsta kjarna, á svipaðan máta og annarra, (sjá *síðasta kafla*), myndi ný sköpun á sviðunum fylgja, þar á meðal á hinum efnislega líkama á svæða dulvitundar, því Jesú hafði ekki lengur aðskilda hæfileika og allt innra með honum gegndi kjarna hans.

Hið mannlífsspekilega sjónarmið Rudolf Steiner varðandi hinn „upprisna líkama“ Krists, hinn „nýja Adam“ - 1 Kor 15:45-47 - er álitinn vera endursköpun og er tiltækur öllum sem leið til persónulegs þroska (hinn svokallaði efnislegi „vofulíkami“, byggir á andanum en hefur

hugsanlega líkamleg áhrif. Tengist reynslu „innri Krists“ af hinu dulræna sem tengir sjálfan sig við þróun manna). Jafnvel innan guðspekinga (*A. Bailey, þar til dæmis köllum „Opinberun“ eða „5. vígslan“*), er upprisa Jesú álitin vera raunveruleg endursköpun. Þó að guðspekilega sjónarmiðið geti verið ónákvæmt á vissum stöðum ættu kristnir trúfræðingar samt að spyrja sjálfa sig um ástæður þess að þeir þróuðu ekki svona hugmyndir með sér, eða jafnvel betri nálgun. Semingur sumra trúfræðinga við að taka upprisunina alvarlega uppfyllir ekki einu sinni grundvallarviðmið góðrar almennra þekkingar.

Hér skal tekið fram að hinn „upprisni líkami“ sem tilheyrir verunni er ekki hægt að leggja að jöfnu við hinn „sýnilega líkama“ (Mayavirupa) innan dulspekilegra skriða, en sagt er að sumir meistara framleiði einhvers konar fatnað sem gerir þá ósýnilega. Slíkt sýnir samt sem áður vald þeirra á anda yfir efni.

Nútímakennningar, sem stundum eru ekki greinargóðar varðandi „líkama ljóss“. bera einnig líkindi með þessu. Þetta varðar skírskotun til æðri líkama í hinum efnislega líkama. Þetta er brú til að fara inn í raunveruleika sem ná út fyrir hina efnislegu vitund án þess þó að fara úr hinum efnislega líkama, kallast einnig „Merkabah“ á hebresku. Undirstöðuatriði má finna í „*The Keys of Enoch*“ eftir J. J. Hurtak og „*The synoptic gospels*“, *Academy for Future Science, P.O.Box FE, Los Gatos, CA 95030, USA*. Núna hefur margþætt hreyfing „**handleiðslu**“ þróast sem er ekki bundin við neinar stofnanir. Þessir ljósverjar vilja aðstoða heiminn á þessum erfiðu tímum. En maður freistast til að telja að nokkrar nýjar æfingar geti uppfyllt allar vonir hinnar svokölluðu „**uppstigningar**“. Í reynd virkar ekkert án heildrænnar þróunar, þar á meðan þroski einstaklingsins. Sjá einnig næsta kafla.

Hugmyndirnar varðandi endurholdgun, það er endurpersónugerving sálarinnar í nýjum líkama, eins og finna má í alls konar trúarbrögðum á einhvern hátt, væri lægri, ófullkomnari „áttund“ af hinum nýja upprisuatburði og ekki nákvæmlega eins.

Kenningar varðandi fortíluveru sálarinnar á undan frjövgun og einnig kenningar varðandi endurpersónugervingu var víða haldið á lofti í frumkristni og, samkvæmt Ruffinus, viðhaldið. Það er samt sem áður áhugavert að merkja að síðar var engin sérstök áhersla sett á þessa hugmynd. Slíkt stafar ekki einungis af kringumstæðum þeim þar sem fólk áttu að einbeita sér að lífinu á jörðinni, eins og R. Steiner skrifar, og ekki heldur einungis vegna valdþorsta páfa sem vildu gera fólk meira háð takmörkunum eins lífs, eins og aðrir andlegri rithöfundar gera ráð fyrir. Þýðingarmeira fyrirbrigði má einnig finna til að undirstrika þetta. Það mikilvægasta fyrir fólk er að tengja hugmyndina um upprisu við sig sjálft. (Sjá einnig t.d. *1. Kor 15:53; Fil 3:21*). Þó þetta virðist vera hálfgerð draumsýn fer endurholdgun að líta út eins og ferli sem hefur verið farið fram úr af Kristi. Hinn upprisni Kristur þurfti ekki að endurfæðast til að birtast fólkinu aftur. Margir, þó ekki allir, kristnir hópar gagnrýna hugmyndir um endurholdgun. Það skal gengist við því að hugmyndin um hin ósveigjanlegu „sálfræði-vélrænu“ örlogalög, dauða og endurholdgun, að minnsta kosti sem endi í sjálfu sér, samsvarar ekki fyrirmyndinni um líf Jesú. Það þýðir samt sem áður ekki að endurholdgunin hafi ekki geta átt sér stað eða gæti ekki átt sér stað í dag. Margar fyrri „upplifanir endurholdgunar“ sem og þær sem eiga sér stað í nútímanum er ekki hægt að finna trúlega skýringu á, jafnvel þó ekki allar þessar upplifanir séu endilega byggðar á raunverulegri endurholdgun heldur oft á öðrum þáttum. En án nokkurs vafa innan hins kristna sviðs virðast tilkynntar upplifanir vera sérstök tilfelli, t.d. tilfelli Jóhannesar skírara. Í stað þess að taka yfir hlutverk Elía, eins og margir tálkuðu það, sagði Jesú einfaldlega: „Það er hann“. Það væri samt sem áður hlutverk veru sem er send aftur til að sinna sérstöku verkefni, til að hjálpa fólki, en ekki nauðsynleg hringrás fanga í hjóli endurfæðingar (innan hindúatrúar). Innan kristinnar dulspeki, jafnvel þar sem endurholdgun er viðurkennd (t.d. *Lorber*) er lögð meiri áhersla á að læra nýja hluti við lærdóm eftir dauðann í öðrum víddum. Í dag getur fólk lært gríðarlega mikið í einu lífi. **Endurholdgun fyrir hefðbundna hreinsun og þroska, mögulega með nýjum verkefnum til að samsvara aðstæðunum, þarf ekki endilega að vera af hinu gamla, sjálfvirka eðli.** Þessar gömlu hugmyndir hafa valdið því að menn hafa efast um að kenningar varðandi endurholdgun séu kristnar. Fyrir utan það veltu önnur trúarbrögð varðandi endurholdgun ekki fyrir sér hlutverki Guðs og Krists. Eðli allra í líkama og anda er í grundvallaratriðum það sama og því getur samanburður hjálpað öllum að læra hver af öðrum - án jafnréttisstefnu.

Þegar hefur verið skrifað um áhrif vélrænnar tilurðar örlaga og endurholdgunar í kaflanum „Krossfestingin“.

Í dag sér maður oft að sterkir persónuleikar eru mjög ólíkir efnislegum foreldrum sínum, jafnvel sem ungir einstaklingar. Stundum virðist form þeirra vera sterklega tengt öðrum, eða fyrri menningu. Þetta gæti verið tengt **hinu aukna mikilvægi sálfræðilegu-vitsmunalegu verunnar í samanburði við tengingar við forfeður og arfleið**. R. Steiner hugsar um tengingu við þetta fyrirbrigði og starf Krists.

Þrátt fyrir þetta fyrirbrigði er enginn ástæða til að kenna Jesú einungis við einhliða áherslu á sálfræðilega-andlega hluta. Í langtímastarfi Krists má **frekar finna hvöt til að hreinsa alla hluta, þar á meðal líkamann, og sameina alla þessa hluta að nýju. (Andi,) einstaklingurinn og líkaminn eiga að fara saman** (sem án nokkurs vafa hefur ekki tekist alls staðar í dag). Vegurinn að upprisu inniheldur einkum ekki andlegt starf, „óháð líkamanum“, heldur verður „líkaminn“ andlegur **og** andinn verður efnislegur - upphafið nær út fyrir alla einhliða, geðþóttalega vitsmuni. Samanber t.d. *Lúk 24:36-43*. Hugmyndafræði sem leitar eftir að minnka fjölbreytileika þjóða og svo framvegis í einsleitt mannkyn er fjarri þessari hvöt sem hugmyndafræði eins drottaraþjóðar sem mismunar öðrum. Til eru ýmsir hlutar og til er heild, sem gætu verið sjálfsagðir en í dag á það ekki við neitt, allt verður að finna út á meðvitaðan hátt.

Einkennisorð Krists eru „Sjá! Ég gjöri alla hluti nýja“. Þó hann sé að fjalla um kjarna einstaklingseðlisins, þar sem maður er „hvorki gyðingur né Grikki...“ heldur manneskja eigum við ekki að hugsa um neina einsleita súpervitund heldur hugsanir Guðs eða það sem hann lætur rætast í gegnum einstaklinginn. Frá einstaklingseðlinu getum við byrjað að móta ný samfélög, sem eru ekki hin gömlu tengsl við fjölskyldu, starf, o.s.frv. Á meðal hinna nýju sambanda sem mótuð eru í anda geta einnig verið „gömul“ sem frelsuð eru frá nauðung dulvitundar, ýtt í frjálsari áttir.

Í tengslum við athugasemdir varðandi áhrif á heimsvísu í gegnum aflsviðs, til dæmis í kaflanum varðandi krossfestinguna, ættum við að hafa í huga að **eftir að Kristur hafði gegnum í gegnum öll þessara skref eru þau öll og á sama tíma „þar“**. Þó skref Krists og röð þeirra haldist er „upplifun krossfestingarinnar“ öðruvísi, eftir að hvöt upprisunnar skín í gegn. Það er ekki sjálfsagt að með djúpum skilningi hefði hinn efnislegi dauði átt sér stað, áður en „afl upprisunnar“ getur öðlast gildi. Dulspekilegar upplifanir réttlæta þetta. Afl upprisunnar má upplifa sem núverandi, aðlaðandi afl að baki alls, jafnvel að baki einföldustu skrefunum. Á annan máta sagði R. Steiner að atburðir páskanna virkuðu enn sem eining í dag; bættu við frekari uppgötvanir á borð við „etersvæfingu blóðsins“.

Hæfileikar sem þróaðir hafa verið í dag á vegi „líkingar við Krist“ skipta einnig máli.

Í þessu samhengi er áhugavert að merkja að nýjar hugmyndir eru til sem eru ekki sammála hinum almennu ályktunum varðandi náttúrulega, skyldubundna dauðleika líkamans, eins og Kristur:

Indverski heimspekingurinn og Jóginn *Aurobindo* starfaði í svipaða átt eftir ummyndun sína í gegnum alsæluupplifun og reyndi „færa yfirandleg öfl inn í líf á jörðinni.“ Andlegi samstarfsaðili hans, „*Móðir Mira Alfassa*“ gat farið í gegnum óþekkt lög af hinum efnislega líkama á þennan hátt, t.d. í frumurnar sem innihéldu minnið, sem er tengd gömlum kerfum dauðans. Hún upplifði þetta er „hún vann að einum líkama mannkyns“.

Á annan máta ræddi *Rudolf Steiner* um nýmótuð æðri þætti vera eða líkama í þessum sviðum fyrir ofan hugann, sem síðar fór í gegnum eldri tilfinningaleg, himnesk og efnislega hluta manneskjunnar, einu á eftir öðru niður í minnstu smáatriði. Hann kallar þessa nýju hluta: „andlegt sjálf, lífsandi, andleg manneskja“ (eigin þýðing úr þýsku án þess að skoða þýðingu í enskum orðabókum.) Áhrif gætu komið fram að þessi spá muni einungis rætast í gegnum langan tíma. Samanburður með núverandi þróun sýnir samt sem áður að þetta getur þegar átt við í ákveðnum hlutum í dag.

Einkennisorð kristinna félaga í *Rósakrossreglunni* var „Fæddur í Guði, látinn í Kristi, upprisinn (latneska: reviviscimus) í heilaga andanum.

Í dulspekilegri búddatrú var gefið til kynna að þessir æðri „aðilar“ væru að minnsta kosti möguleiki fyrir Búdda: „Dharmakaya, Sambhogyakaya, Nirmanakaya“. Raunar eru markmið, aðferðir og niðurstöður þessara mismunandi stefna ekki alveg þær sömu. En það verður augljóst að mismunandi fólk tekst á við sömu svið athafna óháð hvert öðru, þannig getur maður eignað því æðri raunveruleika.

Hér er bætt við frekari upplifun frá okkar öld *Carl Welkisch*, „*Im Geistfeuer Gottes*“ (= í eldi anda Guðs). Hann var líkamlega, óvenjulega viðkvæmur dulspekingur sem fannst, og var staðfest af sýnum, hann vera kallaður til til að framkvæma vera er varðar þá staðreynd að líkamlegt efni geti nú einnig verið breytt af Guði og hann væri verkfærið til að framkvæma slíkt. Þar sem það gerist oft að fólk með óvenjuleg „verk að ofan“ telji sig vera þau einu sem fá slíkt, þó útteiling Guðs á verkum hafi tilhneigingu til að vera flókin, er oft auðvelt að taka ekki mark á þeim og kalla þau „brjálæðinga“. Þeir sem þekkja þessa tegund dulspekilegra upplifana vita að slíkar upplifanir eru ósviknar. Það sama á við Welkisch.

„Ódauðleiki“ er sérstaklega predikaður af ákveðnum nýjum andlegum, meðferðarhópum sem finna má aðallega í Bandaríkjunum. Þeir reyna að „lækna hugmyndir er varðar ódauðleika“. Þeir reyna einnig að stuðla að öndunartækni á borð við Endurfæðingu til að meðhöndla fæðingaráfall, heilbriggt mataræði o.s.frv. til að auka raunverulega lengingu lífs, líf sem gefur frá sér jákvæðni. Þó að Kristur komi einungis fram í jaðri þessara hópa eru kristnir menn eins og mormóninn *Annalee Skarin* einnig þekktir innan raða þeirra. Þeir hafa skrifað um sinn eigin skilning varðandi af- og endurholdgun líkamans byggt á tengingu sinni við Guð.

Aðrir, innan læknissviðsins, rannsaka hormónatengdar aðferðir til að ná fram ákveðinni yngingu. Þessi þróun inniheldur eðlilegar hvatir. Ekki er hægt að gruna allar þessar nálganir um einhvers konar mikilmennskubrjálæði.

Upprisunaraflíð sem upplifað er með Kristi, og hófst sýnilega og á samþættan máta, virðist standa fyrir hin raunverulegu „ensím“ hvað varðar **samstillta** þróun í þessa átt. Mikið að þeim hlutum sem hann gaf okkur sem „fræ“ á enn eftir að ljúka. Því er vit í því að vísa meðvitað til hans um slíkt.

Við ættum samt sem áður að muna að Kristur hefði viljað að við hefðum hugleitt alla manneskjuna (einstaklinginn) en ekki einungis trúarreglu varðandi líf hins efnislega líkama sem einangraðs og æðsta gildi. Hann hefði einnig ekki mælt með einangraðri venju til að lífga upp á frumurnar. Heldur hefði hann mælt með sameinaðri helgun líkamans, þar á meðal líffæri hans, frumur o.s.frv. og hið andlega líf mannsins. Þetta er einnig spurningin um frelsið til að lífa en ekki þvingunina til að lífa. Aðeins er minnst á þetta sem möguleg upptök vandamála á þessum erfiðu tímum „jafnvægislistar“ og ekki er verið að gefa til kynna að þessir hópar verði ætíð öfgakenndir.

Á meðan er „upprisa“ ekki aðeins andleg upplifun. Hún getur varanlega endurnýjað allt í lífinu, í því samhengi hefur lítill nýopinberunarhópur, „*Lichtzentrum Bethanien*“ (*miðja ljóss Betaníu*) í *Sigriswil*, *Sviss* búið til nýyrðið „upprisulíf“ í tímariti sínu „*Lichtbote*“ (*Boðberi ljóssins*). **Eftir hið „þrönga hlið“ krossins munu allsnægtir fylgja. Jesús leggur áherslu á að þessi vegur getu einungis orðið skýr í gegnum dáðir.** Framfarir aðeins á hinni persónulegu leið, þ.e. „að líkja eftir Kristi“ geta byrjað að gera þetta erfiða skref skiljanlegra. Eins og við höfum séð er þessi vegur ekki samfelldur og eykst ekki stöðugt þar til hann nær hámarki. Í staðinn verður hann sýnilegur í viðkomandi **sem hinn guðdómlega uppbygging mikillar byggingar þar sem hver steinn er byggður ofan á þann fyrri. Steinarnir eru hæfileikarnir í mannum** sem standast hans ytri byggingar. Alveg eins og forsögulegi maðurinn var skapaður til að vera fullkominn, samkvæmt ýmsum helgum skrifum, getur hann/hún orðið „fullkomin/n eins og himnafaðir“ eftir ummyndun í hinum dramatíska, ófullkomna heimi. Þessu lofaði Kristur fólkinu. Þetta á ekki einungis við einföldustu skrefin á veginum en líka fyrir upprisuna. Hann setti engin takmörk og lýsti ekki yfir að takmarkaður

skilningur nútímans yrðu viðmiðin. Hann setti sjálfur ný viðmið, sjá „ég er... orðalagið" í *guðspjöllunum*: „Ég er brauð lífsins", „Ég er ljós heimsins..."; „Ég er dyrnar"; „Ég er góði hirðirinn" og einnig „Ég er upprisan og lífið", sá sem trúir á mig „mun lífa þótt hann deyi". Þetta þýðir bíðið ekki eftir almennri lausn „dómsdags" eins og ákveðnir kristnir hópar halda fram. „Ég er vegurinn, sannleikurinn og lífið"; „Ég er hinn sanni vínviður og faðir minn er vínyrkinn, ...þið eruð greinarnar..."; Ég er konungur. Til þess er ég fæddur og til þess er ég kominn í heiminn, að ég beri sannleikanum vitni". Kristur er hið raunverulega „Ég er" í mannum sem ætti að vera greinilega aðskilið frá hinu hversdagslega sjálfsáliti.

Í gyðingartrú var upprisa eða upprisa frá dauða, en aðeins við endalok alls. Í hefðbundinni kristinni guðfræði er hins vegar lítið á upprisuna sem tækifæri í gegnum trúna á Kristi, en án þess að hafa áttað sig á slíku út fyrir síðustu kvöldmáltíðina. Innan nútímalega, gagnrýnanna guðspekilegra íhugunarefna má þegar líta á slíkt sem framför - í samanburði við efnislegri mynd guðfræði, sem vildi finna trúarlega skýringu á öllu sem var erfitt að sjá fyrir sér -, að upprisan sé að nýju tekin upp sem „myndlíking", í óeiginlegum, allegórískum skilningi. (*Hans Kessler, safnrit „Resurrection of the Dead"*). Sumir gætu þarfnast nálgun af þessum toga í stað þeirrar sem erfitt er að ímynda sér, en ekki endilega þeir sem geta trúað beint á upprisuna sem innri og ytri raunveruleiki. Á vissan hátt samsvarar þessi trú einfalda kristinna manna meira rannsóknarstigi nútímans og þekkingu á mörgum sviðum, eins og nútímalegar rannsóknir stefna. Fyrir þá sem sjá allt sem einfalda „myndhverfingu", samkvæmt rannsókn okkar, eru þeir aðeins líklegir til að öðlast andlega sálarbót - og lækningarmáttinn, sem getur haft áhrif á hinn efnislega líkama, jafnvel í ag, er að minnsta kosti hægt að fresta slíku eða draga úr.

Á þýsku og ensku síðunum er hluta úr Jóh 20 bætt við.

Spurning:

Leitast ég við að skilja, með Guði, hvernig máttur upprisunnar geti orðið gagnlegur í dag?

[Aftur í „innihald" þessarar vefsíðu.](#)

„Uppstigning" Krists.

Athugasemd: Nútímalegar enskar andlegar hreyfingar og ljósverjar nota orðið „uppstigning" fyrir annað ferli sem er tengd afli *Upprisunnar, eins og lýst er í kaflanum á undan*.

Alveg eins og Jesús Kristur byrjaði á 40 daga einangrun í eyðimörkinni áður en hann hóf kennslu sína lauk hann sýnilegri virkni sinni á jörðinni með 40 dögum eftir páskanna, þá birtist hann fólk á mismunandi afskekktum stöðum.

Eftir síðustu máltíð og samræður „fór hann með þau út í nánd við Betaníu, hóf upp hendur sínar og blessaði þau. En það varð, meðan hann var að blessa þau, að hann skildist frá þeim og var upp numinn til himins" (*Lúk 24, Mark 16*). „...varð hann upp numinn að þeim ásjáandi, og ský hildi hann sjónum þeirra. Þá stóðu hjá þeim allt í einu tveir menn í hvítum klæðum og sögðu: „... Þessi Jesús, sem varð upp numinn frá yður til himins, mun koma á sama hátt og þér sáuð hann fara til himins" (Pos 1). Postularnir gerðu greinilega greinarmun á þessum 40 dögum þar sem Kristur var skyndilega á meðal þeirra og hvarf alltaf að nýju og tímans eftir það þar sem þeir voru sameinaðir anda hans, en án hans persónulegu nærveru.

Kristur hafði þegar lýst yfir að hann yrði faðirinn. Aðeins eftir uppstigninguna var hann sagður „hafinn til Guðs hægri handar" þar með með Guð á stigi „framhaldslífs" sem mannkynið getur náð. Ástand birtist í útlínum, **þar sem Kristur er hvarvetna með Guði. Guð er:** „Ég er ég er" Hann er almáttugur og samt gefur hann mannum frjálstan taum. Hann er hinn lifandi uppruni allra aflu og vera en samt er hann einn. Hann er fyrir utan rýmið en einnig alls staðar nálægur. Hann er eilífur en einnig raunveruleiki bundinn í hverju andartaki. Þetta þýðir ekki að Kristur leysti sjálfan sig í vitundarleysi, frekar að núna er hann alls staðar. Brúna á milli

manns og Guðs má enn upplifa í lífinu með því að samstillast sig Kristi - „Biðjið til föðurins í mínu nafni" (*Jóh 15, 16*). Það er raunveruleiki út af fyrir sig, óháður viðkomandi hugmyndum er varða atburði sem áttu sér stað fyrir 2000 árum.

Lærisveinarnir urðu þá meðvitaðir um mikilvægi sitt sem postular á jörðinni fyrir Krist. **Kristur birtist núna á sterkari máta innan þeirra og í gegnum þá.** Það væri rangt að meta þetta ástand frá utanaðkomandi sjónarmiði eins og ekkert hefði gerst nema að kennarinn hefði horfið, látið þá eina halda áfram með verkefnið. Ef hið sjálfstæða hlutverk uppstigningarinnar er einnig tekið með hér gæti maður lýst því sem útbreiðing verka Krists. Samanburður á þessu væri heilmýnd þar sem hver flís myndarinnar inniheldur heila mynd Athugasemd: Samanburðinum er ekki ætlað að taka upp þess konar heilmýndaheimspeki þar sem maðurinn væri eins og Guð og afleiðingarnar væru þær að enga viðleitni þyrfti að sýna til að verða eins og hann. Það væri svipað og sú tegund endurlausnarhugmyndar sem gleymir að endurlausn er sem brum sem verður að taka með ákvörðun einstaklingsins og með viðleitni til að jafnast á við eitthvað (feta sama veg) - eins og Kristur ákvað meðvitað fyrir okkur.

Fyrir utan mannleg sambönd fær maður einnig sambönd við Krist. **Þessi hvöt hófst með Jesú á meðan hann lifði sem ákveðinn möguleiki og var innsiglaður við uppstigninguna til notkunar fyrir lærisveinana og að lokum fyrir alla.** Bent var á möguleikann á að Kristur tæki sér lögun í manninum í *kaflanum um skírnina í Jórdan*. Þetta þýðir að það sem Kristur færði eða vann að hefur núna útvíkkað eðli í samanburði við verk manna. Það er fest í Guði, ekki aðeins á „formþroskunarviðinu" – sjá „Krossfestingin". Önnur nálgun á þessu væri að „Guð dregur allt að sér".

Í dag er heilagur Páll oft þekktur fyrir suma af hans hefðbundnu „óhefluðu jaðra", þó stundum sé lagt of mikil áhersla á þetta með einhliða túlkunum eru hugsjónaupplifanir hans ósviknar. Á sinn hátt gat hann borið kennsl á, eins og Jóhannes í guðspjalli sínu, að hlutverk Krists nær út fyrir hlutverk fyrir gyðingdóm og að gyðingdómur var valinn sem upphafspunktur fyrir alheims-Krist, fyrir framlag hans til allra. Þetta var skiljanlega ástæða eins af fyrstu deilumálum á meðal lærisveinanna.

Kirkjulegar staðhæfingar hafa tilhneigingu til að leggja kirkjuna að jöfnu við „líkama Krists", jafnvel þó afgangur mannkyns væri meint á almennan máta. Staðhæfingar tengdar mannlífsspeki sjá mannkynið ótvírætt sem líkama Krists. Guðfræðilegar hugsanastefnur, sem eru ekki einungis byggðar á kristni, sjá einnig hlutverk Krists fyrir mannkynið, jafnvel einungis sem „kennara heimsins".

Nútímaleg kristin nýopinberunarnet, sérstaklega „*Universal life*" - *skal ekki rugla við Universal Life Church* - sjá einnig hlutverk Krists í dag fyrir verur sem eru ekki manneskjur; komast að þeirri niðurstöðu að framtíð orlaga heimsins verður ekki sett í hendur manna. Fólk sem olli samt sem áður ekki vandamálunum á jörðinni og eru hluti af „lausninni" munu án nokkurs vafa hafa ákveðið hlutverk, eins og minnst er á í *Fjallræðunni*.

Reyndar þegar einhver hefur gert eitthvað „í Kristi" hefur það einnig verið gert fyrir Krist og því fyrir heiminn.

Þeir sem virkilega tengjast Kristi og stefnu starfs hans, sem ekki er handahófskennt hægt að breyta, gætu ekki samþykkt margar af þeim kenningum sem voru hefðbundnar í kirkjum í margar aldir. Samkvæmt reynslumiklum dulspekingum er **Kristur ekki opinn fyrir** ('ekki hægt að færa í tal'), **hvorki meðvitað né ómeðvitað, nokkuð sem stríðir gegn kenningum hans.**

Því getur það legið hjá kirkjunum sjálfum að útskýra með sínum orðum hvaðan styrkurinn kom til að leggja í stríð, að ofsækja og hata. Einnig var mest af slíku framkvæmt í þjónustu veraldlegra valda. . Samkvæmt upplifunum sem almennt eru þekktar innan andlegra

hreyfinga getur ljós einnig ýft upp dimma hluti sem eru til Að gera sjálfan sig að myrkrartóli, eins og geðrist oft í fortíðinni, í stað þess að vinna að skuggunum sem búa í sjálfum manni og öðrum hefur kristnar siðferðilegar kröfur að athlægi.

En samt sýna síðari frásagnir, t.d. *lokaskjal evrópsku alkirkjulegu stjórnarinnar „Peace in justice for the whole of creation“ frá árinu 1989, að tilraunir eru gerðar til að komast að samkomulagi varðandi fyrri mistök. Textinn er fánlegur á Hanover EKD og á fleiri stöðum.*

„Uppstigningin“ getur einnig orðið mjög þýðingarmikil innan „eftirlíkingarinnar af Kristi“. Félagar í Rósakrossreglunni upplifðu t.d. niðurgöngu skýsins frá himninum í myndum og draumum. Einstök og jafnvel endurtekin upplifun af þessum toga þýðir þó ekki að þessi einstaklingur hafi framkvæmt slíkt skref í lífinu. Til að byrja með þýðir það að þessi hæfileiki hefur byrjað að öðlast gildi innan viðkomandi einstaklings.

Að finna fyrir merkingu „uppstigningar“ krefst mikillar andlegrar þroska og skal því ekki rugla saman við tæknilegan flutning af fljúgandi furðuhlutum. Hvað varðar sögur sem látnar eru ganga í erfðir og lýsa ýmsu „brottnámi“ biblíulegra spámanna er slíkt ekki líklegt þegar aðrir andlegir möguleikar eru skoðaðir (sjá kaflann „Upprisan“). Þetta sjónarmið er samt sem áður ekki notað hér til að neita líklegri tilveru þessara „fljúgandi furðuhluta“ sem, samkvæmt fjölda alþjóðlegra sýna, gæti verið birting geimfara utan úr geimi* og sumar þjóðsögur gætu verið að vísa til álíka jákvæðra og neikvæðra fyrirbrigða úr fortíðinni. Þeir gætu einnig haft hlutverk í framtíðinni. En tilraunir hópa „fornrar geimfararannsóknar“ til að bera kennsl á allar andlegar teikningar með hringum og svo framvegis og tengja þær geimskipum eru gegndarlausar og eiga uppruna sinn í hugarburði sem takmarkaður er að okkar tæknilegu og efnishyggjusiðmenningu. Þó að mannkynið þarfnist guðdómlegrar aðstoðar af mörgum toga verður það að framkvæma björgunina sjálfa að lokum. Sökum framsóknar í tilvist, gjörðum og vitund fólks á jörðinni mun okkur takast að lifa af, finna verkefni okkar og uppfylla þau. **Engin ytri afrek og engin tæknileg afrek geta komið í stað fyrir þroska í frekari stig vitundar.** Slík nálgun, sem leiddi til Challenger-slyssins, er sem trúflandi og lélegt afrit af því sem í raun er nauðsynlegt.

* [Uppfærsla](#): Athugið: innan kaþólsku kirkjunnar hefur guðfræðingurinn Monsignor *Corrado Balducci* (Vatíkanið) til dæmis oft tjáð samsvarandi skoðun. Valdamenn ýmissa kirkna gerðu oft einungis ráð fyrir andlegu eða félagslegu fyrirbrigði. Samt sem áður skýrði hið opinbera dagblað í Vatikaninu „Osservatore Romano“ frá eftirfarandi: „Alheimurinn samanstendur af billjónum stjörnuþoka, hvert þeirra samanstendur af hundruðum billjón stjarna. Hvernig getur nokkur útilokað möguleikann á því að líf hafi þróast einhvers staðar annars staðar? Við getum ekki takmarkað skapandi frelsi Guðs. Ef við sjáum sköpunarverk jarðarinnar sem bræður okkar og systur, eins og Frans frá Assísí, hví ættum við þá ekki einnig að ræða um bróðir utan jarðar? Það er mögulegt að aðrar vitmunaverur búi enn í fullkomnu samlyndi við skapara sinn.“

Þetta þýðir ekki að leiða eigi hjá sér þá staðreynd að tæknileg þróun sé **einnig** nauðsynleg, t.d. til að endurnýja lífshættulega tækni á borð við kjarnorku, aðrar tegundir af rafsegulfræðilegri geislun „erfðatækni“ og aðra tækni. Þetta getur samt sem áður einungis gerst á grundvelli æðri vitundar. Þroski sem minnst er á í ítarlegri vitundar í skilningi Krists yrði að vera samhangandi þroski en ekki nein önnur tæknileg hagræðing. Engin andleg „tækni“ getur kallað „sáluhjálpi“ fram. Ýmsar hefðir eru einungis góðar til undirbúnings og skal leggja til hlíðar eftir að þær hafa þjónað markmiði sínu. Aðeins það sem hefur orðið manns eigið telur að lokum. Það er alveg mögulegt að „neyta“ Guðs með hendur í skauti með „heilavélum“ nútímans.

Kristur hefur einkum verið settur niður í sitt sérstaka hlutverk á jörðinni en birting á öðrum tilvistarstigum og öðrum stöðum í alheiminum eru einnig mögulegar: sbr. hina furðulegu bók „*The Urantia Book*“/ *Bandaríkin*; sem er ekki nefnd sem heimild heldur aðeins sem örvun; en hans sérstaka verkefni á þessari svo mjög þéttu efnislegu jörð er ekki dregið í efa; og bækurnar „*Analekta*“ 1 og 2 („*Analekta*“ aðeins á þýsku, eintök má fá frá *Mag. Alois Thurner, Staudach 103, A-8230 Hartberg, Austurríki*).

Guðfræðingar hafa tengt upprisu Jesú í „ský“ við hluta af Gamla testamentinu (*Önnur Mósebók 13:21 og 40:34*). Þeir meðhöndluðu eftirfarandi gleði lærisveinanna sem nýja upplifun á nærveru Krists, suma sem mjög raunverulega og aðra sem hugræna.

Á ensku og þýsku síðunum er vitnað í Lúk 24 og Mark 16,15-20 hér.

Spurning:

Er nútímalegt eða væntanlegt mikilvægi uppstigningarinnar til himna spurning sem hefur áhrif á samskipti mín við Guð?

[Aftur í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

Hvítasunnuatburðurinn (hvítasunnudagur).

Fyrir krossfestinguna hafði Jesú kunnert að hann myndi fara til föðurins og því verður hinn heilagi andi/„hjálparinn“/„sannleiksandinn“ sendur til föðurins (*Júh 14,15,16*).

Um 10 dögum eftir uppstigninguna kom hið kristna samfélag saman í Jerúsalem til að biðja. „Varð þá skyndilega gnýr af himni eins og aðdýnjanda sterkviðris og fyllti allt húsið... Þeim birtust tungur, eins og af eldi væru, er kvísluðust og settust á hvern og einn þeirra. Þeir fylltust allir heilögum anda og tóku að tala öðrum tungum...“ (*Pos 2*). Enginn lýsir eðlilegri tilfinningu efnda eftir bænna með slíkum orðum. Þetta hljómar líkara hefðum hvítasunnukirkna og kvekara. Fyrsti hvítasunnuatburðurinn kemur hér sem merkjanlegt ytra tákni þess sem hefur verið lýst í kaflanum um upprisuna, útdeilingu valds Krists til lærisveinanna og þeirra í kringum þá. Með þessari „**sendingu niður**“ **sannleiksandans** sjáum við aftur gagnkvæm áhrif Guðs og Krists. Í þessu samhengi má einnig sjá fyrsta hvítasunnuatburðinn **sem fyrsta tákni um „endurkomu Krists á dómsdegi“** eða að minnsta kosti nálgun. Jafnvel hvað varðar þetta sjónarmið getum við átt von á að hin spáða „endurkoma Krists á dómsdegi“ þýðir ekki einungis aðra persónugervingu sem manneskja.

Athugasemd: „Hjálparinn“ eða „ráðgjafinn“ eða „sannleiksandinn“ (*Jóh 15:26*) má ekki, strangt til tekið, vera lagður að jöfnu við hinn „heilaga anda“; sjá að neðan: „Sófia“.

- „**Sannleiksandinn**“ birtist sem hluti af sjálfum Kristi, sem minnir samfélagið á hann og orð hans og gerir lærisveinunum kleift að halda starfi hans áfram á jörðinni. Því þá er ekki lengur virðingarvert að meðhöndla trúarlegar og heimspekilegar spurningar sem einungis sagnfræðilegar og bókmenntalegar innleiðingar eða andlegar afleiðslur. Mikið hefur verið skrifað um þessi sjónarmið. Aðrir þættir koma einnig til, einnig innan fólks og höfuðmarkmið þessa texta er að hjálpa fólki að „finna fyrir“ þessu þáttum.

Arfleifð skaparans, föðurins í manni, svo lengi sem hann er „af Guði fæddur“ (*Jóh 1*) er veitt í lífi Jesú. Allir geta gert hana að sinni á meðvitaðan máta og allt frá hvítasunnuatburðinum er arfleifð sjálfs Krists fest í þeim sem eru á jörðinni.

- **Hinn heilagi andi** sem „kvenlegur, móðurlegur“ andlega, vitsmunalegur eiginleiki og orka fannst í mismunandi tilvistarlögum og vitnisburði áður en líf Jesú hófst á jörðinni, fyrir utan manninn og einnig í hans innblásnu áhrifum á manninn. Einnig má finna tengsl við „manna“ (*Önnur Mósebók, Fjórða Mósebók, Fimmta, Mósebók, Sálmarir, Nehemíabók, Jesaja, Jóhannesarguðspjall, Hebreabréfið, Opinberunarbókin.*)

En það er ekki að leggja hugtökin „sannleiksandinn“ og „heilagur andi“ að jöfnu, eins og oft er gert, hvað varðar praktískar upplifanir. Það getur gerst oftast að guðdómleg öfl vinna saman

og að loks geti eining eins og maðurinn, sem var upprunalega „skapaður í mynd Guðs“, geti upplifað aðgreiningu vitundarinnar og síðan að nýju samþættingu tilvistar sinnar.

Í gegnum það mun lífið sem deilt er á milli mannkyns og jarðar birtast á þá vegu sem væri varla þekkjanlegt í dag. Lítið verður á þetta í væntanlegum köflum er varðar opinberun Jóhannesar, án þess að hugsa að þessa framtíð væri hægt að aðlaga að ímyndunarafli nútímans.

Hinn „heilagi andi“ er ekki einungis andi, lífsandi eða lífskraftur. Það getur verið gagnlegt að stunda þetta stigvaxandi tilfelli á vegi Krists. Hann er nefndur í tengslum við hugmyndina um Maríu, því að minnsta kosti sem þátttaka í einstaklings atburði.

Einnig má finna hann í tilvitnuninni þar sem Kristur er persónulega á staðnum í sínum upprisna líkama og „blæs“ á lærisveina sína og segir: „takið á móti heilögum anda“ (*Jóh 20, 22*) sem sýnir sig því í gegnum hann hér. Hreinsun á getu þeirra til að skynja eða, í dýpri merkingu, samvisku þeirra má sjá sem forsendu þeirrar ábyrgðar sem er breidd út í gegnum þá eða sem þeir eru gerðir meðvitaðir um: „að fyrirgefa syndir eða ekki (að gera eitthvað)“. Samkvæmt *J. Lorber* er þessi samviska sem skilgreind er af Kristi sem áhrif frá hinum heilaga anda. Hún er ekki sambland af ævisögulegum mótuðum ótta sem oft er ruglað saman við samviskuna. Að baki slíku getur reyndar leynst hluti af ósvikinni samvisku. Samviska í sínum hreinasta máta er einnig meðvituð innri tilsjón einstaklingsins.

Við fyrsta hvítasunnuatburðinn virðist heilagi andinn vera ópersónulegur, jafnvel „alheimslegur“. Honum tekst þá að ná til sárra staða hugans og hreinsa þá ef einstaklingurinn horfir á þá í ljósi andans. Þetta veltur þó á mismunandi aðstæðum fólks sem andinn nær til sem og heimsins. Til að bera betur kennsl á grundvallarmismun og sannleika höfum við aðra eiginleika vitundarinnar sem virðast vera virkjaðir af hinum heilaga anda. Hreinsun óreiðunnar er ekki svo mikilvæg en sama afl sýnir sig sem mun meira skapandi við mótun, samfélagsmótun, fullkomnun sem leiðir til Guðs.

19. öldin, með sínar mismunandi endurvakningarhreyfingar í kirkjum og nýopinberunarhreyfingar, sem og 20. öldin sýnir okkur nýjar öldur hins heilaga anda og áhrifin sem verða til af þeim þegar maður skoðar slíkt nánar. Slíkt gefur til kynna að kristnar hvatir og heilagi andinn snéru sér sífellt meira að málefnum *Opinberunarbókarinnar*.

Í þessum hlutum Postulasögunnar eru María aðrir kvenkyns lærisveinar „sameinuð í bæn“ með karlkyns lærisveinunum. Hlutverk kvennanna, hvort sem þær tala eða eru „þöglar“ eins og Páll sagði, ætti að ómissandi sökum ýmsra ástæðna. Þær voru til dæmis tilfinningalega móttækilegri fyrir fingerðum áhrifum og voru svo sannarlega megnugar um að koma þeim áleiðis, með orðum eða án orða, til fólksins í kring. Jafnvel á alls konar fundum í dag, líka þeim af andlegum toga, getur maður séð muninn á því þegar bæði karlar og konur taka þátt. Án karlmannlegrar hegðunar geta margir atburðir farið fram á mun innblásnari og ákafann hátt, svo lengi sem innri þátttaka í atburðinum nægi. Innan mannlífsspekinga og hjá félögum í Rósakrossreglunni er lítið á Maríu, móður Jesú, sem raunverulega uppsprettu sem hinn heilagi andi gat tengst lærisveinunum.

Hér rekumst við einnig á leyndarmálið um „**Sófiu**“, „viska“ Gamla testamentisins, kvenleg framsetning á guðdómlegu valdi. Í rétttrúnaðarkirkjunni var María oft samsömuð við Sófiu. „Sófiufræðingurinn“ og hugsjónamaðurinn *Solowjoff* upplifði hana sem veru okkar tíma, slíkt er einnig eignað Kristi (*t.d. fyrirlestrar Steiners um „himneska endurkomu Krists á dómsdegi“ í kringum 1909*, eða aðrar kenningar.) Líkt og það var með Jesú og Maríu að litlu leyti má upplifa á stærrí hátt hinn „alheimskrist“ og „Sófiu“ sem himneska móður í gegnum dulspekina o.s.frv. Sjá einnig *Hildegunde Wöller „Ein Traum von Christus“ (þýska, „Draumur um Krist“ - ekki vitað hvort fáanleg sé á ensku)*. Samhengi þessa má einnig lýsa á þessa vegu: hin

„móðurlega" hlið Guðs aðstoðar sköpunina að vaxa í átt að skapanum, á sama máta og skaparinn nálgast sköpunarverk sín.

Feminískir trúfræðingar hafa bent á að heilagi andinn var kallaður kvenkyns í hinum fyrri tungumálum. María og Sófía mætti sjá sem sú mynd sem heilagi andinn tekur, eins og táknið með dúfuna.

Einnig má í ýmsum feminískum hreyfingum í vestrinu og austrinu „Sófiuleg" áhrif, sjá *dr. Susanne Schaup í frásögn „Evangelische Akademie" (mótmælendafélag) í Bad Boll, Þýskalandi á fundinum „Nýöld 3: Sófía"*. Á svipaðan hátt má finna „kristileg" áhrif í nýjum kristnum verkefnum á heimsvísu á borð við „Universal life" eða innan endurnýjunarhreyfinga kirknanna, en einnig í öðrum hreyfingum sem eru jafnvel af veraldlegum toga. Athugasemd úr Nýja testamentinu: „Vindurinn blæs þar sem hann vill. Þú heyrir þyt hans. Samt veistu ekki hvaðan hann kemur né hvert hann fer. Svo er um þann sem af andanum er fæddur." (*Jóh 3*).

Það sem kemur hefur karmannlegt-kvenlegt eðli, tilheyrir hvorki feðraveldi né mæðraveldi.

Þó eitthvað af starfi Krists búið innan allra einstaklinga, eins og lýst er í fyrri köflum, má skýra það núna af hinum ytri Krist og hinum heilaga anda að nýju. Einnig með orðum hans, en samt ekki bara með þeim.

Gral-riddararnir gerðu einnig ráð fyrir að eitthvað af starfi Krists væri eftir á jörðinni fyrir 2000 árum, að fólk gæti leitað og fundið „Gralinn". Þjóðsagan segir að blóð Krists hafi lent á jörðinni við krossinn og verið safnað saman í skál. Jósef frá Arímaþeu (*Jóh 19:38*) og félagar hans áttu að hafa bjargað því og farið með það til Frakklands eða Englands. Þeir áttu alltaf að hafa safnast saman fyrir framan þennan „gral sem skapaði kraftaverk" við bænir og innblástur. Sjá til dæmis *Robert de Boron „The story of the Holy Grail"*, skrifað í kringum 1200. Þó að þessi þjóðsaga geti verið byggð á ytri raunveruleika er athyglisvert að hin gyllta gralskál með bikar sinn að ofan, þykkun fyrir miðju og breikkun eða opnun að neðan táknar manninn. Manninn sem frá miðju sinni eða hjarta sínu opnar sjálfan sig fyrir hinum heilaga anda og niður fyrir „endurlausn jarðarinnar."* Það er „endurleyst manneskja", sem „sköpunarverkið bíður eftir" (*Rómverjabréfið 8, 18-28*). Á stærri mælikvarða má einnig líta á þetta sem tákn jarðarinnar að opnast fyrir Guði. Katararnir og Albigensar, mansöngvarar og trúbadorar mynduðu hópa á grunni þessarar hreyfingar. Sumir þeirra höfðu orðið fjarlægir heiminum. Nokkrar milljónir þessara „dulspekilegu" kristinna manna var upprætt af páfadómi sem meintir „villutrúarmenn". Hin dýpri þýðing gralsins er ekki gerð tæmandi skil af hinni þjóðsögunni varðandi það að afkomendur Jesú í konunglegum fjölskuldum eiga að eiga upptök sín í gralinum. *)

Jóh 4: „Trú þú mér, kona. Sú stund kemur að þið munuð hvorki tilbiðja föðurinn á þessu fjalli né í Jerúsalem. En sú stund kemur, já, hún er nú komin, er hinir sönnu tilbiðjendur munu tilbiðja föðurinn í anda og sannleika. Faðirinn leitar slíkra tilbiðjenda. Guð er andi og þeir sem tilbiðja hann eiga að tilbiðja í anda og sannleika." Kirkjur réðu aðeins við þetta sjálfsmeðvitaða, frjálsa viðhorf kristindóms, þar sem áhuginn var á viðurkenningu, ef þær hefðu hugrekið til að endurnýja sig sjálfar á grundvelli frjálsra kristinna karla og kvenna. Þar sem slíkir andlegir skólar kristindóms var að mestu útrýmt, svo mikið að það er erfitt að endurbyggja kenningar þeirra, kirkjan fjarlægði sitt eigið inntak varðandi andlega hefð sem smám saman er viðurkennt sem mistök í dag. Eftir mikið af vafasömum tilraunum annarra menningarheima til að fylla upp í þetta gat eru kirkjur núna farnar að leita að þessari týndu kristinni hefð.

Hinn frægi ábóti, *Joachim di Fiore*, ræddi í kringum 110 um tímabil föðursins, tímabil trúarlegra laga Gamla testamentisins sem og tímabil sonarins með hjálp kirkjunnar; og spáði fyrir um þriðja „tímabil hins heilaga anda" - „*Zeitalter des heiligen Geistes*", *heiti þýskrar bókar frá*

Turm-Verlag (útgefandi), þar sem einstaklingsbundin tengsl fólks við Guð eykst. Úr þessum spádómi, hvers þýðing við erum rétt að byrja að bera kennsl á núna, flæddu ýmsir þættir beint og óbeint inn í alls konar hreyfingar. Allt frá Lúter í gegnum Marx og til Hitlers þar sem hann var misskilinn og síðan misnotaður. Til verður einnig eðlileg fullkomin ímynd úr slíkri misnotkun.

Hér er einnig athugasemd varðandi mismuninn á andlegri viðleitni hins heilaga anda og spíritistahefða: „Að vera hreyfður á djúpan máta af heilögum anda“, í hinu fullkomna tilfelli þegar vitund tekur við heilögum anda, snertir innsta kjarna mannsins. Dáleiðsla eða dulspekilegt leiðsluástand og „yfirráð“ af „öndum“ látinna manna á sér ekki stað hér, hvað þá að „kalla anda fram“. Hvorki fyrir viðkomandi né aðra á samkomunni sviptir þessi upplifun mann styrk eins og spíritistafundur hafa tilhneigingu til að hafa í för með sér. Vitundin er ekki þröng, heldur víkkuð. Óvenjuleg skynjun getur verið möguleg en þá er hún meðvituð og án minnisleysis.

Áhrif hins heilaga anda eru samrýmanleg bæði við hugleiðslupögn, sem yfirleitt vantar í vestrænum kirkjum, og við andstæðum tilraunum til að ná slíku fram með meiri og betri samskiptum eins og á sérstaklega við vestrheim og Bandaríkin. **Ef þögnin og samskiptin væru tengd, möguleiki sérstaklega fyrir miðevrópskt hugarfar, myndi ásetningur andans verða mun þekktanlegri. Það birtist oft sem „þriðja leið“ sem nær út fyrir austrænar og vestrænar öfgar. Samt sem áður á það einungis við ef metnaðurinn er ekki sjálfelskur, þ.e. siðlaus. Kristur getur aðeins verið skilinn með hógværd, siðareglum og tilgangi þess sem hann gaf heiminum sem forsaga endurlausnar, áherslan lögð á náð Guðs.**

Ekki er hægt að líta á heilaga andann sem algjörlega aðskilinn frá Kristi eða kröfum hans. Kristur eignaði heilaga andanum eiginleikann sem mun minna lærisveinana „á allt sem ég sagði ykkur “. Hann bætti við: „Enn hef ég margt að segja yður, en þér getið ekki borið það nú. En þegar hann kemur, andi sannleikans, mun hann leiða yður í allan sannleikann“ (Jóh. 16:12-13).

Það sem er hreinsað að sannleikanum getur sameinað sig hinum heilaga anda og öllum þeim öflum sem vilja bjarga jörðinni.

Í kenningum Krists er maðurinn með sína hlutlægni en ekki þá ótakmörkuð afstæðishyggju sem, samkvæmt sumum nútíma hugmyndum heimspekinnar, heimila ekki lengur hlutlægan sannleika.

* Aukagluggi: **skissa af hinum heilaga gral**. (Nýjar síður á [ensku](#) og [þýsku](#) og)

Spurning:

Hvað hefur Guð þegar aðstoðað við að þróa innra með mér, og hvað kemur til mín frá Guði í dag?

[Aftur í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

Mynd af Jesú.

Fyrir þau ykkar sem myndu vilja fá betri hugmynd af því hvernig Jesú leit út bendum við hér við lok guðspjallanna á andlitsmynd sem líta má á sem þá mest ósviknu, þó að almennt séð sé engin viðurkennd mynd til:

Hin svokallaða eina raunverulega „Bild unseres Heilandes“ fáanleg frá Lorber-Verlag (útgefandi að 74321 Bietigheim-Bissingen, Þýskaland). Sagan segir að að hún eigi upptök

sín í fyrirskipun Tíberíusar keisara þaðan sem hún barst í sjóði Konstantínópel. Soldán Tyrkja gaf hana síðan páfanum Innocent VIII fyrir að frelsa bróður sinn. Henni fylgir lýsing á persónu Jesú eftir Publius Lentulus, sem þá var landstjóri Júdeu, fyrir öldungaráðið og rómversku þjóðina.

„Á þeim tíma birtist mjög dyggðugur maður, sem hét Jesús Kristur, sem býr á meðal okkar, var álitinn sannleiksspámaður af heiðingjunum, en nefndur sonur Guðs af lærisveinum sínum. Hann vekur fólk upp frá dauða, lækna alla sjúkdóma. Meðalmaður að stærð, sterklega byggður og með virðulegt útlit þannig að þeir sem horfa á hann verða að elska og óttast hann að auki. Hár hans er er litað sem þroskuð heslihneta, næstum beint niður eyrun, smá krullað yfir axlirnar, með austrænan stíl og skipt í miðju eins og vani er hjá Nasaret-búum. Framhlið hans er opin og slétt, andlit hans á útbroti og hrukkna, fallett, með þægilegan rauðan lit. Nefið og munnurinn er mótað á sléttan máta. Skeggið er ekki þykkt, liturinn samsvarar hárinu, ekki mjög langt. Augun hans eru dökkblá, björt og lífleg. Líkami hans er vel mótaður og beinn, hendur hans samræma handleggjum. Umvöndun hans er skelfileg, hvatning hans vinaleg og viðkunnaleg, mál hans hóflegt, hyggið og hógvært blandað virðuleika. Enginn man eftir að hafa séð hann hlæja (að einhverjum), en margir sáu hann gráta. Maður sem fer fram úr fólkinu með sinni forvitnilegu fegurð“.

(Í þýska prentmálinu var myndinni bætt við með leyfi frá ritstjóranum frá 1992).

Uppfærsla: Varðandi far líks Jesú á hinu „heilaga klæði Tórinó“ - sjá *kafla okkar „Krossfestingin ...“*. Til er annað klæði með andliti Jesú með opin augu, þ.e. „blæjan frá Manoppello“ sem hefur verið rannsökuð af P. Prof. Dr. Heinrich Pfeiffer og Systur Blandina Paschalis Schlömer síðan 1979. <http://voltosanto.com> . Þessa mynd er einnig og erfitt að útskýra. Til dæmis er ekki hægt að mála á kræklingssilki. Andlitsmálin á báðum klæðunum eru samsvarandi. Samanber *Jóh 20: 5-7*. Þessar myndir höfðu áhrif á málverk fyrri alda. Blæjan, sem virðist hafa verið vafin um andlit Jesú, sýnir framhlið eggлага andlits með hárinu. Það er einnig ákveðinn svipur með myndinni sem lýst er að ofan sem sýnir hinn lifandi Jesú frá hlið.

[Aftur í „innihald“ þessarar vefsíðu.](#)

2 Fyrir 2. hlutann - Skrefin í opinberunni - smella hér

Opinberun Jóhannesar.

Íhugul rannsókn á Jóhannesarguðspjalli sýnir að það er að mestu byggt á hans eigin íhugun varðandi líf sitt með Jesú.

Opinberun Jóhannesar sýnir á hinn bóginn að uppruna þess sé að finna í framtíðarsýnum. Hér er ekki að finna neinar andlegar útgiskanir á ytri þekkingu lífs í framtíðinni. Samsetning framtíðarsýnanna sýnir einnig, svo lengi sem maður hafi getuna til að túlka sínar eigin innri sýnir og svo framvegis, að þær eiga upptök sín á æðri stöðum en á þeim þar sem okkar ytri væntingar verða til í ímyndunarafla okkar. Í þessu tilfelli er ekki hægt að blanda þessu saman við hinn persónulega huga. Upptökin eru einnig greinilega skilgreind, þó að slíkt væri engin trygging í slíkum upplifunum: „Þetta er opinberun Jesú Krists, sem Guð færði honum til að sýna þjónum sínum það sem brátt muni gerast. Hann kunngjörði það með því að senda engil sinn til þjóns síns Jóhannesar...“

Flestir nútíma guðfræðingar sem aðhyllast mótmælendatrú hafa ekki áhuga á svona opinberunarskrifum. Þeir hefðu eiginlega ekki hæfileikana til að afbrensla þau með vitsmunalegum aðferðum sínum. Í besta falli gætu þeir það að hluta því þeir geta ekki öðlast „aðferð“ uppruna þeirra og tengds sýmbólisma með sinni eigin upplifun. Í kaþólsku kirkjunni eru til hugmyndir um opinberun*, en fólk les þær varla því þær standa sjálfánægju margra einstaklinga og kirkja í hinum nútímaheimi of fjarri. Á hinn bóginn vísa frjálsar kirkjur og

sértrúarhópar beint til opinberunarinnar*, en hafa ónógan, vitsmunlegan skilning á hinni spádómslegu framtíðarsýn. Slíkt leiðir þau til að trúa á ytri hamfarir og í flestum tilfellum sjá þau sig sem þau útvöldu eða þau sem næst koma slíku (*opinberun: úr grísku = afhjúpun.)

Í kaflanum „*Hvítasunnuatburðurinn (hvítasunnudagur)*“ hefur þegar verið bent á umskiptin á milli einstaklingsstarfs Jesú í hans nánasta umhverfi og þróunar á stærri skala.

Ef við lítum á Opinberunarbók Jóhannesar á sama samþætta hátt og guðspjall hans, eins og stungið er upp á í „Innganginum...“ kemur óvæntur skilningur fram sem er ekki að finna í skrifuðu máli.

Þessi opinberun sýnir röð atburða sem tengjast röð atburða í lífi Jesú. En hér er án nokkurs vafa verið að ræða um þróun mannkyns, jarðar og alheims. Jafnvel innri og dulspekileg rannsókn á því staðfestir einfaldlega að það er ekki bara samsafn af myndum fyrir þroska eða „vígslu“ einstaklinga, eins og sumir héldu, þó slíkt getið hjálpað einstaklingum sökum hliðstæðna við guðspjöllin. **Raunsvið opinberunarinnar sjálfrar hefur meira með vitundina að gera þar sem bornir eru atburðir sem áttu sér stað í kringum Jesú Krist fyrir 2000 árum saman við þróun mannkyns og jarðarinnar í alheiminum, samofin á svipaðan máta. Hérna fylgir einnig alheimshlið Krists, til samanburðar við starf hans sem sonur manns fyrir 2000 árum.** Frá þessu sjónarmiði væri hægt að komast að niðurstöðu varðandi atburði sem áttu sér stað á smærri skala fyrir um það bil 2000 árum síðan.

Opinberunin er samt sem áður óviðjafnanlega flóknari en lýsing guðspjallanna. Hún er ekki bara „vörpun“ varðandi það sem Jóhannes sá í lífi Jesú á atburði heimsins.

Opinberunin í „undirstöðuatriðum“ sínum lýsir atburðum í mörgum víddum eða sviðum tilvistar. Tímaröðin er einungis önnur í röðinni. Þetta sýnir að margar túlkanir sem sagnfræðilegir atburðir má aðeins líta á sem framtíðarsýnir og eru oft frekar misvísandi.

Frá annarri, en einnig leyfilegri hlið, sér R. Steinar að sumir nútíma andlegir lærisveinar geta í dag séð fyrir framtíðarástand vitundar. Sjá R. Steiner í: „*Die Apokalypse des Johannes*“, fyrirlestrar árið 1908.

Samkvæmt *Otto Hanish*, stofnanda hinnar gömlu „Mazda“ endurbót lífs hreyfingar sem hneigist til kenninga Zarabústra, fann Oberdoerffer hliðstæður í hinum lífeðlisfræðilegu kerfum, t.d. í taugatengingum manneskjunnar. Bók: „*Apokalypse*“, frá „*Deutsche Mazdaznan-B.*“ *Gablonzer Str.7, 76185 Karlsruhe, Germany, - ef enn fáanleg; hugsanlega aðeins á þýsku*).

Arthur Schult: „*Das Johannesevangelium als Offenbarung des kosmischen Christus*“ (*Jóhannesarguðspjallið sem opinberun alheimskrists*) og „*Weltenwerden und Johannesapokalypse*“ (*Þróun heimsins og Opinberunarbók Jóhannesar*) gerði tilraun til dulspekilegrar túlkunar kafla fyrir kafla. Þetta eru að sjálfsgöðu þekkingaraðferðir, að mestu byggðar á rannsókn tákna, en margar athugasemdir mætti gera varðandi slíkt..

Athugasemd: það hjálpar ekki að blanda saman opinberuninni og spádómi Gamla testamentisins. Þó það séu kaflar með svipuðum myndum. Það er samt sem áður nauðsynlegt að bera hana saman við sagnfræðilega atburði forkristinna tíma sem finna má í viðauka margra biblíu. Það er því augljóst að þessir spámenn sáu í flestum tilfellum fyrir forkristna atburði á borð við Babýlonherleiðinguna og hin síðari stríð í landinu og sigur gyðinganna á þeim tíma; einnig atburði varðandi Messías eða Krist (*um Messías beríð saman síðu okkar um Gamla testamentið*). Fáeinir staðir gefa til kynna málefna okkar tíma að auki eða varðandi efnisatriði opinberunarinnar (*til dæmis Jes 24; 25; 27; 66:15; Dan 7:9-28*).

Í hefðbundinni (kristinni) guðfræði, *Opinberunarbók 5:6* var reifað í smáatriðum sem grundvallarsýn: lambinu var slátrað en stendur samt sem áður upprétt frammi fyrir háseti Guðs. Frá kirkjulegu sjónarmiði hefur verið litið á kirkjuna sem þann fyrsta stað það sem hið nýja er innleitt. Annars meðhöndluðu guðfræðingar *Opinberunarbókina* í tengslum við hið helsta traust á „ríki“ Guðs, sérstaklega í tengslum við samsvarandi ræðum frá tíma klerkdóms Jesú. Sá Guð hófst með Jesú, en á enn eftir að fullkomna, og heldur áfram uns því er lokið; sjá *Filippíbréfið 1:6*. Gert var ráð fyrir upphafi „nýjum himni og nýrri jörð“ (*Opinberunarbókin 21*) með krossfestingunn og upprisu Jesú – og síðan var gert ráð fyrir áframhaldandi þróun í þá átt. *Opinberunarbókin* fjallar samt sem áður um óheyrðar hamfarir, sama hve táknrænt litið hefði verið á slíkt. Hin greinilega mótsögn á milli nokkurs sem var í raun þegar til og síðari skilningur mun aðeins leysast þegar slíkt vitund er skilinn að einhverju marki, sem Jesú sýnir þegar hann endurtekur sífellt orðin „Tíminn er kominn og er þegar hér“... (*Opinberunarbókin 4 og 5*): Hún lýsir að nokkuð á andlegra sviði sem þegar er raunverulega til mun birtast síðar meir.

[Í „litlu opinberun“ Matteusarguðspjalls](#) (á ensku)

[til baka.](#)

Um meðhöndlun opinberana.

Á þessum tímapunkti er viðeigandi að bæta við almennum hugmyndum um meðhöndlun opinberana, ekki bara opinberunar Jóhannesar heldur einnig annarra, flestar stuttar „opinberanir“ úr óviðurkenndu ritmáli alda á eftir Kristsburð eða nútíma óviðurkenndar framtíðarsýnir skyggna manna sem eru blandaðar í eðli sínu. Fyrir utan þetta má einnig finna ýmsar „spár“. „Grundvallarskrefin“ í *Opinberunarbók Jóhannesar* eru ábyggilega eins óhjákvæmileg og hin mismunandi þroskastig fósturs eða manneskju eða ákveðin þroskastig dulspekings. Það veltur samt sem áður á einstaklingnum hvernig farið er í gegnum þessi skref. Maður getur lært mikið á auðveldan máta og þannig forðast sársauka og óþægindi, eða maður getur beðið eftir miklum hörmungum. Ef maður skoðar atburði heimsins, óháð spámönnum, tekur maður eftir sömu reglu. Sama hvort um er að ræða einstaklingsbundin örlög eða hvort verið er að skoða hlutina í stærra samhengi.

Atriði innan framtíðarsýna, sem eru ekki frumgerðir og því minni grundvallaratriði, eru andleg kerfi. Eftir ákveðinn undirbúning gætu hlutir hafa náð því stigi að ákveðnir framtíðaratburðir fylgja, sem verða sífellt meira afmarkaðir að gæðum, rými og tíma. En þessi orsakabundnu kerfi í einstaklingum og hópum breytast með mannlegri viðleitni, síðan breytast atriði í framtíðinni einnig, ef þau er ekki óumflýjanlegar frumgerðir. Því breytast framtíðarsýnir öðru hvoru. Þetta á sérstaklega við fólk hvers framtíðarsýnir eru ekki af sama ítarlegu stigi og framtíðarsýnir Jóhannesar. Framtíðarsýnir þeirra geta fljótt orðið úreltar. Umfang mannkynsins er samt sem áður takmarkað af mannlegri leti.

Skyggnt fólk getur annað hvort virt fyrir sér óljósar hvatir, líklegast er síðan að þær séu réttar, eða það sér þegar greinilegri möguleika í táknrænni mynd, eða jafnvel nákvæmir efnislegir atburðir. Slíkt getur verið blandað upplýsingum frá undirmeðvitundinni því atriðin hafa líklegast ekki enn verið fastbundin, fyrir utan einfaldar varpanir frá upplifunum í fortíðinni á framtíðina eða annarri blekkjandi skynjun sem á sér oft stað eða túlkunum sem eru að fullu rangar.

Aðrar mótsagnir í slíkri „framtíðarskyngjun“ endurspeglar augljóslega ýmsum mótsagnakenndum kringumstæðum framtíðarinnar. Í hinum sameiginlega huga mannkyns sem táknar hið „raunverulega“, möguleikar ekki enn alveg fastbundnir sem á upptök sín helst í mannlegum hugarburði... Allir taka meðvitað eða ómeðvitað í þessu samfellda ferli við ákvörðun framtíðarinnar. (* Sjá einnig aukaglugga við lok kaflans varðandi hinar „sjö skálar reiðar“).

Á vissan hátt er jörðin meðvituð, frjáls lífvera og það er ekki okkar að segja Guði hvernig skilja eigi þennan hluta af tilvist hans. Á hinn bóginn er maðurinn einnig frjáls og getur tekið ákvarðanir til að leysa vandamál sín á betri máta. Frumurnar virðast einnig hafa ákveðinn breytileika í hegðun sinni, ekki stjórnaðar miðlægt af vitund mannsins, en þessi vitund getur tekist á við hana með jákvæðum hugsunum, o.s.frv.

Því hefur mun meira verið orsakað með því að umbreyta hugsunum og bænum, ást og trú á Guði, með björgun og náð, heldur en viðhorf forlagatrúar gefur til kynna.

Skynjun vissra dulspekinga að á æðstu stigum tilvistar úti fyrir tíma og rúm sé allt þegar þar og hin jarðbundna skynjun varðandi baráttu til að komast að taka rétta ákvörðun o.s.frv. eru báðar réttar, óháðar hvor annarri. Að etja þeim báðum saman, meta á heimspekilegan hátt, gerir ekki góð skil á ólíku eðli þessara stiga og leiðir til rangrar niðurstöðu.

[Aukagluggi „Innblástur og kirkjurnar“](#)

[til baka.](#)

Um efnisinnihald opinberunar Jóhannesar: Kirkjurnar sjö.

Í *fyrsta kafla Opinberunarbókarinnar* lýsir Jóhannes fyrstu framtíðarsýn Krists eftir uppstigninguna. „Ég sneri mér við til að sjá“, eða bersýnilegra í *fjórðu kirkjunni* „koma hingað...“, „og ég var hrifinn í anda á Drottins degi“ þýðir að hér kom Kristur ekki yfir Jóhannes heldur gat Jóhannes meðvitað „klifið“ tímabundið upp á það stig sem talað er um. Þetta er mikilvægt og ekki táknrænt. „Ég er hinn fyrsti og hinn síðasti. Ég er hinn lifandi. Ég dó... Ég hef lykla dauðans og Heljar.“ Kristur sameinaður Guði talar við hann. Hérna tilgreinir hann einnig **hið almenna efnisatriði sem er rauður þráður í opinberuninni: Gegnflæði hinna mismunandi sviða lífsins sem eru skilin eftir eða „myrkvuð“, ekki með neins konar ljósi heldur hinu „sanna ljósi“ Jóhannesarguðspjalls, af Guði. Í upphafi fæst samhengi af öllu þegar endurkoma Krists á dómsdegi „í skýjunum“ er endurtekin.**

Kristur sýnir sjálfan sig í hlutverki sínu í miðju hinna sjö safnaða Asíu, eins og sólin; „klæddan skósíðum kyrtli“, andi hann gagntekur allt, þar á meðal fætur hans sem tákna viljann; „og gullbelti var spennt um bringu hans“, ást hjarta hans er tengd visku. „Höfuð hans og hár var hvítt...“, -tengingin við ást ræður því að höfuð skín; „og augu hans eins og eldslogi“, augu hans skína á heiminn; „fætur hans voru sem glóandi málmur í eldsofni“, skref hans hafa hreinsandi áhrif út á við; „og raust hans sem niður mikilla vatna“, í raust hans titrar einnig andi hans. „Hann hafði í hægri hendi sér sjö stjórnur“, Guð laðar öll öfl að sér sem og manneskjur, hægri hans táknar framtíðina, fólkið fylgir honum; „tvíeggjað sverð gekk út af munni hans...“, hann færir raunverulega hæfileika til að greina í sundur og á milli. Þessi framtíðarsýn hljómar sem hliðstæða framtíðarsýnar Jóhannesar skírara í upphafi Jóhannesarguðspjalls, þar sem dúfan er hinn „raunverulegi andi“; hina sjö safnaði má líkja við skipun lærisveinanna (*t.d. Jóh 1...*).

„Söfnuðirnir sjö“ (sjö kirkjur; *Opinberunarbók 2-3*) voru í raun til. Þeir innihalda ýmis menningarleg vandamál, hæfileika og möguleika sem Kristur lét „engla samfélagsins“ skrifa um. Í þessu sambandi virðast „englar“ einnig vísa til veraldlegra leiðtoga þessara safnaða. Bréfin á ekki einungis að skilja sem „yfirnáttúrulega“ atvik. Söfnuðirnir gerðu ráð fyrir að engill fylgdi starfi þeirra. En notkun orðsins engill, sem ópersónuleg vera og máttur, getur einnig bent til þess að kristnu söfnuðirnir sjö í sjö bæjunum endurspeglu einnig hvers konar hæfileika þeir innihalda, sem einnig eru tjáðir annars staðar.

Því hlýtur eitthvað að vera til í því þegar guðspekilegar, mannlífsspeki- og rósakrosshreyfingar eru allar sammála því að hinir „sjö söfnuðir“ séu menningarheimar. Samtímaumbreyting siðmenningar Vesturlanda í mildari menningarheim er sú breyting sem átti sér stað í 5./6. söfnuðum eða 6./7. söfnuðum. Stundum eru tilraunir gerðar til að koma á tengslum á milli hugmynda „Aquarian Era“ sem hófst, samkvæmt ýmsum stjörnuspekilegum eða nýaldarstefnum á milli 1961 og 2000 eða jafnvel 2242. R. Steiner heldur því fram að heildaráhrif hennar verða ekki sýnileg fyrr en árið 3500. Þetta var tengt ályktunum undir-tímabila (sub-era) 300-400 ára. Þó þetta sé byggt á alheimshringrásum hefur verið litið framhjá nokkur mikilvægu hér.

Eðli opinberunarinnar er ekki byggð á „siendurtekinni eilífri endurtekningu sömu tólf stjörnumerkishæfileika“. Ímynd spírals, þar sem allt þróast í hærri og hærri svið, væri betri lýsing á þessu. Hin grundvallar „skammtastökk“ mannkyns og þróun heimsins í opinberuninni er ekki einungis hægt að sjá sem grunn fyrir sífellda hreyfingu á möndli jarðar eins og snúðvísir og stjörnuspekilegar kringumstæður. Ef samtímasaga er skoðuð hefur sífellt hraðari þróun átt sér stað. Hérna getur maður fundið fyrir íhlutun einhvers æðra. Ef maður vill leita að hringrás sem uppruna opinberunarbreytinga verður að viðurkenna frekari stærri hringrás. Opinberunin gæti samt sem áður verið að ræða um þessi áhrif.

Ef velt er fyrir sér rannsóknum á alheimsbreytingum árla í sögunni, sem ekki fá nægilegan gaum, eins og finna má í gömlum dagatölum, fornleifafræðilegum uppgötvunum, skrifuðu máli, þjóðsögum eftir *H. J. Andersen* og aðra, er hinn stjarnedlisfræðilegi raunveruleiki og því einnig tímabilin sem tengjast honum ekki jafn stöðugur og við héldum upprunalega. Hann virðist breytast eða missa tímabundið hlutverk sitt sökum róttækra áhrifa. Í slíkum tilfellum væri mikilvægi hringrásar hins klassíska tíma enn meira takmarkaður heldur en á tíma hina „fimm safnaða“ sem guðspekingar reyndu að útskýra sem menningarheima Indlands, Persíu, Egyptalands og Kaldea, Grikklands og Róm... og menningarheimur Vesturlanda allt fram í nútímann.

Til frekari upplýsinga: „Enlightenment on the Apocalypse“ (*... eftir Helene Möller - 1884-1969 - útgefandi: Radona-Verlag, Am Buchstein 14/15, D-61250 Usingen, Germany, einnig fáanleg á ensku*) tengist „kirkjunum sjö“ í mismunandi tímum í kirkjusögu:

1. 33- 333 e.Kr.: Á í erfiðleikum með að fylgja leiðbeiningum drottins á réttan máta... .
2. 333- 633 e.Kr.: Vandamál og trúfesta hinnar gömlu kirkju... .
3. 633- 933 e.Kr.: Fræðsla í gegnum hina heilögu ritningu... .
4. 933- 1233 e.Kr.: Hætta steðjar að kirkjunni sökum „hégómaskapar, yfirlætis, græðgi og munúðar“.
(Athugasemd: stríð og rannsóknarrétturinn átti sér einnig stað á þessum tíma.)
5. 1233- 1533 e.Kr.: „Óhreinleiki og sjálfelska“ í kirkjunni, síðan fylgir „fráhvarf frá trú“.
(Þessi bók lítur samt á hinar kapólsku kirkjur og kirkjur mótmælenda sem „hin tvö vitni“ *Opinberunarbókin 11* - eins og tveir vinir sem hæfa hvor öðrum.)
6. 1533- 1833 e.Kr.: Yfirborðskend kristni... .
(Athugasemd: upphaf rökhyggju og hinna gömlu vélhyggjuvísinda áttu sér einnig stað á þessu tímabili.)
7. 1833- 2000 e.Kr.: Afskiptaleysi margra gagnvart kirkjunum og Guði.
(Þá er sagt að við séum að nálgast hina róttæku breytingar endurkomu Krists á dómsdegi, eins og skrifað er um í afgangi Opinberunarbókar Jóhannesar. Það er útskýrt sem eitt alheimsatvik, séð frá mörgum hliðum. Þó að (gamla) framtíðarsýnin sé útbreidd, sem hefur að geyma stórstríð, ólík hugmyndinni að „bænir fólksins“ gætu breytt þessu, og sérstaklega að þeir trúðu muna tengjast Guði og innblæstri hans og því lyftast upp til hans.)
„Vegir Krists“ styður ekki sjálfkrafa öll efnisatriði þeirra heimasíða og bóka sem nefndar hafa verið.

Í samanburði við eftirfarandi skref í opinberunarbókinni standa hinir „sjö söfnuðir“ fyrir stigi (stigum) sem gæti verið hægt að ná tökum á með mætti vitundar hins ytra lífs.

„Kirkjurnar sjö“ og kirkjur nútímans - (á þýsku og ensku heimasíðunum eru frekari kaflar úr opinberunarbókinni)

a.) Hinar sjö kirkjur Asíu.

Tafla

Kirkja	Kristur talar sem:	staðfesting	ávítur	markmið þeirra sem vinna bug á sjálfum sér
Efesus	Sá „sem heldur á stjórnunum sjö í hægri hendi sér, sá sem gengur á milli gullstíknanna sjö“	erfiði, þolgæði, sættir sig ekki við vonda menn; „hatar verk Nikólaítanna sem ég sjálfur hata****“ og kemur auga á falsa postula; þolinmæði og þolað mikið vegna mín; og hefur ekki gefist upp.	„...þú hefur fallið frá þínum fyrri kærleik.“ ...„sjáðu að þér og breyttu eins og fyrrum. Að öðrum kosti kem ég til þín og færi ljósastiku þína úr stað nema þú sjáir að þér.“	„Þeim er sigrar mun ég gefa að eta af lífsins tré sem er í Paradís Guðs.“
Smyrna	„sá fyrsti og síðasti, sá sem dó og varð aftur lifandi“	„Ég þekki þrengingu þína og fátækt - en þú ert samt auðugur. Ég veit hvernig þú ert hrakrytur af þeim sem segja sjálfa sig vera Gyðinga en eru það ekki heldur samkunda Satans.“	„Kvið þú ekki því sem þú átt að líða. Djöfullinn mun varpa nokkrum yðar í fangelsi til þess að reyna yður og þér munuð þola þrengingu í tíu daga “	„Vertu trúr allt til dauða og ég mun gefa þér kórónu lífsins. Þeim er sigrar mun sá annar dauði ekki granda.“
Pergamos	sá „sem hefur sverðið tvíeggjaða og beitta“.	„Samt hefur þú verið mér trúr og ekki afneitað trúnni á mig, jafnvel ekki á dögum Antípasar, míns trúa vottar, sem deyddur var hjá yður þar sem Satan býr.“	Sumir sem aðhyllast kenningar Bíleam Bakal, trúarregla er tældi Ísraelsmenn svo að þeir neyttu kjöts, sem helgað var skurðgoðum, og drýgðu hór; sumir Nikólaítar. „Sjá því að þér. Að öðrum kosti kem ég skjótt til þín og mun berjast við þá með sverði munns míns.“	„Þeim er sigrar mun ég gefa af hinu hulda manna og ég mun gefa honum hvítan stein og á steininn ritað nýtt nafn sem enginn þekkir nema sá er við tekur.“

Þýatíru	„sonur Guðs sem augu hefur eins og eldsloga og fætur líka glómálmí“	„Ég þekki verkin þín, elsku þína og trú, þjónustu þína og þolgæði og veit að hin síðari verk þín eru meiri en hin fyrri“.	Þú líður Jessabel, konuna sem segist vera spámaður og kennir þjónum mínum, afvegaleiðir þá til að drýgja hór og eta kjöt helgað skurðgoðum Ógnun: lenda í miklum þrengingum, nema hún iðrist ekki og áhangendur hennar mun ég deyða. „Ég mun gjalda yður hverju og einu eftir verkum yðar“. En yður hinum í Þýatíru, sem hafið ekki fylgt kenningu þessari: „Aðra byrði legg ég eigi á yður. En haldið fast við það sem þér hafið þangað til ég kem.“	„Þeim er sigrar og varðveitir allt til enda það sem ég geri og kenni mun ég gefa sama vald yfir þjóðunum sem faðirinn gaf mér. Og hann mun stjórna þeim með járnspota og mola þær eins og leirker eru moluð. Og ég mun gefa honum morgunstjörnuna.“
Sardes	Sá „sem hefur þá sjö anda Guðs, stjórnarnar sjö.“	„Ég þekki verkin þín“ „En þú átt fáein nöfn í Sardes sem ekki hafa saurgað klæði sín og þau munu ganga með mér í hvítum klæðum því að þau eru makleg.“	„Þú lifir að nafninu til en ert samt dauður. Vakna þú og styrk það sem eftir er og að dauða komið. Því margt hef ég fundið í fari þínu sem ekki stenst fyrir Guði mínum.“ Minnst þú þess sem þú hefur numið og heyrt og varðveit það og bæt ráð þitt. Ef þú vakir ekki mun ég koma eins og þjófur“	„Sá er sigrar skal þá skryðast hvítum klæðum og eigi mun ég afmá nafn hans úr bók lífsins. Ég mun kannast við nafn hans frammi fyrir föður mínum og englum hans.“
Fíladelphíu	„sá heilagi, sá sanni sem hefur lykil Davíðs, hann sem lýkur upp svo að enginn læsir og læsir svo að enginn lýkur upp“	„Ég þekki verkin þín Þú hefur lítinn mátt en hefur þó varðveitt orð mitt og ekki afneitað mér. Af því að þú hefur varðveitt orð mitt um þolgæði mun ég varðveita þig á þeirri reynslustund sem á að koma yfir alla heimsbyggðina til að reyna þau sem á jörðinni búa.“	„Ég skal láta lygarana af samkundu Satans, sem segjast vera Gyðingar en eru það ekki, koma og kasta sér fyrir fætur þér og láta þá vita að ég elska þig.“ „Haltu fast því sem þú hefur til þess að enginn taki kórónu þína.“	Þann er sigrar mun ég gera að máttarstólpa í musteri Guðs míns og hann skal aldrei framar fara þaðan. Á hann mun ég rita nafn Guðs míns og nafn borgar Guðs míns, hinnar nýju Jerúsalem, er kemur af himni ofan frá Guði mínum, og nafnið mitt hið nýja.

Laódíkeu	„sem er amen, votturinn trúi og sanni, upphaf sköpunar Guðs"	(„Ég þekki verkin þín"; en það er engin greinileg jákvæð viðurkenning."	"En af því að þú ert hálfvolgur**** og hvorki heitur né kaldur mun ég skyrpa þér út af munn minum". „...Þú veist ekki að þú ert vesalingur og aumingi, fátækur, blindur og nakinn. Ég ræð þér að þú kaupir af mér gull, skírt í eldi...", „og hvít klæði...", „smyrsl á augu þín...". „Ég tyfta og aga alla þá sem ég elska. Legg þú því allt kapp á að bæta ráð þitt."	„Ég stend við dyrnar og kný á. Ef einhver heyrir raust mína og lýkur upp dyrunum mun ég fara inn til hans og neyta kvöldverðar með honum og hann með mér. Þann er sigrar mun ég láta sitja hjá mér í háseti mínu eins og ég sjálfur sigraði og settist hjá föður mínum í háseti hans."
----------	--	---	---	--

* önnur þýðing: „í skjótri röð"; ** önnur þýðing: „söfnuðir"; ** önnur þýðing: „og konungsríki dauðans"/ „og Heljar"; *** algengari þýðing: „hatur" (Kristur hatar engan!); sjá einnig Efesusbréfið; **** „hálfvolgur" tákna ekki augljósa einstaklingsmiðaða stöðu heldur fjarveru stöðu. Það að Kristur talar þegar til hvernar kirkju með öðrum hæfileika í sjálfum sér sýnir að hver kirkja fær aðra „námsskrá".

b.) Kirkjurnar í nútímanum.

Hinar „sjö fyrri kirkjur" voru í raun og veru til. Í meginhluta ways-of-christ.net er einnig minnst á almennt mikilvægi mismunandi menningarlegra hópa. **Það er einnig mögulegt að rannsaka spurninguna hvort álíka eiginleikar sem tilheyrðu hinum „sjö kirkjum" séu til innan kirkna nútímans eða hópa innan kirknanna og kristinna hreyfinga. Engin kennsl eru ætluð í aðaldráttum og þess vegna er ekki minnst á niðurstöðurnar hér. En í eftirfarandi efnisgreinum er stuttlega minnst á kirkjur með sín mismunandi sjónarmiða til að gera einstaklingum kleift að leita eftir líkindum sjálfir. Engin kirkja er dæmd hér þar sem einungis Kristur getur gert slíkt. Þvert á móti gæti maður fengið tilfinningu fyrir hinu leynda mikilvægi hinnar alkirkjulegu hreyfingar „unity in diversity", eins og alheimsmynstur hinna „sjö tóna".**

Tafla

Kirkjur nútímans / hreyfingar.	aðalatriði þeirra.	hlutir sem fólk sem hefur áhuga á þessum kirkjum verður að umbera.
--------------------------------	--------------------	--

<p>Gríska, Rússneska, Serbneska rétttrúnaðarkirkjan; Sýrlenska rétttrúnaðarkirkjan og sumir fylgissinnar hinnar gömlu keltnesku kristni; Armenska kirkjan; Egypska koptíska kirkjan og eþíópísku kirkjan;</p> <p>„Tómasarkirkja“ á Indlandi; Nepalska kirkjan;...</p>	<p>Oft sterk trú, stundum djúp andleg þrá - t.d. munkar o.s.frv., þrautseigja, afleiðingar. Vottur af frumleika. Oft grafhvelfing undir kirkjunni, minnir á hinar gömlu kristnu, dulspekilegu hefðir. Kenningar um viskuna (María / Sófía).</p>	<p>Í flestum tilfellum falletur en strangur og hefðbundinn helgisíður, til dæmis þrjár klukkustundir standandi. (fyrir utan hina einstöku Tómasarkirkju). Lítil aðlögunarhæfni að hinni margvíslegu leit að nútímalegu ungu fólki, sérstaklega í fyrri umhverfi trúleysingja, sem er oft meira eða minna á jaðri kirkjunnar og hugsar á veraldlegri máta. Þrýstingur kommúnista eða tilhneigingar þjóðernissinna leiddi til takmarkana á starfi sumar þessara kirkna eða óvináttu við aðrar kirkjur eða fólk. ...</p>
<p>Frjálsar kirkjur, evangelískar kirkjur, einnig Hvítasunnukirkjur, Kvekarar;</p> <p>Önnur samtök, stundum álitin sem „sértrúarsöfnuður“* með vafasamar röksemdir Aðventistar, Nýja postulakirkjan, Mormónar og önnur samtök.</p>	<p>Einfaldleiki og ósveigjanleiki í samræmi við eigin trú og siðferði Fyrir þá einstaklinga sem hentar slíkt gefa þessi óbrotnu tengsl við Jesú Krist beinni aðgang að mætti hans; sterkar upplifanir í trú, eins og að fá svör við bænum óvenjulega og læknandi; stundum með vitnisburði o.s.frv. í guðþjónustunni. hnitmiður rannsókn á biblíunni án þess að þræta fyrir erfiða hluta hennar; Góður sameiginlegur stuðningur meðlima hins lifandi safnaðar - enginn innantómur „sunnudagur“ eða „jól, kristindómur“.</p>	<p>Fyrir utan hinni margvíslegu hvatningu hvað varðar trú manns eru engar beinar aðferðir hvað varðar undirbúning fyrir andlegar upplifanir. Því er í flestum tilfellum skortur á þögn og á aðferðum byggðum á kristinni hugleiðslu (þar sem flestum öðrum kirkjum skortir slíkt). Hinn vel meinti siðferðileg strangleiki í mannlegum samskiptum samanstendur af bönnum, stundum fylgir honum fullnægjandi ráðleggingar, hvernig t.d. vinskápan á að meðhöndla. Oft takmarkaður vilji til að skilja hina margvíslegu kristnu upplifun út fyrir þá sem þekkt er innan þessa hluta kirkju. Oft er viðkvæðið það að það sem nægir fyrir mann ætti einnig að nægja við trúboð allra annarra. Stundum tilfinning að manns eigin kirkja sé sérstaklega valin. Stundum, þvert á ímyndina sem haldið er fram af þessari hreyfingu, styður hún einhliða við pólitísk viðhorf. ...</p>
<p>Flestir í mótmælendakirkjunni og framfarasinuð „opin kirkjuhreyfing“</p>	<p>T.d. bein notkun Lúthers á biblíunni sem uppspretta trúarinnar. Margar félagslegar þjónustur. Oft hreinskilni, að taka trúina einnig alvarlega hvað varðar pólitískar ákvarðanir manns; að hugsa sjálfur og að vara fólk við, einnig út fyrir efnisatriði siðferðis. Hreinskilni hvað varðar alkirkjuleg tengsl á milli kirkna. ...</p>	<p>Í dag fjarlægir oft gagnrýninn sagnfræðileg rannsókn guðfræði hluta af þessari trú og í prestaskólum er prestum kennt að kenna þann hluta þrátt fyrir það. Sumir leita leiða til að auka andlega dýpt trúarinnar en slíkt stendur sjaldan til boða. Algengur er yfirborðsháttur og of mikill aðlögun við þjóðfélagið, einnig á samkomum. Stundum voru kirkjur jafnvel samtímis orsök vafasamra þróunar í þjóðfélagi sem er keyrt áfram af frammistöðu (kalvínstrú). ...</p>

<p>Vinstrisinnuð kaþólska, feminísk guðfræði, guðfræði er varðar frelsun „þriðja heimsins"</p> <p>Gamla kaþólska kirkjan</p>	<p>Mjög nærri lífi fólksins; runnin af rótum kristni, sterk viðleitni fyrir félagsleg réttindi og mannréttindi, o.s.frv. Einnig varðar þetta eftirfylgni innan kirkjunnar.</p> <p>Viðleitni til að finna viðeigandi andlegt og mannlegt hlutverk fyrir konur. Einnig hefur verið áhersla á lágmarks hreinskilni hvað varðar færar leiðir við dulspékilegar upplifanir. ...</p>	<p>Trú sumra varð grunnhyggjin. Stundum aðeins sjónarmið varðandi djúpar sálfræðilegar og félagslegar kenningar (sem væru góðar og gildar fyrir alla, einnig fyrir hreinræktaða húanista).</p> <p>Sumir er aðhyllast feminíska guðfræði eru innblásnir af gömlum trúarreglum, sem eru ekki alltaf rannsakaðir, hvað varðar samrýmanleika við kristni. ...</p>
<p>Rómversk-kaþólska kirkjan</p> <p>og strangari kaþólskar hreyfingar, t.d. er varða Spádóminn um Maríu og „charismatic movement" og dulspeki.</p>	<p>Umsjón trúarinnar og helgisiða innan þessarar kirkju. T.d. innan tilbeiðslunnar á Maríu og öðrum hefðum sem vantar í sumum kirkjum.</p> <p>Mikið af góðgerðarstarfsemi; félagsleg eftirfylgni einni í heimskirkjunni.</p> <p>„Viðskilnaður" að hluta frá hinni almennu hnignun þjóðfélagsins. Nokkrar aðferðir fyrir innri þroska (andlegar æfingar, einfaldar hugleiðslur) fyrir fáeina meðlimi kirkjunnar.</p> <p>Innan þessarar kirkju birtust margir dulspékingar: endurtekning á leyndarmálum í tengslum við krossfestingu Jesú. (Hinn vel þekkti guðfræðingur Rahner sagði að kirkja framtíðarinnar ætti að leggja rækt við kristna dulspeki.) ...</p>	<p>Kirkjan lagði mikið undir kenningum og valdi embættisins til að láta til sín taka í stað þess að kenna nútímafólki með samkennd og skilning sem er oft sjálfstreytið. Lítil viðleitni í garð „tungumála" sem nauðsynleg eru við miðlun trúartengdra umræðuefna fyrir mismunandi fólk á andlegan hátt.</p> <p>Siðferði sem byggt er helst á boðorðum og bönnum. Hin siðferðilega „bremsa" snýr ekki að raunverulegum umskiptum og endurnýjun.</p> <p>Vinna hefur hafist við að vinna af sér fyrri atburði tengda rannsóknarrétti, stríðshefðum og samvinnu við leiðandi öfl, en slíkt er erfitt.</p> <p>Ímyndunin að manns eigin kirkja sé sú eina sem er góð og gild.</p> <p>Einnig voru dulspékingar mest umbornir, í stað þess að viðurkenna þeirra nýstárlega hlutverk. ...</p>
<p>Christengemeinschaft og Kristfræði Rudolfs Steiner; og kristna Rósakrossreglan;</p> <p>sérstakir söfnuðir: Nýjar opinberunarahreyfingar</p> <p>Aðrar stefnur, t.d. þær sem lúta kenningum J. Hurtak prófessors.</p>	<p>Hrifinn af hinum vanræktu nálgunum kristni með viðurkenningu*** - ekki nákvæmlega eins og „gnostisisma"; byggð t.d. á Jóhannesarguðspjalli; sem var útrýmt með ofsóknum í flestum tilfellum. (Því vantaði þessa tegund kristinnar trúar sem leiddi til margra atburða í nútímakirkjum sem krefjast endurbóta.)</p> <p>Margir vegir við þjálfun til að opna sjálfan sig á veginum til Guðs.</p> <p>Hurtak vinnur til dæmis með „nöfn Guðs" úr hinu gamla tungumáli biblíunnar. ...</p>	<p>T.d. er oft aðeins „starfað í samræmi við Krist" í mannlífsspeki í stað þess að taka hann einnig beint með í bænnum, o.s.frv. („Christengemeinschaft", kirkja sem hefur að geyma þætti sem innblásnir eru af R.Steiner, er ekki talin vera beinn hluti af mannlífsspeki.) (Það sýna ekki allir nútímahópar er tilheyra Rósakrossreglunni og Alkemistar sömu augljósu tengsl við Kristni.)</p> <p>Nýjar opinberunarahreyfingar sem og þær sem eiga upptök sín að rekja til dulspékingsins Jakobs Lorber fylgja biblíunni og innihalda einhvers konar „opinberun". Dómgreindarsjónarmið á þessu sviði eruð nauðsynleg, ef maður á að meta slíkar kenningar****.</p>

<p>Sumir hópar sem varla má kalla samtök og eru á jaðri kristinnar trúar, t.d. nærri nýaldarhópum</p>	<p>Leita að hluta til að nýju tíma út fyrir ófullkomleika hins nútíma efnislega þjóðfélags, hingað til tengt loforði Opinberunarbókarinnar.</p> <p>Líta á hæfileika manns í stað þess að fordæma aðra. Umræða á milli margra stefna. ...</p>	<p>Ekki alltaf greinarmunur á milli Krists og meints „Krists“ eða „vitundar Krists“ vissra hugsanastefna.</p> <p>Því það er aðeins ítarlegur sameiginlegur grundvöllur á milli trúarbragða hvað varðar siðareglur, en minna hvað varðar trúartengd umræðuefni, stundum er deilt um mismuninn sem hjálpar ekki. Því Guð er ofar öllu er stundum ekki skilið ástæður þess að siðferðilegar ákvarðanir á milli uppbyggjandi og eyðileggjandi eru nauðsynlegar. Því umber hún að hluta til vafasama hluti og skortir siðferðilega þolinmæði á meðal þeirra sem mótuðu hina skipulögðu kristnu trú. Lítil afskipti af vandamálum þjóðfélagsins sem hreyfingar. ...</p>
---	--	---

* Væri einnig mögulegt að bera kirkjur saman við hina upprunalegu 12 postula. Mismunandi fólk í mismunandi kirkjum, það sem aðstoðar það.

** Ef þú hefur áhuga á hópi og: a.) hann heimilar þér þitt persónulega frelsi og samskipti við fjölskyldu og vin; b.) hann styður ekki gjörðir sem eru ekki siðferðilegar; c.) hann reynir ekki að ná yfirhönd á eign þinni (nema að fá meðlimagjald þitt, eða skatt í sumum löndum, og sjálfviljug framlög); d.) hann vísar til biblíunnar og Nýja testamentisins, til Jesú með sömu merkingu; e.) hann viðurkennir að hann er ekki hinn eini sanni kristni hópur; - þá á hugtakið „sértrúarsöfnuður“ ekki við. Þetta er óháð mati á guðfræðilegum túlkunum þeirra, sem allar kirkjur búa yfir, og mati á þeirra frekari hefðum, sem er til staðar í öllum kirkjum nema sumum frjálsum kirkjum mótmælenda.

*** T.d Jóhannes sjálfur, Klemens frá Alexandríu, Origenes, Paulikianar, Joachim de Fiore, Master Eckehart, Tauler, Seuse, Nicolaus of Kues (Cusanus), Jakob Boehme, Angelus Silesius, Paracelsus, Novalis o.s.sfrv. Hópar á borð við þessa geta einnig haft sínar takmarkanir eins og allar kirkjur hafa sínar en þeir eru einnig hlutar af kristindómi. Bogumiles og Kataramir voru svipaðir að hluta en voru draga sig einhliða til baka frá heiminum.

**** Sjá kaflann „Um meðhöndlun opinberana“ í megingexta ways-of-christ.net. Ekki starfa allir hópar á þennan máta sem samkeppnisaðilar og því ráðleggja þeir ekki fólk sínu að yfirgefa kirkjur sínar (t.d. Lorber). Aðrir hópar gagnrýna stórar kirkjur því þeir telja sig vera ofsóttir af þeim.

c.) Aðferðir við að leysa deilur á milli kirkna í alkirkjulegu hreyfingunni.

Heildaryfirsýn á kristni fer ekki að vera sýnileg fyrr en maður skoðar alkirkjulegan fjölbreytileika kirknanna. Þeir sem vilja draga úr upplýsingum kristinnar trúar og finna minnsta þekktu nefnara hinna stóru kirkja halda aftur af hvöt fólks og kirkna sem nauðsynleg er til að horfa fram á við í endurnýjun kristinnar trúar. Kristin trú hefur orðið yfirborðskennd í samborði við hina fyrri kirkju. Kristnir menn verða að læra hver af öðrum. En á meðan þessi ferli stendur geta allir haldið í persónuleika sinn. Meiri vitund hvað varðar að tilheyra innan fjölbreytileika kirknanna þýðir ekki að tilraunir séu gerðar núna til að ná fram kristinni trú að fullu sameinaðri. Kristur sjálfur, í bréfum sínum til kirknanna sjö, minntist alls ekki á þessa einingu. Hann vissi að fólk væri mismunandi. Annars staðar spáir hann fyrir um tíma þegar einum fjárhirði og einni „hjörð“, en þýðir það að hjörðin sé án nokkurs konar innri fjölbreytileika? Hinn æðsti fjárhirðir er Kristur sjálfur. Hann er einnig sá eini sem gæti kallað fram sameiningu kirknanna á réttan hátt. Hver myndi hlusta á einhvern annan? En skref í þessa átt eru möguleg. Hér eru nokkrar athugasemdir varðandi stefnu helstu kirknanna og því sem þær telja vera helstu hindranir hvað þetta umræðuefni varðar (felst fólk í kirkjunum hefur ekki áhuga á að hafa hindranir á vegi sér):

0. Mikilvægur grunnur er hin sameiginlega sýn á skírinni sem sakramenti.

Á meðan Second Vatican Council of the Catholic árið 1962 stóð átti sér stað nokkurs konar tækifæri

fyrir hina alkirkjulegu hreyfingu. Samþykkt var að þættir á borð við Orð Guðs, lifandi miskunn (living mercy), von, ást og gjafir hins heilaga anda, bæði ósýnilegir og sýnilegir þættir, væru einnig til fyrir utan kaþólsku kirkjuna og að frelsun frá synd og endurlausn er einnig möguleg innan annarra kirkna. En samt sá kaþólska kirkjan sig aðeins sem hina einu fullkomnu kirkju.

1. Kaþólska kirkjan segir að kirkja mótmælenda hafi ekki hina óbrotnu „**postullegu vígsluröð**“, með því að leggja hendur yfir frá hinu upprunalegu postulum, í tengslum við vígslu biskupa og presta. Því eru þær ekki viðurkenndar að fullu sem systurkirkjur. Sumar kirkjur mótmælenda urðu til að hluta í gegnum trúskipti með aðstoð ríkis þeirra; því urðu vígðir prestar einnig að skipta um trú. Síðan tóku þeir þátt í prestvígslu annarra presta. Að leggja hendur yfir til blessunar og lækningar, o.s.frv. er vissulega biblíulegt. Biblían segir ekki fyrir víst að prestar þurfi óbrotna keðju við að leggja hendur yfir. En ef maður vill túlka þetta á þennan þátt er mögulegt að kirkjur mótmælenda myndu hefja að nýju að leggja hendur yfir sem myndi ekki valda þeim neinum skaða. Í þessu skyni gætu þær fundið einhvern innan eða fyrir utan kirkjurnar sem er hluti af þessari óbrottnu keðju. Þetta væri meiri áskorun fyrir sjálfsvitund kirkna mótmælenda.

Það er einnig annar möguleiki, nokkur sem allar kirkjur viðurkenna, að maður getur einnig beðið fyrir tengingu manns við hinn heilaga anda sem er annars veitt með því að leggja hendur yfir. (Allir trúmenn geta meira segja gert þetta. Til er fólk sem er sérstaklega færnt um kristna lækningu með því að leggja hendur yfir án nokkurs konar vígslu, færari en flest vígt fólk) Síðan gæti prestur sem hefði fengið heilagan anda látið hann ganga áfram á hefðbundinn máta með því að leggja hendur yfir. Þessi útgáfa væri ábyggilega undarleg fyrir kaþólsku kirkjunni. (En kirkja mótmælenda hefur ekki heldur iðkað hana, því hefði hvorug þeirra ósanngjarnan ávinning.) Kaþólska kirkjan getur viðurkennt þetta sem möguleika að á hefðbundinn máta væri ekki mögulegt að vita hvort hinn heilagi andi væri þar til staðar á sama gilda máta eða ekki. Það voru samt sem áður alltaf kaþólikkar sem gátu sagt fyrir um hvort þetta væri áhrifaríkt eður ei. (T.d. fólk eins og Padre Pio, o.s.frv.) Einnig er spurningin hvað eigi að gera við vígða einstaklinga í kaþólsku kirkjunni sem hindraði líklegast flæði hins heilaga anda með róttækum misgjörðum? Gæti hann enn veitt hinn heilaga anda? Án rannsókna og/eða fólks á borð við Padre Pio væri ekki mögulegt að finna áreiðanlegt svar.

2. Kaþólska kirkjan vill að spurningin varðandi hlutverk embættis Jóhannesar, sem þýðir **Páfinn** í öðrum kirkjum, sé tengd við hugmynd þess sem sýnileg full sameining kirknanna undir stjórn hans. Jesús sagði Pétri að hugsa um „lömbin“ og „sauði“. (Jóh 21). Jesús setti ekki Pétur yfir hina lærisveinana og hópa þeirra heldur hins núverandi meginstraum kristinna manna. Jóhannes átti t.d. sínar eigin kirkjur í Asíu (sjá að ofan), Páll leitaði margra safnaða, o.s.frv. Því kemur spurningin fram hvað það myndi þýða í dag ef eftirmaður Péturs myndi „setja sauðina á beitiland“. Fulltrúar rétttrúnaðarkirkna höfðu gefið til kynna að þeir myndu viðurkenna einhvers konar „heiðursforgang“ páfans án beins valds yfir öðrum kirkjum; álíka og hlutverk rómverska biskupsins í frumkirkjunni sem sá fyrsti á meðal jafningja. Sumir guðfræðingar mótmælenda hugsuðu meira segja um þetta en páfagarður brást ekki beint við. Síðar skrifaði páfinn að aðrar kirkjur myndu velta fyrir sér því hlutverki sem þær telja að páfadómur ætti að hafa Tillitssemi myndi ekki skaða neinn. Ef að kirkjurnar myndu sameinast myndu þær án nokkurs vafa velja sameiginlegan leiðtoga.

3. Kirkjur mótmælenda myndu vilja sjá **vígslu kvenna sem presta** í kaþólsku kirkjunni. En rétttrúnaðarkirkjur, hlutar biskupakirkjunnar og sumar kirkjur mótmælenda eiga einnig í vanda með þessa spurningu. Á hinn bóginn eru einnig innan kaþólsku kirkjunnar t.d. í Þýskalandi hópurinn „Plebiscite We are the Church“ sem krefjast þess einnig það skiptir ekki máli hve mikilvæg spurningin er, það er erfitt að skilja af hverju þarf að leysa hana í gegnum alkirkjulegar umræður. Þetta er spurning sem verður að leysa innan hvernar kirkju, í samræmi við vitund þeirra. Á meðan ætti páfagarður ekki að hafna rétti mótmælenda til að halda vígslu sinni áfram á konum til presta, sérstaklega þegar ferli aðhneigingar kirkja eykst. Hinar mismunandi hefðir geta reynst jákvæð áskorun til að takast á við í manns eigin kirkju.

Biblían (Páll) tekur aðeins fram örliðið mismunandi hefðbundið hlutverk karla og kvenna í söfnuðinum. Á þeim tíma ræddi enginn að konur ætti almennt séð að hafa minni réttindi. Hópur lærisveinanna vissi hve mikilvægt hlutverk t.d. Maríu eða kvenna almennt séð var, jafnvel á meðan fyrsta hvítasunnuatburðinum stóð (hvítasunnudagur). „Konan veri þögul í söfnuðinum“ hafði sannarlega aðra merkingu en sú sem síðar var túlkuð og hefur lítið með spurninguna um réttindi að gera. En uppi eru efasemdir um hvort kirkjurnar geti túlkað slíkt á sama máta. Því er ekki hægt að leysa þessa deilu í samhengi umræðunnar um sameiningu að þessu sinni. Þeir sem halda að þeir geti leyst spurninguna með því að sameina hana spurningunni um sameiningu gætu orðið fyrir vonbrigðum. Það er að öllum líkindum einfaldara að leysa þessi umræðuefni í sitthvoru lagi. Þegar tími sameiningar nálgast munum við sjá hvaða kirkja er tilbúin að gera hvað.

4. **Tilbeiðsla Maríu** eins og þekkt er í kaþólsku kirkjunum og rétttrúnaðarkirkjunum er ekki iðkuð í kirkjum mótmælenda, en ekki er litið á slíkt sem aðalhindrun við meiri einingu. Second Vatican Council samþykkti að í kirkjusíðaspurningum gæti leynt gagnlegur mismunur, samkvæmt viðhorfum trúmannanna. Við þekkjum t.d. viðleitni prests á 5. og 6. áratuginum sem reyndi að endurreisa einhvers konar tilbeiðslu á Maríu í kirkju mótmælenda.

5. Annarsvegar getur maður skilið að **lög kirkjunnar (CIC)** sé viðkvæmt umræðuefni því að áður fyrr leiddu þau einnig til misnotkunar. En hlutverk hennar í dag ætti ekki að snúast eitthvað sem hindrar viðleitni kirknanna til að kalla fram meiri einingu. Sjálf biblían framfylgir ekki hlutverki hefðbundinna kirkjulaga í kaþólsku kirkjunni. Þessa stundina á þetta við eina kirkju. Hver kirkja getur haft og verður jafnvel að hafa sín eigin lagaboð og þar með sín eigin „lög“ upp að ákveðnu marki, svo lengi sem hún er eining eða jafnvel undireining. Kirkjurnar sjálfar stjórna breytingum á slíkum reglum - svo lengi sem enginn vilji að allar aðrar kirkju samþykki þær án umhugsunar. Þó að einhver myndi vilja ræða að taka við stjórn CIC veit jafnvel kaþólska kirkjan að slíkt verk myndi krefjast nýs, sameiginlegs ráðs sem myndi búa til eða setja saman ný, sameiginleg lög. Árið 1983 aðlagði kaþólska kirkjan sín eigin lög að hinni nýju „guðfræði fólks Guðs“ sem samþykkt var á Second Vatican Council árið 1962. Þetta er því ekki umræðuefni sem myndi hindra leiðina að einingu.

6. Annað sem olli ágreiningi var spurningin um **réttlætingu** mannsins frammi fyrir Guði, annað hvort af verkum manns eða af frelsaranum. Þar sem sameiginlegt álit er til staðar á milli kirkna kaþólikka og mótmælenda varðandi þessa spurningu þarf eiginlega ekki að ræða hana.

Það væri mögulegt fyrir kirkjur að komast nærri hvor annarri í sönnu alkirkjulegu samfélagi í stað þess að pína* Guð með afmörkunum sínum. Slíkt ætti að gera „tilfinninganæmi og tillitssemi í garð annarra, með þolinmæði og hugrekki, með virðingu fyrir sannleika hennar„ (eins og Jóhannes Páll páfi II kallaði það). Samt sem áður getur maður upplifað hina „almennu“ kirkju í anda Jesú Krists, samanstendur af öllum sem fylgja Kristi á sinni eigin leið og leitast við „að breyta eftir vilja föðurins“; skiptir ekki máli hvaða kirkju þeir tilheyra eða hvort þeir séu meðlimir í einhverri kirkju, eða hvort þeir noti hugtakið kristin trú alltaf. Þetta er grundvöllur „Vegir Krists“ heimasíðunnar. Svona upplifun kemur ekki í stað aðferða til að ná fram sýnilegri einingu. Gera verður samt sem áður tilraun til þessarar einingar; undirskrift á blaði nægir ekki eins og sér.

*) Kirkjur eins og sú kaþólska gætu fengið innblástur frá hinum tengdu skilaboðum Krists úr rétttrúnaðarkristni *Vassula Ryden*, „*The true life in God*“, vol. 1. Kaþólska kirkjan lítur á slík skrif sem „einkainnblástur“ (sjá „Innblástur og kirkjurnar“). Innihaldið er samt sem áður oft meira en áhugavert fyrir viðkomandi einstakling. (Þessi heimasíða minnst einungis á skrifað mál til frekari upplýsingar og skilningur okkar er óháður því.)

[Til baka í innihald þessa hluta](#)

Af hverju þarf ég kirkju eða söfnuð?

Það er auðvitað mögulegt að ná fram persónulegu sambandi við Jesú Krist og Guð. (Sjá einnig síðuna „Bæn...“.) Þetta er aðalatriðið. Jafnvel hvatirnar sem koma að utan geta komið beint með handleiðslu Guðs ef maður tekur eftir hinum fíngerðu táknum.

Það er samt sem áður annað stig á þessari tengingu sem getur aðeins komið í ljós í söfnuði með öðrum: „Hvar sem tveir eða þrír eru saman komnir í mínu nafni þar er ég mitt á meðal þeirra“ (*Matt 18, 19-20*). Við fyrstu þýðir þetta einfaldlega það sem textinn segir. Þessi upplifun væri erfiðari úr fjarlægð, t.d. ef fólk samstillir hana, en hún er þó möguleg. Dulspekingur gæti upplifað þessa einingu án hins munnlega samkomulags þó slíkt væri of mikið fyrir flesta. Fólk er yfirleitt ekki í stakk búið fyrir líf einsetumannsins.

Þessi tegund af bænafélagsskap getur leitt til venjulegra persónulegra hringrásar. Maður getur einnig fundið þetta í sókn eða í öðru trúarlegu samfélagi sem passar við

einstaklingsbundna trú manns. Þú að hefð sumra kirkja gæti lagt ofuráherslu á hlutverk þeirra fyrir trúmennina breytir það ekki tilgangi þess að vera í söfnuði með öðrum.

[Til baka í innihald þessa hluta](#)

Innblásturinn og kirkjurnar

Samkvæmt Nýja testamentinu er beinn innblástur hins trúaða og aðrar gjafir hins heilaga anda nokkuð sem er mjög mikilvægt kristnum mönnum (*t.d. 1.Kor. 14:26; Mark 16,17*). Leiðin til að ná því fram er augljóslega gerð erfiðari. Það er samt sem áður mögulegt að biðja fyrir móttöku hins heilaga anda.

Fyrir utan hvítasunnukirkjurnar viðurkennir kaþólska kirkjan einnig möguleikann á guðdómlegum skilaboðum. En þessi kirkja gerir greinarmun á milli „almennrar opinberunar“ til almannaheilla í gegnum biblíuna, hefðina og klerkdóminn hins vegar, og dulspekilegar „einkaopinberanir“ (einkainnblástur) hins vegar. Hið síðarnefnda er viðurkennt svo lengi sem það sé gagnlegt innihald fyrir einstaklingana og umhverfi þeirra yfirleitt án skuldbindingar og án mikils stuðnings. Ef það innihélt spámannleg*) skilaboð Maríu eða Krists til kirkjunnar eða mannkyns brást kirkjan oft við á gagnrýnin hátt. Allt frá valdatíma Páls VI stöðvar kirkjan ekki lengur útgefið efni í þessa veru. En samt hefur vitnisburður á borð við þennan verið leyndarmál í mörg ár, eins og þriðja skilaboð Fatimu. Í slíkum tiffellum áskilur kirkjan sér lokadóm um það. Kirkjulög setja sem skilyrði að ef skilaboð eru rannsökuð þá verði að gera slíkt á sanngjarnan máta, t.d. verði maður að hlusta á höfundana (*Can 844 §3*). *Can 220* bannar ólöglegt tjón á mannorði manns.

Þessi innblástur spilar ekki stórt hlutverk innan margra kirkna. Annað hvort á það við eða þær hafa ekki þróað hefðir til að meðhöndla þá. Sumar kirkjur mótmælenda telja að opinberuninni hafi lokið á tíma Nýja testamentisins. Hins vegar eru mörg fyrirnæri á borð við þetta fyrir utan stóru kirkjurnar, samanber *Jóh 14:21-23*. Aðstæðurnar hafa þau áhrif að Guð hefur áhuga á að „tala“ við okkur, kenna fólki og vara það einnig við. Þetta er samt sem áður erfitt lærdómsferli og að dreifa slíkum skilaboðum krefst raunverulegrar köllunar til þess, sérstakrar tengingar við Guð og viðeigandi undirbúnings.

Fyrstu postularnir - fólk sem gat verið fulltrúar Krists með andagjöfum sínum - kenndi beinan innblástur og túlkun hans sem hluta af samkomunum (*1.Kor 14,26*). *1.Kor 12,4-7*: „...Þannig birtist andinn sérhverjum manni til þess að hann geri öðrum gagn.“ Í *1.Kor 12,28* má túlka hlutverk postulana sem á undan „spámönnunum“ *) og í þriðja sæti voru kennararnir. *1. Kor 14* gerir greinarmun á „að tala með tungum“ og upplýsa sjálfan sig og spádóm sem upplýsir samfélagið. Fólk með spádómsgáfuna var einstaklega vel metið því aðrir postular gátu ekki sjálfkrafa uppfyllt slíkt verkefni (*t.d. Matt 10,41*).

Sérkennandi merki:

- Ef einhver rannsakar slíkt fyrirbæri innan kristni án fordóma myndi hann/hún fyrst taka eftir því að í flestum tilfellum nægir viðleitni í garð andlegrar útskýringar á borð við sjálfsefjun, fjöldasefjun, geðklofi eða önnur sálfræðileg fyrirbæri ekki**. Þá vakna hinar áhugaverðu spurningar:

- Það er gagnlegt að leita skilnings varðandi það sem kemur frá Guði og hvað ekki, samanber *1.Jóh 4,1*. Gæta þarf samt sem áður varúðar og sýna þarf virðingu við slíkt. Biblían sjálf segir ekki að prestur sé sjálfkrafa hæfur til að dæma um mögulegar opinberanir andans með guðfræðilegum, guðspekilegum íhugunarefnum. Aðeins fáir eru færir um að skynja beint hvers konar andi skilaboðin eiga upptök sín í, því segir Jesús: „Af ävöxtum þeirra skuluð þér þekkja þá“ - *Matt 7,15-20*. Það þýðir, ef það leiðir til Guðs, t.d. svokallaðar „endurheimtar“/endurkomu til Guðs, með jákvæðri breytingu í lífinu eða lækningu hugans eða

líkamans, það væri mjög vafasamt að vísa því á bug því það er ekki ósvikið eða „eigi jafnvel upptök sín hjá djöflinum“, því það átti sér stað sökum miskunnar. *Jóh 15,5*: „án mín getið þér alls ekkert gert“. Ef meiri ást á Kristi og fólki birtist þá er það einnig gott tákni. Berið einnig saman *Matt 7, 1; Matt 12,24-30 og Pos 5,38-39, viðvörðun hvað varðar dóm*. Samkvæmt siðferðilegri guðfræði og meginreglum veraldlegra laga væri einnig rangt að fordæma einhvern ef enn ríkir vafi.

Annað sérkennandi erki er hógværd þessara einstaklinga því aðeins þegar einhver verður hljóðlátari getur hann/hún heyrð í anda Guðs. Guðfræðileg þekking er ekki sérkennandi merki; oft eru einfaldar manneskjur útvaldar („náðargáfa leikmanna“). Menntaðir einstaklingar eru aðeins undirbúnir hrokafullir og festast ekki og tilheyra samt sem áður þeim „fátæku í anda“ í *Matt 5,3*. (T.d. saddúkearnir - rökhyggjumenn og efnishyggjumenn - og faríseiararnir, hvað varðar meirihluta þeirra og vitsmunalegu þekkingu þeirra - hvorugir þessara hópa tilheyrðu þeim sem voru „fátækir í anda“.)

- „...Að þú lifir eins og maðurinn og uppfyllir daglegar skyldur þínar en skilur einnig viðeigandi pláss fyrir Guð hins almáttuga föður í þínu daglega lífi.“ (Úr skilaboðum Maríu til spámanna í Garabandals og á fleiri stöðum).

- Ástúðleg hegðun samkvæmt siðareglum Jesú - t.d. *Matt 7:12* - er einnig sérkennandi merki. Því meira sem einhver líkir eftir eiginleikum Guðs, á borð við ást, því nær dregst hann/hún andanum - sem er ofar öllum vitsmunum - í gegnum innra sjálft sem er tengt Kristi. Í þessu samhengi eiga siðareglur ekki við að fylgja hinum almennum hugmyndum sem fólk hefur um guðrækið fólk, til dæmis varðandi fatnað þess, fara til kirkju eða þess háttar.

Til dæmis ef einhver ætlaði að dreifa ófrægingu gegn öðrum kristnum manni á á óvæginn máta með notkun hugmynda teknum frá lestri og að gera kröfu til persónulegs innblástur frá Kristi og þar með að valda sundurlyndi er slíkt að öllum líkindum ekki réttmætt athæfi heldur raunveruleg skilaboð frá Kristi eða hinum heilaga anda.

Fyrir utan það er frelsi undan bælingu að undan einnig þáttur í þessu. Upplifun og biblían segir að hinn heilagi andi sé óháður mannlegri flokkun (*Jóh 3,8*;...) og þarf frelsi til vaxtar. *Manneskjan hefur sína eigin vitund, sem er ekki skilyrðing*. *Pos 5,29*: „Framar ber að hlýða Guði en mönnum.“ Þetta stríðir ekki gegn hinu gagnlega markmiði andlegrar handleiðslu. Hver kynslóð þarf ekki að byrja á byrjuninni og endurtaka sömu mistökin.

- Viðmið á borð við „yfirnáttúrulegur persónuleiki“ hafa oft verið rannsökuð: til dæmis samfarandi fyrirbæri eins og skortur á augnviðbrögðum, breyttur hjartsláttur, hægist á púlsinum, hærri blóðþrýstingur - án stjórnunar eða lyfja -; eða að einstaklingurinn gat ekki vita hvað hefur verið afhjúpað. En slíkt viðmið er ekki nauðsynlegt því andinn getur notað hina „náttúrulega eiginleika“ mannsins líka.

Til eru margar myndir þess sem andinn getur sent skilaboð með. Til dæmis í gegnum hina „innri rödd/innra orð í hjartanu“ sem er með fullri vitund og skal því ekki villast á því og dáleiðslu- eða geðklofayfirbæri. Sumar upplifanir í framkvæmd sýna að eðli þeirra er öðruvísi en fjarskynjunarfyrirbæri. (*Samanber „Vom Inneren Wort“ - á þýsku: Hið innra orð, kaflar frá Johannes Tennhardt, Jakob Lorber, o.s.frv.; Lorber-Verlag*). Í sjaldgæfum tilfellum má kalla fram leiðsluástand þar sem einstaklingurinn er meira í aukahlutverki; en jafnvel þá sýna kringumstæðurnar, samstillingin við Guð og góð áhrif á viðstadda mismuninn á milli þessa og leiðslu sem framkölluð er í gegnum spíritisma sem hefur veikjandi áhrif á viðstadda. Einnig getur það gerst að einhver upplifi framtíðarsýn, innra ljós eða hugmynd og getur skrifað hana síða niður. Einnig er til nokkurs konar bein ritun með fullri vitund, öðruvísi en hin „sjálfvirka ritun“ spíritisma, sem er venjulega tengd einhvers konar leiðslu (að leita meðvitað að anda Guðs er ástundun andlegra efna og leita drauga í leiðslu er kallað spíritismi.) Hinn heilagi andi gæti einnig hafa verið upptök skilaboðanna, án þess að ávarpa beint þann

viðkomandi („...“): hugsun, samtal, lesmál getur að hluta til eða að öllu leiti átt upptök sín í þessum innblæstri því það getur virkja mannlega sköpunargáfu á hvaða hátt sem það kýs.

*) Spádómur - úr grísku - þýðir fyrst yfirskilvitlegar upplýsingar, í kristnu samhengi sem koma frá Guði eða hinum heilaga anda. Innblástur sem eru aðvörun eða spádómur varðandi framtíðina eiga sér sjaldan stað. Varðandi hinn heilaga anda almennt séð sjá *Jóh 3,8; Jóh 14,26 og megintexta ways-of-christ, fyrsti hluti*, „*Fyrsti hvítasunnuatburðurinn (hvítasunnudagur)*“.

Varðandi spádóm í gegnum framtíðarsýn sjá *tengda kafla megintexta ways-of-christ, annar hluti, t.d. kaflinn „Um meðhöndlun spádóma“*.

Hérna eru einnig kaflar úr Gamla testamentinu varðandi eðli spádómanna - með fyrirvara sökum breytinga á ástæðum frá þeim tíma (á tíma Jesú hafði hin forna tegund spádómar eiginlega horfið, en var endurnýjuð): *Jóel 3,1-2; Amos 3,7-8*).

**) Í vissum tilfellum getur fólk með raunveruleika getu hvað varðar innblástur gengið í gegnum upplifanir sem eru álíka og viðurkennd geðstig - þar sem hin innri orðræða gæti haldið áfram haldin þráhyggju og þar sem einstaklingurinn ræður ekki við veraldlegar nauðsynjar. Til að forðast slíkt gæti það hjálpað að tala tillit til - fyrir utan það sem áður hefur verið nefnt - vissar praktískar forsendur á borð við: nægan svefn; viðeigandi næringu, t.d. með nægu B-vítamíni (það þýðir varúð við föstu, ef maður hefur ekki næga reynslu varðandi slíkt); greinargóða samstillingu við upptökin (Krist); forðast of langa tíma, forðast tilhneigingu þess að verða of æstur; og eftir mikla innri upplifun að sýna nægilega mikla viðleitni til að snúa aftur til hins „veraldlega“ raunveruleika; að melta efnisatriðin meðvitað (sjálfsvitund, meðvitaður um síns eigið sjálf). Aðstoðarmenn, andlegir leiðsögumenn (t.d. prestar), sérfræðingar geta aðeins veitt andlega leiðsögn ef þeir hafa sértæka upplifun/þekkingu, sem þýðir að taka ekki bara hið truflaða ástand alvarlega heldur einnig við ótruflaða grunnfyrirbæri líka.

[Til baka í innihald þessa hluta](#)

Innsiglin sjö.

Eftirfarandi framtíðarsýn lýsir, fyrst af öllu, hinum „24 öldungum“, hinum „sjö öndum frammi fyrir hásæti Guðs“ og hinum „fjóru lifandi verum“ sem tilbiðja Guð, sem framsetning á hinna mismunandi upprunalegu hæfileika og sköpun. Síðan gat aðeins „lambið“ með eiginleika Krists opnað bókina með innsiglunum sjö (*Opinberunarbókin 4 - 8, 1*). Þessi framtíðarsýn fer fram í himnaríki, í þessu samhengi á hinu guðdómlega svæði. Innihaldi innsiglanna er lýst, krafturinn er lýstur með táknum, hinir fjóru hestar og reiðmenn litaðir á mismunandi hátt. Breytingar á þessu stigi, eins og myndir í draumi, hafa aðeins óbein áhrif á atburði jarðarinnar.

Þrátt fyrir eðli þessara stiga, beint aðallega að þróun hins efnilega ríkis á stærri skala, er sagt í upphafi: „Ég mun sýna þér það sem verða á eftir þetta“ (eftir hina sjö söfnuði.) Á samsvarandi máta stungu R. Steiner og Arthur Schult upp á frekari sjö „menningarheimum innsiglanna“ á jörðinni sem tengjast hreinsun viðeigandi stigs vitundarinnar. Hinn innblásna bók úr kristni „*Book of true life*“ frá Mexíkó útskýrir innsiglin sem þau hafi átt upphaf sín á tíma „Kain og Abel“ allt að tíma fullnustu þeirra.

Þessi texti gerir það ekki mögulegt að bera augljós kennsl á innsiglin með hinni efnislegu jörð í dag. Ef við hugsuðum á sama máta og vissar frjálsar kirkju myndu í besta falli veik bergmál fyrstu fjögurra innsiglanna vera í samræmi við heimsstyrjaldirnar tvær, jafnvægið á milli austur og vesturs og hungur og farsóttir. Áreitni sökum trúarbragða og stórslysa með alheimsuppruna gætu fylgt á eftir loftsteinar, jarðskjálftar, heimskautabreytingar - sjá einnig kaflann: „Hinar sjö skálar reiðar“

Á milli 6. og 7. innsiglisins eru textaheitin „þeir innsigluðu“ og „mikill fjöldi hvítra klæða á himnum“.

Atriðið í *Jóhannesarguðspjalli 2*: brúðkaupið í Kana og Jesús ýtir út kaupmönnum út úr musterinu, með sameiningar- og skuldbindingareðli sínu, minnir okkur þegar á þessa kafla opinberunarinnar (*samanber okkar kafla „Brúðkaupið í Kana“ og „Hinn heilagi ákafi...“, og Jóh 2*)

Á meðan Jesú spáði fyrir í *Jóhannesarguðspjalli 5* um aðskilnað andanna á milli þeirra sem höfðu gert gott og þeirra sem höfðu gert eitthvað illt, lýsingin á hinum sjö innsiglium lýsir „Merking hinna útvöldu sála innsigli frá tólf ættum“.

[til baka.](#)

Básúnurnar sjö.

Framtíðarsýn englanna með básúnurnar sjö á sér stað í „himnaríki“ (*Opinberunarbókin 8,2 - 11,19*). „Bænir hinna heilögu“, „eldur altaris sem varpað var ofan á jörðina“, og einnig básúnurnar sjálfar sem hljóðfæri notuð með höfðinu (munnum) endurspeglar andlegra svið, eins og væri í draumi með slíkum táknum. Þetta er uppruni breytinganna sem ná til jarðarinnar að hluta til, þar sem ýft er við mismunandi tegundum skuggavera.

Þrátt fyrir þetta andlega, ekki efnislega eðli „básúnanna“, reyndu dulspekingar einnig að lýsa þeim hér sem veraldlegum „menningarheimum hinna sjö básúna“ eftir innsiglin. Þó erfitt sé að finna leifar af slíku á okkar tíma væri ekki mögulegt að sjá hina þjáðu skóga og eitur í tengslum við eiginleika 1. og 2. básúna. Í 3. básúnunni tóku sumir eftir því að blys féll á 1/3 áa sem hétu „vermouth“ = Chernobyl, það þýðir það sama á staðbundnum tungum. 4. básúnan gæti undirstrikað stjörnumerki eins og það sem átti sér stað í miðjum ágúst árið 1987 með þríhyrningi allra pláneta. Hluti af nýaldarhópunum hugleiddi þá án þess að vísa til opinberunarinnar en með vísun til opinberunartölunnar 144.000 manns, kölluð „Rainbow Warriors“ á tungu indíána, um hið meinta upphaf eða millistigsástand á leið til nýaldar. 5. básúnan - reykur frá brunni undirdjúpsins, járnengisprettur, fimm sársaukamánuðir... -gæti tengst Persaflóastríðinu árið 1991; 6. básúnan líka sem gæti einnig sýnt jarðskjálfta. 7. básúnan leiðir til „musteri Guðs“ ásamt leiftri og röddum, þrumum og reyk, gæti einnig haft innri, dulspekilega merkingu.

7. básúnunni fylgja einnig raddir: „Drottinn og Kristur hans hafa fengið valdið yfir heiminum og hann mun ríkja um aldir alda.“; eitthvað hefur að minnsta kosti verið ákveðið á andlegu stigi sem hefur ekki verið að fullu gengið í gegn á jörðinni. Máttur „básúnanna“ er sambærilegur við „ummyndunina á Tabor-fjalli (*sjá okkar tengdu kafla og Matt 17*) og með kenningarnar í því samhengi, einnig Fjallræðan, o.s.frv. (*Sjá kaflan okkar „Fjallræðan“ og Matt 5-7*)

[til baka.](#)

„Þrumurnar sjö“ og spámennirnir tveir.

Eftir 6. básúnuna „töluðu þrumurnar sjö“ (*Opinberunarbókin 10, 11, 14*). Jóhannes á að „innsigla“ innihald þess og skrifa það ekki niður. Þá „verður musterið mælt í himnaríki“. Tveir spámenn verða drepnir og endurlífgaðir. Hérna er hliðstæða við upprisu Lasarusar frá dauða í guðspjöllunum (*Jóh 11 og okkar kafla*).

[til baka.](#)

Konan og drekinn.

Á öllum stigum atburðanna taka hin leiðandi andlega völd þátt sem og ýmis nauðug neikvæð öfl. Textinn útskýrir stundum eina hliðina í meiri smáatriðum, á öðrum tímum hina hliðina betur. Táknið á himni, „Kona klædd sólinni og tunglið var undir fótum hennar og á höfði hennar var kóróna af tólf stjörnum" (*Opinberunarbókin 12*) sýnir vafalaust „Sófíu" - gríska: viska - hina himnesku eða alheimsmóður, ekki svo mikið hlið móður á jörðunni; *sjá kaflann „fyrsti hvítasunnuatburðurinn" á þessu vefsvæði*. Minnst hefur verið á hennar stundum viðurkennda samband við Maríu. Á gamals aldri bjó María í helli, þar sem hina forna móðurgyðja Kybele hafði verið tilbeðin. Þetta var gríðarlega táknrænt, á þann hátt að vera eitthvað nýtt í þessu samhengi. „Barn" hennar í opinberuninni, barn himneskrar veru er fyrst af öllu himnesk sem „mun stjórna þeim með járnspota og mun sífellt áminna fólk að fylgja sínu einlæga, sjálfstæða hjarta, og það hlýtur að vísa til sérstakrar leiðar sem hinn alheimskristur virkar. Sprotinn er ekki einungis tákn fyrir konung heldur „þann sem hefur eitthvað" og gæti einnig tengst hinum „himnesku gestgjöfum". Sjá kaflann „Hinar sjö skálar reiðar".

Hérna sjáum við tengsl á milli andlegs eðlis „fótabaðs" og Maríu frá Betaníu (*Kaflinn okkar „Kristur og fótabaðið" og Jóhannesarguðspjall 12, 13*). Einnig fylgir með endurupptaka „nýrrar fæðingar" á sífellt hærri þróunarstigum.

„Drekinn" með sína neikvæðu engla er hið gagnstæða. Í gegnum „Míkael og engla hans" eru þeir sigraðir í alheiminum og kastað niður á jörðu. Himinn og jörð vernda þá núna fyrir konunni.

[til baka.](#)

„Sjöhöfða dýrið" úr sjónum.

Hin tvö neikvæðu öflin birtast einnig í þessari framtíðarsýn. Fyrst því sem er beint að þrám og hugsunarleysi (*Opinberunarbókin 13, 1-10; samanber kafla okkar „Freistingarnar" og Matteus 4, 5-11*). Höfuðin sjö eru síðar túlkuð í opinberuninni sjálfri sem „sjö fjöll þar sem skækjan Babýlon situr og fjöllin á sama hátt sem „sjö konungar". Opinberunin sjálf útskýrir hornin 10 sem „10 konunga" sem deila sömu skoðunum og veita dýrinu mátt sinn.

„Fjöllin sjö" gætu minnt okkur meðal annars á Róm sem „borgin á sjö hæðum", einnig eru til frjálsar kirkjur sem túlka „skækjuna Babýlon" sem páfadóms. En það virðist hálf langsótt og annar sýmbólismi fer ekki út á þær slóðir, þrátt fyrir sagnfræðilegu vandamál hinnar kaþólsku kirkju. Opinberunarbókin 18:11-23 er tengt heimsviðskiptum. Sjá kaflann „Hinar sjö skálar reiðar, lok Babýlon...". „Mynd" dýrsins - samanber næsta kafla Opinberunarbókin 14 - gæti tengst fölskum „myndum" (ímyndunum) af Jesú. Það kunna að vera tengsl við hænd margmiðlunartækja sem er oft eins og fíkn eða trúarregla.

Hin undirliggjandi freistandi máttur þessa „dýrs" má umbreyta, sérstaklega með aflinu sem lýst er í *kaflanum okkar „Húðstrýkingin" - Jóh 19, 1*.

[til baka.](#)

„Dýrið með hornin tvö" úr jörðinni.

Hér (*Opinberunarbókin 13, 11-18*) sjáum við neikvæðum öflum beint að efnislegum hömlum („innbyggð nauðsyn"). Samanber *kafli okkar „Freistingarnar" og Matteus 4, 1-4*.

Hugmyndin um að merkja fólk á enni þess eða á hægri hendi, sem og talan 666 í þessum köflum, sem nauðsyn til að geta keypt og selt, má nú þegar greinilega finna í atburðum heimsins. Möguleikarnir á nettengingum með skipti á persónulegum gögnum, ávísanakortum, eða alþjóðlegum bankakóða 666, strikamarkið með þremur tvöföldum línunum sem afmörkun = 666 í þessum kóða, tækin sem þróuð voru í Kanada eða þegar prófuð í Malasíu við persónuleg auðkenni á enninu eða hægri hönd, gælunafnið „La bête" = franska „dýrið", fyrir gömlu evrópsku viðskiptamiðstöðina í Brussel og svo framvegis sýnir tilhneigingu, hvort sem hún er meðvituð eða ómeðvituð og jafnvel til gamans gerð. Hið biblíulega „dýr úr jörðinni" er nákvæmlega eins og „skurðgoðið Mammon".

Frekari tilhneiging, sem er ekki að fullu lokið, er að vinn að hinum sívaxandi, dramatísku umhverfistengdu vandamálum. Fyrst með gagnslausum, tæknilegum umhverfis- „fegrandi meðulum" og síðan tækniveldis umhverfis-ofríki í stað þess að láta áhrifarík meðul lýðræðis gerast, með stuðningi fólksins. Gangvirki stjórnunar gengur getur með því að viðurkenna eðli sitt. Þetta ferli er tengt öflunum sem minnst er á varðandi „*Krýning þyrnikórónunnar" (kafli okkar og Jóh 19, 2-3)*

Í köflunum um drekann og dýrin tvö eru endurminningar hvað varðar nútímann ekki endilega öll sagan. Allt hefur sinn gang, eins og við minntumst á, ekki bara á hinni efnislegu jörð. Í eftirfarandi framtíðarsýn 144.000 (*Opinberunarbókin 14*) birtast margar verur og englar hver á eftir annarri sem „skera upp" tvo mismunandi hópa á jörðinni. Þeir sem tengdir eru dýrinu er kastað í „reiði-vínþröng Guðs hina miklu", sem þýðir að náttúruöflin munu ráða framtíð þeirra. En að lokum kennir opinberunin enga „eilífa fordæmingu"; að lokum getur allt fundið leið til Guðs; og í æðri merkingu er allt umvafið Guði. Samanber *Opinberunarbókin, 22*, og tengdur kafli á þessari síðu um hina Nýju jörð...

[til baka.](#)

Hinar „sjö skálar reiðar", endalok „Babýlon", og endurkoma Krists á dómsdegi.

Þeir sem voru stöðugir frammi fyrir dýrinu og mynd þess birtast í næstu framtíðarsýn, á tilvistarsviði sem umorðað er „glerhaf eldi blandað". Frá „musterinu á himni" koma sjö englar að nýju með „síðustu sjö vandamálin" í "skálum reiðar Guðs" til að hella úr þeim á jörðina, á „hafíð", á „fljótið", á sólina, yfir „hásæti dýrsins", í fljótið „Efrat" og yfir „loftið" (*Opinberunarbókin 15, 5-21*).

Annarsvegar sjáum við enn æðra stig vitundar að verki; á hinn bóginn veldur þetta enn dýpra og tilvistarlegra fjaðrafoki allra þátta á jörðinni og hinn sýnilega hluta á alheiminum í kring. Fleiður, eitur, þjáningar, eldur, myrkur, neikvæðir „andar" og stórslys á heimsvísu með landreki, landi sem sekkur eða flóði, loftsteinahríð, þar á meðal aðskilnaður hinnar efnislegu siðmenningar „Babýlon" í þrjá hluta og eyðilegging hennar (*Opinberunarbókin 17, 18, 24*). Möguleiki eða „tímagluggi" fyrir atburði af þessum toga sýndu sig þegar með 6. innsiglinu.

Hér er einnig möguleiki á að nota lengri tímabil sem grunn. „Lokaræður" Jesú (*t.d. Mark 13*) og margir spádómar sem komur fram eftir opinberunarbók Jóhannesar stinga einróma upp á miðlægan atburð á árunum í kringum 2000 sem breyta öllu að nýju. (Sjá að ofan: „Um

meðhöndlun opinberana"). Vísindalegar uppgötvanir hvers mikilvægi hefur enn ekki verið viðurkennt benda í sömu átt. Hinn gríðarmikla minnkun á jarðsegulsviðinu síðustu 200 ár og óvanalegur fjöldi jarðskjálfta og eldsumbrota á síðustu árum; og að sólin varð „bjartari“ árið 2003 sem var óháð hefðbundinni hringrás sólarvirkni eins og hámark þess síðan 1999/2000, sýna þeim sem eru vakandi að eitthvað óvenjulegt sé að fara að gerast.

Ef að segulskautin breytast mikið eða ef segulsviðið fellur saman og endurbýggist í öfuga átt, eins og hefur endurtekið gerst í sögu jarðarinnar, myndi það einnig leiða til róttækrar jarðfræðilegrar breytingar. Þetta yrði ekki einungis staða fyrir mannkynið heldur ábyggilega nýtt jarðfræðilegt tímabil að auki. Ef hið segulmagnaða „Van Allen Belt“ sem umkringir jörðina myndi tapa sínu líklega verndarhlutverki gegn ögnum og „geimryki“ í óþekktan tíma gæti hin spámannlega loftsteinadrífa auðveldlega orðið að veruleika.

Skilningur okkar og annarra aðila gefa til kynna að hin ítarlega eyðilegging sem sumir höfundar óttast muni ekki endilega eiga sér stað, hvorki í formi þriðju kjarnorku-heimsstyrjaldar, né sökum gríðarlegs umhverfisslyss, né sökum segulskautabreytinga eða möndulbreytinga eða breytinga hvað varðar geiminn. Margt hefur í grunninn breyst hvað varðar slíkar framtíðarsýnir.

Þar sem opinberunarferli með guðdómlegum ákvörðunarstað og stjórnun margra náttúrulegra ferla af sjálfseiskum meðlimum mannkynsins og „elítu“ virðast bæði vera til, sem og viss jákvæð mannleg áhrif, **gætu takmarkaðar breytingar á jörðinni, t.d. „nýjar aðlaganir“ á stjarnfræðilegan skala, verið óhjákvæmilegar, fyrir utan breytinga á mannkyninu og vitund þess.**

„And-kristnar“ einræðistilraunir fólks sem vill halda í völd sín og einnig stytting eða endi þessa gamla tíma með breytingu með alltaf þremur dögum í myrkri hefur oft verið spáð fyrir um. Ekki er lengur hægt að vísa þessari breytingu á bug sem vitleysu.

Í þessu sambandi, **framtíðarsýn varðandi Maríu frá Garabandal (Spánn) inniheldur spádóm varðandi „Stórvægilega aðvörun“ sem sýnir öllu fólki hvað það þarf að gera innra með sér til að yfirbuga breytingarnar, sjá einnig Jóh 16:8; *Opinberunarbókin 14:6-20* - ef það vill stjórna umbreytingunni í ljós Guðs - *sjá einnig Jóh 16:13*. Þetta er tengt teikn á lofti. Innan árs eftir þennan atburð er kunngjört um „Stórvægilegt (lækninga) kraftaverk“ - skilur eftir „teikn“ í Garabandal. Svo lengi sem mannkynið myndi aldrei snúa blaðinu við, síðar dómsdagur með eldi af himni („skálar reiðar Guðs“) er sagt muni koma - *Opinberunarbókin 16*; *sjá einnig Matteus 24:28*. (*Franz Speckbacher, „Garabandal“ S.120 - German*; Þú getur leitað að efni á þínu tungumáli í bókabúðum eða á vefnum með leitarorðinu „Garabandal“). Eftir það gæti þurft að hugsa allt upp á nýtt.**

Mögulegur undirbúningur, fyrir utan að breyta lífi sínu, að biðja til hins heilaga anda núna.

Nýrri „boðleiðir“ frá öðrum aðilum - *sjá kaflann „Um meðhöndlun spádóma“* - kalla þetta umbreytingu í gegnum „núllsvæði“ en eftir það fara þeir sem hafa þroskann til í gegnum alheims-andlegt aflsvið á jörðu - oft ónákvæmlega kallað „Photon Belt“ - og gætu lifað með eiginleikum „létttra líkama“ æðri vídda í efnislegum raunveruleika (*sjá kaflana „Upprisan“ og „Friðarríkið“*).

Frelsunargjörðir voru tilkynntar, fólk var tímabundið „sótt“ af Kristi (samanber *Opinberunarbókin 14, 14-16*) eða af englum af fólki sem var undirbúið, eða tímabundnir brottflutningar og frekari aðstoð af vináttum geimverum. Það veltur á hverjum og einum hvaðan hann/hún vonast eftir aðstoð. Þar sem bæði ljós og myrkur má finna í alheiminum stendur maður frammi fyrir líklegum margbreytileika af atburðum og það er gott að spyrja Guð um tilsjón hans í öllum aðstæðum og beita **hæfileikum manns til að gera nákvæman**

greinarmun - því þetta er sérstaklega veraldleg leið til að finna einingu - í samhengi nýrra afla sem koma til staðar að ofan.

Þetta stig meðhöndlar í grundvallaratriðum síðustu mögulegu ákvörðun í sálu hvers einstaklings sem varðar hvort maður vilji halda áfram að taka þátt í þróun að hinu komandi „friðarríki“ sem Guð undirbjó jörðina fyrir. **Þessu stigi lýkur með „endurkomu Krists á dómsdegi“.** Sjá einnig *Opinberunarbókin 19, samanber Opinberunarbókin 12; Pos 1:6-8*. Hann kemur ekki einfaldlega sem manneskja fædd á jörðu heldur sem kjarni nokkurs sem er mun ítarlegra – nálgun himnaríkis Guðs (og lengra) og jarðarinnar ; anda, (huga og) líkama. Samt sem áður er Kristi lýst eins og hann komi til baka sem raunveruleg vera, ekki aðeins sem máttur hans hefði mannkynið upp í andlegt veldi, eins og sumir nútímahópar stinga upp á. Þetta skiptir öllum máli, ekki bara kristna menn. Kóraninn lýsir einnig endurkomu Krists á dómsdegi sem vitnisburði fyrir fólks sitt á „dómsdegi“. Maður getur ályktað af spádómum margra annarra trúarbragða að spámenn þeirra munu einnig spila ákveðið hlutverk á sama tímabili, að hjálpa fylgismönnum sínum að skilja hvað er í gangi.

Það er einnig skref í opinberuninni, hugsanir varðandi refsingu eru óviðeigandi. Þetta er frekar hluti af hugtaki sem er rökrétt í sjálfu sér og bendir á frekara stig þróunar lífs á jörðinni. Áskorunin er að upplifa það sem gagnkvæma umbreytingu í æðri hluti þar sem hvert okkar mun finna staðinn til að leiðrétta þróun okkar. **Sá sem meðtekur og beitir hinum endurnýjandi öflum á réttum tíma og með góðum vilja getur upplifað hina jákvæðu hlið þessu en finnur einnig fyrir þjáningu heimsins. Þeir sem vilja á hinn bóginn ekki viðurkenna hin nýju öfl upplifa þau sem eitthvað sem kemur að utan. Það er raunverulegt eðli „dómsdagsins“ í skilningi opinberunarinnar. Maðurinn hefur frábært frelsi til að taka sínar eigin ákvarðanir en, eins og svo oft í lífinu, verður hann að taka ákvarðanirnar á réttum tíma, annars er engin ákvörðun möguleg. Þeir „hálfvolgu“ (*Opinberunarbókin 3:16*) / „áhugalaus“ eru ekki metnir mikils í opinberuninni (*Sjá „Kirkjurnar sjö“ með aukasíðu*). „Aðskilnaður andanna“ er hluti miðju atburða opinberunarinnar, á leið til lokaeiningu.**

„Plágurnar sjö“ - sú sjöunda enda með rödd frá himni „Það hefur gerst (því er lokið)!“ - þetta er hliðstæð við orð Jesú á krossinum „Þessu er lokið (aflokið)!“ *Sjá t.d. Jóh 19, og kafla okkar „Krossfestingin“.*

Á dulspekilegan máta eða með viðkvæmni getur maður þegar upplifað í dag hvernig jörðin þjáist og öskrar á hjálp er hún undirbýr sig fyrir „erfiða fæðingu“. Krossfestingin og greftrunin sem umbreyting að upprisu varðar alla jörðina og áhrif þess ná út fyrir hana. Hérna getur maður einnig fundið umbreytingu frá krossinum og ástandi út fyrir lífið og dauðann í upprisu sem virkar sem heild. Þegar horft er á það frá þessu sjónarmiði geta skref „síðustu plágnanna“ gerst án hamfara eins og þau væru endalok heimsins.

Þar sem þessi spádómur er flókinn (*sjá fyrsta kaflann „Opinberun Jóhannesar“*) gæti hin raunverulega þróun heimsins verið háþróaðri heldur en hún virðist vera fyrir fólki sem horfir á ákveðin atriði spádómsins, sem birtast ekki að fullu. Önnur svæði sýna plágur sem eru enn „háþróaðri“ heldur en þær sem lýst er í opinberuninni.

Viðbót: Nýju bækur Wladimir Megre um hina fróðu konu Anastasíu frá Síberíu hafa einnig að geyma innri þekkingu varðandi það að hinum gömlu kerfum hamfara á heimsvísu megi breyta og hámarkun alls með hjálp fólksins og í samræmi við Guð er markmiðið. En það þýðir ekki að nútímaheimurinn geti haldið áfram eins og hann er í dag. (á þýsku: netfang: wega@verlag-wega.de. Fyrsta bókin á ensku gæti hafa verið útgefin af kanadískum útgefanda.) Vegir Krists er óháð verkum annarra og styður ekki sjálfkrafa öll efnisatriði bóka eða heimasíða.

Spurning:

Vil ég að Jesús Kristur birtist gjörlla aftur, eins og spáð hefur verið fyrir, umbreyti lífi manna og heiminum?

[til baka.](#)

[Aukagluggi: Framtíðarsýn](#) (á ensku og þýsku vefsvæðunum okkar).

Hið (raunverulega) „þúsund ára friðarríki“.

Eftir umbreytinguna í gegnum tíma hinna „sjö skála með síðustu plágunum“ fylgir alheimsframtíðarsýn Krists sem snýr aftur frá hinnum sem reiðmaður á hvítum hesti „kallaður Trúr og Sannur...orð Guðs“ með himnaheri klædda hvítu (*Opinberunarbókin 19*). Þetta á ekki við nútímalegan mannlegan „hjá-Krist“. Hins „falski spámaður“ (með falskar/einhliða hugmyndir um Jesú, eða um hvað er kristið...) er steipt af stóli. Hið „þúsund ára friðarríki“ (*Opinberunarbókin 20, 1-6*) er ekki hefðbundið „heimsveldi“. Hin „stóra vél“ þjóðfélagsins, hin ytri neikvæðu öfl og opinberun þeirra er hrakin á brott.

Hérna finnum við einnig andlegan dómsdag. Þýðing *Opinberunarbókin. 20:4* - "... þeir lifnuðu" uppfyllir ekki að fullu hina upprunalegu merkingu, það er einfaldlega „... þeir lifðu“, (eins og það var bókstaflega þýtt í neðanmálgreinum „Elberfelder-bíblíunnar“). Hvað varðar sálirnar gæti þetta þýtt „að lifna að nýju“ en fólk sem fylgdi ekki dýrinu gæti einnig haldið áfram að lifa á jörðinni. Það væri misskilningur að halda að allir af þeim verði að deyja.

Þetta stig er tengt upprisu Krists (*kafli okkar og Jóh 20 - 21*). Jafnvel í texta sjálfrar opinberunarinnar er það kallað „fyrsta upprisan“.

Ekki hefur enn verið bundinn endi á hin neikvæðu öfl, samt sem áður þarf að vinna með ófullkomleika einstaklinga, sem er núna auðveldara.

Eftir „þúsund ár“ birtast dreggjaf af samansöfnuðum neikvæðum öflum til að verða leyst upp. Sjá næsta kafla.

[til baka.](#)

Hinn nýi himinn, hin nýja jörð og hin „nýja Jerúsalem“.

Eftir hin „þúsund friðarár“ fyrir dómi á þeim dauðu voru „bækur opnaðar“ sem sýndu atburði „og ... bók lífsins“ sem sýnir ástand manns sem stafar af því. Aðeins eftir síðari gagntakandi eld og hinn nýlega her og þegar hinu „illa“ hefur verið kastað út í „díkið sem logar af eldi og brennisteini“ (*Opinberunarbókin, eftir 19:19-20:3 núna í 20:11-15*) mun hinn nýi himinn og hin nýja jörð nálgast. Hin raunverulega lengd tímabilanna er óráðin.

Kjörorð Krists eru „Sjá, ég geri alla hluti nýja“ - án undantekninga (*Opinberunarbók 21:5*). Hin „nýja sköpun“ er samt sem áður lík hinum eilífu gildum sem áður birtust bæði í hverjum einstaklingi og á stærri skala. Núverandi aðgerðir eru einnig mikilvægar fyrir þá sem eiga von á því að opinberunaratburðir muni bráðlega eiga sér stað.

Á hinum nýja himni, sem minnst er á í textanum á undan jörðinni og hinni nýju Jerúsalem, er bent á nokkuð líkt alheimsupprisu. (*Samanber kaflann „Upprisan“ og Lúk 24, Mark 16*). Hingað til hafði áhersla lýsingar verið á jörðina, en núna verður mikilvægi atburða fyrir sýnilega og ósýnilega „himinn“ í forgrunni. Hér er ekki verið að vísa til hinn eilífa himinn Guðs sem nær út fyrir tíma og rúm, hann er óbreyttur, heldur heima sem skapaðir hafa verið. Hin smáa pláneta gæti reynst meira en „þróunarríki“ jafnvel á alheimsskalanum; en lausn á

vandamálum hennar gæti reynst mjög sérhæft, langsótt verkefni. Hið vafasama eðli sökum mikils frelsi mannanna og flækju í efnislegum málefnum er ekki að finna í öllum mögulegum „byggðum“ heimum, samkvæmt Lorber og fleirum. Hin neikvæðu öfl sem kastað var á jörðina og núna í „díkið sem logar af eldi og brennisteini“, samkvæmt framtíðarsýnum Jóhannesar, er ekki að finna í öllum heimum. Á sama hátt og Jesú hafði áhrif á mannkynið, umbreyting alls mannkyns á jörðinni með Krist myndi vafalaust hafa frekari, útbreiddari áhrif.

Hin þá endurnýjaða „nýja jörð“ og tengdur atburður hinnar „nýju himnesku Jerúsalem“ sem kemur niður til jarðar má bera saman við hvítasunnuatburðinn, en hér einnig á alheimsskala. Þetta er ekki hin landfræðilega Jerúsalem. Jörðin er á móti aðliggjandi alheimi á mismunandi sviðum.

„Engin bölvun mun frammar til vera“/önnur þýðing „útlægir hlutir verða ekki lengur til“...ekki fleiri neikvæði öfl, „ekkert myrkur“ (*Opinberunarbókin* 22:3). Þar af leiðandi þýðir það að **neikvæðum öflum er einnig komið til skila, hinum aðskilda heimi er nú lokið. Í fyrsta sinn birtist heimurinn sem meðvituð heild**, ríki, sem má sjá fram á ('nálægt Guði') í framtíðarsýnum og svo framvegis, en ólýsanlegt. Veikt afrit af þessu ástandi væri þegar, **byrjað er frá einhverjum punkti í innra lífinu, hægt væri að fylla aðra hluta með lífi, sem er upplifun sem getur átt sér stað á veginum; „Allt er tekið með“**. Í Guði sjálfum er hin æðri eining alls þegar til staðar

Hið guðdómlega módel sköpunar, Alfa, og hin nýja sköpun með öllum verum endurtengdum öllu í Guði á meðvitaðan máta, Ómega, upphafið og endirinn, varð samsvarandi en samt var A og Ó til staðar. Því er „endirinn“ meira en upphafið, þó að upphafið hafi þegar allt að geyma. Sem tilhneigð til að verða eins í öllum litlum hlutum, t.d. í manneskjunni sem gengur í gegnum allt á meðvitaðan hátt, þessi atburðarrás er jafnvel þegar þekktanleg.

Þú getur séð töfluna „Frumgerðir (módel, tákn) frá frumsögunni - upplýst af biblíunni - til Jesú og framtíðarinnar“. (á okkar ensku og þýsku síðum)

Að auki er bent á hér að samkvæmt framtíðarsýn R. Steiner tengjast atburðir hinnar „nýju jarðar“ einum af þremur nýjum „jarðarholdgunum“, fylgja hver annarri í með gríðarlöngu tímamismuni. Hér skal minnst á að eðli hinnar biblíulegu „nýju jarðar“ á rætur sínar að rekja úr öðru ferli en holdgunartakti eins og reiknaður hefur verið, t.d. heimsmyndarfræði hindúa einnig fyrir pláneturnar og alheiminn. Ef slíkt er tekið alvarlega nær þetta út fyrir Sæmandi og Rotnun sem við höfum talið satt til þessa dags og fer í æðri og æðri „áttundir“ eða „spírala“.

Jafnvel til samanburðar við mögulegar upplifanir í dag hverfur að fullu afstaða margra guðfræðinga varðandi það að opinberunin hafi einungis að geyma dæmisögur til áminningar án raunveruleika.

Dæmisögur Jesú í guðspjöllunum voru fengnar frá lífi fólks til að útskýra ákveðna hluti. Síðar, en samt í lífi hans á jörðinni, lagði Jesú áherslu á að hann myndi ekki lengur nota dæmisögur heldur tala á opinskáan máta í samskiptum sína við lærisveinana. Opinberunin á ekki upptök sín í mannlegu lífi; all staðar þar sem textinn sjálfur veitir útskýringar er beint „samræmi“; á því vitundarstigi eru hlutirnir sem sjást „virkilega til“, eins og upplifanir andlegra rannsókna, t.d. þær er tilheyra R. Steiner **Opinberunin minnir samt sem áður á, t.d. svo hægt sé að fara frá guð-fræði í „guð-iðkun“; til að skoða það sem „er í loftinu“ og „leyfa Guði einnig að birtast öllum í nútímanum“.** Guð hefur áhrif í gegnum fólk - en ekki í gegnum handahófskenndar gjörðir fólks: manneskjur eiga ekki að leika Guð eða opinberunina. Maður getur þróast sífellt meira í takti við áætlun Guðs fyrir heiminn - Sköpunarkerfið.

[Til baka í innihald þessa hluta](#)

Lokakafli meginhlutans: Kristna viðhorfið

Hinn sanni „kristindómur“ er sjálfur Jesú og að leita að tengingu við hinn núverandi Krist í okkar innra lífi „Leitið og þér munið finna“. Besta leiðin til að skilja hann er að hafa orðræðuna við hann á alvarlegan máta og vinna úr hvötum í manns eigin lífi. Þessir kaflar hafa verið skrifaðir til hvetja þá sem hafa áhuga til að framkvæma einmitt þetta.

Önnur leið, sem gæti verið tengd „bestu“ leiðinni sem nefnd er að ofan er að finna fyrir hverjum eiginleika Jesú og að færa þá inn í líf okkar smám saman. Feitletruðu kaflarnir (í megináttalunum) gætu verið gagnlegir í því skyni.

Það sem þessir mismunandi eiginleikar eiga sameiginlegt og það sem hægt væri að útlista nánar er að Kristur er augljóslega fyrir utan „mótsagnir“ (tvískiptingu) þessa heims. Hann blandar ekki heldur þessum tveimur hliðum saman heldur eru viðhorfin sem hann bendir á „þriðja leið“ sem hefur getur innihaldið hið gagnlega og stöðuga sem í öllu býr, eins og það birtist frá öðru sviði, umbreytir því sem hefur harðnað. *Sjá einnig töfluna í lokin.*

Frekari afleiðingar geta átt uppruna sinn í eiginleikunum á milli eldri og nýrri tilrauna í okkar nútímaþjóðfélagi. Margir þessara hópa hafa nokkuð nauðsynlegt að segja, sem hefur ekki verið tekið til íhugunar af öðrum hópum, t.d. því menn eru flæktir í samburði á úreltum hægri og vinstri samburði. Deilur á milli þess gamla og nýja munu ekki hverfa - allavega ekki í fyrirsjáanlegri framtíð - en skipta má út ósveigjanlegri stöðu og greinilegum mótsögnum fyrir orðræðum, skapa nýja umræðu; t.d. getur maður þjónað Guði eða tekið við peningum sem Guð manns. Slíkt myndi gera fólki sem er sama sinnis að hittast og vinna að nýjum verkefnum saman - án þess að allt endi í einhliða umræðu að nýju. (...)

Marga aðra hluti sem ræddir eru í þessum köflum mætti hrinda í framkvæmd, fara út fyrir rannsóknina í samræmi við einstaklingsbundna þróun og kraft - þó sum sjónarmið séu dreifð og ekki alltaf endurtekin í hverjum kafla.

Slík rannsókn nær út fyrir þá venju margra guðfræðistefna og annarra stefna að „nota“ Jesú í sínum vel meintu, einhliða sjónarmiðum á hlutum. Í þessu skyni er lögð áhersla á kaflana sem passa við þeirra skoðun og aðrir kaflar eru eyddir með útskýringum, breytt um merkingu þeirra eða þeir hunsaðir. Höfundar guðspjallanna gerðu sér grein því að fjölbærni Jesú má betur útskýra með hjálp margra heimilda. Þeir voru nógu skynugir til að átta sig á hve mismunandi hin mismunandi sjónarmið voru. Margir guðfræðingar héldu samt sem áður að þeir hefðu gert mikla uppgötvun með því að finna mismunandi heimildir með mismunandi sjónarmið falin inni í guðspjöllunum sem hafa verið látin ganga í erfðir, t.d. svokölluð „Q heimild“; tengd vanhugsaðir spurningum sem höfundarnir gætu hafa haft rétt fyrir sér með. Núna er auðvelt að átta sig á að hver höfundanna gæti hafa haft að mestu leyti rétt fyrir sér, fyrir utan einstrengingshátt þeirra. Þetta gæti reynst ný hvöt fyrir hina alkirkjulegu hreyfingu.

Fólk sem samsamar sig öðru trúarlegum hreyfingum eða hugmyndafræðilegum bakgrunni, en hefur jákvæðan áhuga á hinni kristilegu nálgun, hvorki ónæmt né yfirborðskennt, eða sem getur séð eitthvað gagnlegt í því getur vafalaust lært eitthvað nýtt. Alveg og eins höfundur þessara greinar kynntist alls konar mismunandi hópum og fór að meta þá. Í dag hafa sumir fulltrúar eða meðlimir annarra trúarbragða farið að viðurkenna vissa eiginleika Jesú, á mun bersýnilegri máta en margir guðfræðingar. Það er erfitt að útskýra þetta á efnislegan hátt, en þetta gæti kallað fram hugsanir hjá þeim.

Fyrir utan þetta er ekki hægt að setja Krist á leigu af hinum mismunandi söfnum kristindóms. Nálgun hans getur gefið fólki einingarstyrk með miklum fjölbreytileika - ást á mjög djúpum og alvarlegum vilja og samræmda orku. Þetta jafnar samt sem áður ekki út allan ágreininginn, en gerir því sem er samrýmanlegt að lifa saman og gera það sem er ósamrýmanlegt sýnilegt. Kristnir menn hafa oft neitað af láta af hendi mátt Kristis til að sameina (til að gera samleitið) mismunandi hugsanastefnur heimsins. Í þágu þess að bjarga jörðinni er kominn tími til þess að kristnir menn velti fyrir sér sínu raunverulega verkefni - ef gengið er út frá því að þeir vilji virkilega hugsa um sjálfa sig sem kristna menn.

[Til baka í innihald þessa hluta](#)

Tafla: Kristið viðhorf: Í heiminum, en ekki af heiminum; sjá Jóhannesarguðspjall 17.

Sá sem - með hjálp Jesú, sem **mælikvarða** - leitast við að sigrast á eigin göllum og tileinka sér heillavænlega eiginleika (sbr. síðurnar „...lækning“, „...siðferði“, og „...úrvinnsla...“), verður fyrst að að glíma við sjálfan sig með heiðarlegum hætti og þá fyrst hugsa um aðra á þeim grunni, (í stað þess að varpa öllu á aðra), sbr. Mt. 5,3 „sælir eru fátækir í anda“;

- hlusta á örvun samviskunnar, en „koma samt út úr eigin skel“, (í stað þess einfaldlega að bæla allt), sbl. Mt. 5,5 og 5,9 ...;
- athugið að hann/hún í skilningi sálarinnar er einnig til staðar fyrir aðra, þó að eigið heilbrigði sé skilyrðið fyrir því að geta hjálpað öðrum (sbr. Mt. 5,7);
- leita eftir hinum lifandi anda Guðs, einnig þó að ytri umgjörð kunni að vera gagnleg, (stað þess að festast aðeins í umgjörðum), sbl. Mt. 6,5-8... og Jóh. 4,21-24;
- að vera (trúaður), og haga sér í samræmi við það, (í stað þess að líta aðeins þannig út), sbr. Mt. 5,8;
- að treysta sér til að lifa samkvæmt nýjum skilningi jafnvel þó að það sýna þurfi tillitssemi í samskiptum við aðra (í stað þess að taka einungis tillit til þess sem skiptir einhverju máli í þessum heimi), sbr. Mt. 5,15;
- þrátt fyrir hinn nýja skilning að líta á sig sem hógværan þjón (í stað þess að verða sjálfumglaður), sbr. Mt. 5,19 og Lúk. 9,48...

Þetta er ástríkari og meira hygginn afstaða. Því er maður ekki lengur manns eigin hindrun á veginum. Maður getur tekið eftir að kristin trú er ekki bara lífsvegur heldur raunveruleg andleg leið. Á þessari leið getur maður einnig haft Jesú sem áttavita sem gerir okkur kleift að finna nýtt jafnvægi út fyrir hinar einhliða „röngu slóðir“:

Tafla

Að vera hvorki lyft upp í ytra útliti →	- né að takast á loft inn í hreint andlegt líf
Heldur að vera virkur í hinu ytra lífi →	- og að vera stofnsett/ur í innra lífi.
Í stað þess að hugsa aðeins →	- eða aðeins hugleiðslutómi
Að einbeita sér að efnisatriðunum →	- í meðvitaðri, hugleiðsluþögn.
Að leita eftir hinum „ytri Guði á himnum“	- og leyfa honum að taka mynd í persónuleika manns
Að sjá vott af hinum óbreytanlega skapara	- í breytingum (frjáls) lífs.
Að kynna sér lög hins náttúrulega heims	- og að finna fyrir sköpunarlaginu að baki þeirra.

Hvorki að framkvæma hvatir að fullu → Heldur að samþætta þær →	- né að eyða þeim - og að umbreyta þeim
Að nota tíma, rými og kringumstæður og samhljóminn sem fylgir því	- þrátt fyrir að vera óháð/ur þeim í manns eigin sjálfi.
Að vinna út á við	- og biðjast inn á við (<i>Benedictine meginregla</i>).
Að reyna að skilja jákvætt framlag annarra (virkt umburðarlyndi)	- og að sveipa sjálfan sig sinni eigin trú.
Að nota hið rökrétta, greinandi hvel	- og hið „dulspekilega“ og tilbúna heilahvel - með brúnna á milli.
Að vita af huglægri skynjun	- og að leita eftir einstaklingsmiðuðum sannleika út fyrir hin mismunandi huglægu íhugunarefni.
Að læra af (uppbyggilegum) hefðum	- og að leyfa þeim að verða að manns eigin lifandi andlegu viðleitni.
Iðja undirbúningsæfingar	- og að vonast eftir náð (<i>kristin dulspeki</i>).
Að tala persónulega við Guð	- og í mætti hans.
'Eða elska náunga okkar'	- eins og okkur sjálf.
Að viðhalda vitsmununum	- og leita út fyrir hana.
Hvorki að „leysast upp í alheiminn“ → Heldur að vera í heildinni →	- né til að herða „sjálf“ manns - sem meðvitaða frumu af því.
Að virða líkamann sem verkfæri	- og að vaxa í huga og anda.
Að samþykkja fyllingu lífsins og ábyrgð	- eftir hin „þröngu hlið“.
Berjast við réttar ákvarðanir í vitundinni á jörðinni	- og hafa grun um plan Guðs sem til er á öðru stigi (vitundar).
Að veita einnig öðrum innsýn	- eins og slíkt er þeim til góða.
Að breyta til í umhverfi manns/í þjóðfélaginu	- það sem hefur einnig bætt einstaklingsbundna vitund.
Að vera samúðarfullur varðandi mótlætið á jörðinni	- og að njóta handleiðslu Guðs.
Að vera í andlegum söfnuðum	- og nálgast Guð sem einstaklingur.
Að virða fjölbreytileika fólks	- og leyfa hinum almenna kjarna manna í öllum að blómstra.

...Vegur Krists er því Þriðji vegur út fyrir augljósar mótsagnir* heimsins - vegur til fulls lífs og raunverulegs andlegs frelsi í Guði. Sumir feitletraðir hlutar megintextans og samhengi þeirra mun útskýra þetta betur. Sjá einnig *Jóh 17*, og hið óviðurkennda *Tómasarguðspjall 22*. **Þetta er engin óákveðni - sem myndi viðhalda andstæðunni sem vandamáli, og því einnig ekki „skammtímatúlkun“.** (Það væri stundum samt betra en óákveðni að halda sig annaðhvort alveg frá ákveðnu þema eða að velja annað af báðu - í þeirri vitund að einhver annar kann að velja hitt með sama hætti.) **Í stað þessa alls er þriðja leiðin til að hugsa að leita að yfirskipuðu sjónarmiði utan við andstæðurnar báðar sem býður upp á nýjar, óheftar yfirlýsingar (forsendur, staðfestingar, fullyrðingar, ákvarðanir) - og leysir þannig viðkomandi vandamál. Sá sem nær jafnvægi á lífinu getur nú með meiri árangri**

dýpkað skilning sinn á Jesú í guðspjöllunum eða píslarsögunni og sögu lærisveinanna (hvítasunna). Þessi færni mannanna, að nálgast stöðugt hið „sanna ljós“ Guðs - *Jóh. 1:9* - sem falið er heiminum, er bæði útgangspunktur og markmið þessarar jafnvægislistar. (Sjá *megintexta okkar, fyrsti hluti.*)

Það eru tengsl á milli þessara einstaklingsbundnu skrefa í guðspjallinu og þróunarinnar á stærri mælikvarða í Opinberunarbókinni.

*) Einnig „tvískipting“.

[Til baka í innihald þessa hluta](#)

3 Í þriðja hluta: Önnur efnisatriði

Bæn fyrir friði, lífi og jörð.

Fyrsta efnisgreinin leiðir til viðeigandi viðhorfa fyrir áhrifaríka bæn, án mikillar útskýringar. Í stað þriðju efnisgreinarinnar getur þú einnig fært Guði önnur mál. Þú getur breytt bæninni og aðlagð hana að tilfinningum þínum. Best er að lesa hana hægt og nota ímyndunaraflið:

Guð, upphaf mitt, hjálp mín og von !
Í einingu með Jesú þakka ég þér fyrir allt sem kemur frá þér;
og ég bið þig um fyrirgefningu fyrir það sem hélt mér í burtu frá þér;
Í þögn þessari bið ég þig um að verða skapandi í anda þínum;

Leiddu mig svo ég skaði ekki aðra á vegi sínum til þín;
Leiddu mig til að aðstoða aðra í samræmi við vilja þinn;
Bjargaðu mér á vegi mínum. *

Fylltu fólk innblæstri til að setja ákvarðanir er varða líf og dauða í þínar hendur**.

Hjálpaðu þeim sem vinna að sköpun þinni***

Leiddu þennan heim til að brjótast í gegn til þíns nýja tíma. ****

*) Hér má bæta fleiru við.

***) *Hér má bæta upplýsingum við, eða hugleiða slíkt eftir bænir, á þennan máta: 'að stöðva eflingu ofbeldis', 'að leysa vandamál með því að fjarlægja orsök þeirra', 'að beita aðeins öryggisráðstöfunum sem nauðsynleg eru til að veita fólki mannréttindi sín', 'að hefja friðsama umræðu á milli fólks innan mismunandi trúarbragða', Þú getur skoðað *Matt 5:9* og *26:52*, og [Yfirlýsingu kirknanna varðandi frið](#).*

Hinar heilögu ritningar mismunandi trúarbragða lögðu upprunalega áherslu á baráttu mannsins gegn sínum neikvæðu hliðum - biblían, Kóraninn, Zend Avesta og Bhagavad Gita ... og ekki ytri stríð. Síðar var oft litið framhjá þessu eða þetta misskilið, í dag er viss siðferðilegur grundvöllur trúarbragðanna, gagnstætt gildum þessara sjálfselsku siðmenningar. Hin mismunandi trúarbrögð geta að sjálfsögðu haldið í mismun sinn.

***) Náttúran kallar á hjálp. Tími er til kominn á bæn, Drottinn bjargaðu okkar frá 'spenntu' náttúruöflunum. Þetta kemur samt sem áður ekki í stað breytingar í hegðun mannsins í tengslum við afganginn af sköpuninni.

****)Lúk 11:2; 21:31. Opínberunarbókin 11:16; (-)

Sjá *Mark 12:30*. Bæñir innihalda bæði hina einlægu trú á þeim hæfileika sem farið er fram á - samkvæmt vilja Guð - og samsvarandi þökkum. Orð Jesú sem birtast í *Jóh 16:23*, „*Hvað sem þér biðjið föðurinn um í mínu nafni mun hann veita yður*“, innihélt einnig orðin „...*leyfðu svarinu að umkringja þig*“ í hinum gamla arameíska texta (sbr. Neil Douglas-Klotz, *Prayers of the Cosmos: Meditations on the Aramaic Words of Jesus*). Að biðja, að lifa og breyta í hinum sama „anda“ á heima saman. Hin nýju sjónarmið þessarar síðu standa ekki gegn hinum margvíslegu bænum kirknanna. Sjá einnig *bæn drottins, með köflum úr bibliunni o.s.frv. varðandi bæn*. Guð getur úthlutað ástina sem honum er gefið í öllum kirkjum. Þú getur skoðað *Matt 5:9* og *26:52*, og *Yfirlýsingu kirknanna varðandi frið*.

[Til baka í atriðaskrána.](#)

Grundvöllur siðfræðilegra gilda.

Jesús Kristur setti há gildisviðmið varðandi siðfræðilega hegðun sem býr innan einstaklingsins í stað þess að öðlast aðeins gildi sökum þrýstings frá utanaðkomandi lögum eða venjum. Þessu er ekki náð fram með því að hamra því inn í einhvern að utan, heldur með lífi, afhjúpa „elska skalt þú Guð þinn, þú skalt elska náunga þinn eins og sjálfan þig“. Að „elska hvert annað“ (*Jóh 13, 34*) veitir okkur getuna til að bregðast í samræmi við okkar raunverulegu vitund. Ástríkur Guð, við getum getið okkur til hans æðri markmiða. Hvar sem einstaklingar, pör, hópar o.s.frv. innihalda þessa almennu ást getur maður séð mismuninn. Því meiri sem þessi viðhorf lifa innra með öllum því minna máli skipta hinar ytri, nákvæmu reglur.

Efnisatriði, t.d. hinna eldri „Tíu boðorða“ eru ekki úrelt, heldur hafa þau verið viðurkennd. Þau eru háð menningarlegum breytingum, ekki í aðalatriðum, heldur að ákveðnum hluta. Þegar er fært sönnur á þetta með frásögn Móses, sem upprunalega fékk æðri útgáfu af boðorðunum og bað síðan um einfaldari útgáfu fyrir þá sem voru ekki nægjanlega þroskaðir. Þessar siðfræðilegu meginreglur eru þær sömu í kristinni trú, gyðingdómi og í íslam. Næstum öll önnur trúarbrögð hafa svipaðar meginreglur, eins og sjá má í „World Ethos - Declaration for the Parliament of the World's Religions“ (sjá krækjustíðuna okkar). Jafnvel siðareglukerfi sem sér sjálft sig sem „ótrúarlegt“ eða húanískt birtir tengingar við gildi trúarlegar menningarheima. **Siðfræði fjallar að mestu um að koma fram við aðra á eins mannlegan hátt og við viljum að komið sé fram við okkur, að skaða ekki aðra, heldur hjálpa.** (...) (*Gal. 6,7; 2.Kor. 9,6*). Þetta er lágmarkskrafan til þess að lifa af í samfélagi sem þróast stöðugt. Þegar öllu er á botninn hvolft eru þetta helstu viðmið fyrir þátttöku manns í hinum nýja tíma, en **faðirvorið** hefur þetta um það að segja: „...Til komi þitt rík!“ (*Matt 6*) og Fjallræðan hefur þetta um málið að segja: „Sælir eru hógværir því að þeir munu jörðina erfa“. Í víðari merkingu leiðir þetta til mikilvægra sjónarmiða fyrir mismunandi stig mannlegrar tilvistar. Vissir kristnir menn hafna siðfræði Fjallræðunnar sem „siðfræði varðandi hefðbundinn hugsunarhátt“ og telja ranglega að það sé ekki viðeigandi. Þó hún veiti okkur ekki endilega leiðbeiningar, t.d. til að taka erfiðar pólitískar ákvarðanir, er hún mælikvarði fyrir þær. Ef að svokölluð mannleg „ábyrgðarsíðfræði“ leiðir til ákvarðana í þjóðfélaginu, sem er það gagnstæða sem Fjallræðan gerir ráð fyrir að einstaklingurinn geri, ætti maður ekki að halda að Jesú hefði ákveðið slíkt á þann máta. Hver einstaklingur er ábyrgur fyrir sínu hlutverki. Hópar með áráttu sína og módel eru einnig ábyrgir fyrir sínu hlutverki. Hver hópur þarf sinn eigin „siðfræðilegan hópakóða“ eins og sumir fagaðilar hafa nú þegar. Fyrir utan einstaklingsbundna siðfræði væri „uppbyggð siðfræði“ hópa og þjóðfélags nauðsynleg. Lög með geðþótta sínum geta ekki komið í stað þessa.

Tafla

Tíu boðorð Móses (Önnur Mósebók 20)	Siðfræði í Kóraninum	„Heimssiðfræði“ (sjá krækjusiðu okkar)
1. Ég er Drottinn, Guð þinn... Þú skalt ekki hafa aðra guði en mig. (Þú skalt hvorki gera þér líkneski...)	Verið skjóttir til að minnst Allah og hverfið frá öllum athöfnum. (<i>súra 6,9*</i>)	(Þetta þvertrúarlega samkomulag snerti ekki sameiginlega hugmynd um Guð. T.d. varðandi búddatrúarmenn, var aðeins „síðasti sannleikur/síðasti raunveruleiki“ viðurkenndur, táknar eitthvað sem nær út fyrir hinn efnislega heim.)
2. Þú skalt ekki leggja nafn Drottins, Guðs þíns, við hégóma (því að Drottinn mun ekki láta þeim óhegnt sem leggur nafn hans við hégóma)		
3. Minnstu þess að halda hvíldardaginn heilagan.	Þegar kallað er til bæna á föstudegi, þá verið skjóttir til að minnst Allah (<i>súra 6,9*</i>)	
4. Heiðra föður þinn og móður (svo að þú verðir langlífur í landinu sem Drottinn, Guð þinn, gefur þér.)	Drottinn þinn hefur krafizt þess að þú sért foreldrum þínum vænn..., tala til þeirra með virðingu hlýjum orðum. ...Gef ættingjum þínum það sem þeim ber, einnig snauðum mönnum og farandi... (<i>súra 17,23-26*</i>)	
5. Þú skalt ekki morð fremja.	Engum manni skalt þú bana, sem Allah hefur forboðið að vinna mein, nema til refsingar væri fyrir morð eður aðra stórglæpi.. (<i>súrir 17,33 og 5,32*</i>).	Skuldbinding menningarheims sem hefur ekki ofbeldi og lotningu fyrir öllu lífi.
6. Þú skalt ekki drýgja hór**	Eigið skulu þér hórdóm drýgja. Því það er siðlaust og sönn svívirða (<i>súra 17,32</i>)	Skuldbindingar menningar er varðar sambúð manns og konu (gegn skaðlegri notkun kynferðis...)
7. Þú skalt ekki stela. 9. Þú skalt ekki girnast hús náunga þíns. 10. Þú skalt ekki girnast konu náunga þíns, þræl hans eða ambátt, uxa hans eða asna eða nokkuð það sem náungi þinn á.	Falli þjófnaðarsök á karl eða konu, skal handhögg vera sú hegning... En hverjum sem iðrast misgjörða sinna og bætir ráð sitt. mun Allah fyrirgefa. (<i>súra 5,38-41*</i>)	Skuldbinding menningar er varðar samstöðu og sanngjarnt hagkerfi...
8. Þú skalt ekki bera ljúgvitni gegn náunga þínum	...Þér sem trúið, berið staðfastir réttlætinu vitni fyrir Allah, jafnvel gegn yður sjálfum, foreldrum yðar eða frændum... <i>Súra 4,135*</i> . (<i>varðandi svik sjá súra 2,188*</i>)	Skuldbinding menningar er varðar umburðarlyndi og líf með sannsögli...

*Notuð er egypska talningin sem algengust er í íslömskum löndum. Aðrar útgáfur gætu talið versin á annan máta; þá geturðu finnið nefnd efnisatriði á undan eða eftir versnúmerinu í sömu súru.

** Sérstaklega hér hafa hin mismunandi trúarbrögð bætt við mismunandi atriðum. Þetta gæti hjálpað okkur við að skilja að ekki eru endilega öll atriði góð fyrir alla. Það hefur að auki aldrei verið næg aðgreining á milli hreinna trúarlegra meginreglna og ítarlegri veraldlegra laga. Þetta hefur samt sem áður ekki í för með sér að trú og lög ættu að vera í miklum mótsögnum.

Eftir flóðið mikla, fyrir áðurnefnd tíu boðorð, voru vissar grundvallar siðfræðilegar meginreglur samkvæmt hinni biblíulegu hefð sem voru í gildi fyrir allt mannkynið, ekki bara fyrir gyðinga:

- virðing fyrir mannlífi (Fyrsta Mósebók 9:6), og ekki að borða kjöt af lifandi dýrum.

Rabbínagyðingdómurinn bjó síðar til sjö „Boðorð Nóa“ fyrir þá sem eru ekki gyðingar:

Þú skalt ekki morð fremja, þú skalt ekki kvelja dýr; þú skalt ekki stela; þú skalt ekki drýgja hór; þú skalt ekki tilbiðja aðra guði/líkneski (þrátt fyrir að þeir sem væru ekki gyðingar þurftu ekki að tilbiðja Guð á sama máta og gyðingar); þú skalt ekki bölvá Guði; þú skalt hafa réttarsali.

Það er gagnlegt að hafa í huga bæði vandamálin sem við höfum uppgötvað í okkar eigin persónuleika og okkar eigin jákvæðu eiginleikum, til að fylgjast með framvindunni á meðvitaðan máta. Það eru nokkrar leiðir færa til að framkvæma þetta:

1. Vinna beint með vandráðin tilvik í lífinu. Jákvæð áform. Jesús hvetur einnig fólk til að líta fyrst á sín eigin vandamál. Í Kóraninum er þetta þekkt sem „Hið mikla Jihad“, hið „Heilaga stríð“, sem er mikilvægara og erfiðara en allar ytri deilur. Margar deilur væri hægt að leysa á jákvæðan máta á þennan hátt.

2. Beinar bætur og 3. Fyrirgefa beint hvort öðru, eins mikið og mögulegt er, eða að segja Guði frá vandamálnum í bæn svo hann geti unnið með þau og hljóta fyrirgefningu í sál manns. Jesús talar einnig um „að borga síðasta eyri“. (En sjá 5).

4. Ef engin önnur leið er fær getur maður framkvæmt góðar gjörðir fyrir aðra fyrir utan þær sem hafa skaðað aðra. Mikið af hlutum verða góðir vegna Guðs ef maður t.d. tekur eitthvað að sér til almannaheilla.

5. „Biðjið til Guðs í mínu nafni“, hérna fyrir fyrirgefningu hans og miskunn í frekari lífsþróun manns. Þetta er hin mikilvæga hjálp sem hrein húmanistasiðfræði getur ekki veitt manni. Örlög eru ekki lengur upplifið sem eitthvað vélrænt, heldur eru þau leidd af Guði. Fundnar eru lausnir á öllu og allt er þróað í okkar þágu og annarra, séð í ljósi hans æðri vísu. Eiginleikar mannsins verða svipaðri og Guðs.

Einnig má finna aukasíðu „Almennt kristin sjónarmið í þjóðfélags- og stjórnámálum“ og „Kristileg sjónarmið í hagfræði og félagslegum umræðuefnum“.

[Til baka í atriðaskrána.](#)

Leiðréttingar varðandi nútímalegar „Jesú-kenningar“.

Í texta heimasíðunnar hafa einhliða kenningar þegar verið leiðréttar á beinan eða óbeinan máta - með aðstoð nýrra aðferða eða skilnings. Hér er litið á aðra ruglingslega vinsæla sögu, fulla af „æsisblaðamennsku“. Við kynnum ekki slíkar bækur og því er eftirfarandi frásögn aðeins ætluð þeim er þekkja til málsins og láta það fara í taugarnar á sér.

1. Varðandi bækur Qumran túlkuðu þessir rithöfundar flestar biblíulegar lýsingar á Jesú sem falskar. Jesús og lærisveinar hans áttu einfaldlega að hafa verið skæruliðar gegn rómverskri stjórn.*

Þeir reyndu að gera þetta áhugaverðara með samsæriskenningu sem lýsti því yfir að 75% ritningar Qumran - fannst 1947-1956 - hefði verið helst haldið leyndri af fræðimönnum kapólikka. Við þurfum ekki að verja kirkjurnar en þessar upplýsingar eru einfaldlega rangar. Hópurinn sem rannsakaði hin gömlu efnisatriði innihélt vísindamenn sem voru rómversk-kapólskir, mótmælendur, biskupakirkjumenn, gyðingar og jafnvel trúleysingjar. Töf varð á verki þeirra sökum margvíslegra túlkana á stuttum og skemmdum gömlum verkum. En þegar hin „æsisfengna bók“ var gefin út hafði 80% af Qumran textann þegar verið gefinn út. Árið 1992, einu ári eftir að hinir „æsisfengnu“ rithöfundar skrifuðu aðra kilju sem lýsti því yfir að 75% hafði enn ekki verið útgefinn hafði afgangurinn þegar verið gefinn út.

Þegar þeir skrifuðu túlkanir sínar urðu þeir að setja fram og sameina margar ögrandi kenningar til að ná fram niðurstöðu sinni. Samkvæmt þeim voru hin gömlu skrif ekki forkristin heldur frá tíma Jesú**. Þau eru samt sem áður ólík að bakgrunni og tíma. Söfnuður Qumran var til öldum saman. Það er ekki hvorki hægt að tengja það Essenum, eins og rithöfundarnir reyndu, né hinum herskáu „Selótum“ sem höfðu síðar miðju sína „Massada“ í ákveðinni fjarlægð. Maður gæti borið Qumran saman við vistfræðileg, andleg samfélög okkar tíma. Þeir hljóta að hafa haft sambönd alls staðar. Þeir fengu vissa helgisíða frá Essenum; prestar musteris í Jerúsalem létu þá hafa lista yfir dýrgripi musterisins - sem þýðir að þeir töldu að Qumran fólkið hefði engin bein tengsl við deiluna við Rómverja og því væri listinn öruggur í þeirra höndum. Þeir gætu einnig hafa haft sambönd við einstaklinga sem voru nánir Selótunum.

Höfundarnir skrifuðu að Essenarnir voru ekki dulspækimunkar, heldur herskáir andspyrnumenn gegn Rómverjunum. Allt sem birt hefur verið um Essenana lætur í það skína að þeir voru friðarsinnar, grænmetisætur, frá hinum trúaða gyðinglega dulspækiskóla, sem hörfuðu frá heiminum sökum sinna hreinleikareglna líkt og í Zarabústratrúnni. Því var ástæða fyrir því að höfundarnir rugluðu Essenum saman við Selóta.

Samkvæmt höfundunum hafði Jóhannes skírari, Jesús og Jakob, (hálf)bróðir Jesú, allir sömu „öfbeldiskenndu“ hugmyndir um Essenana. Þessa kenningu, sem einnig er byggð á öðru áðurnefndum útlekkingum, er ekki hægt að byggja á Qumran verkinu. Það er ekki hægt að bera augljós kennsl á Jesú, Jakob og Jóhannes í þessum skrifum. Höfundarnir báru kennsl á „kennara réttisýni/réttlætis“, augljóslega leiðandi einstaklingur í söfnuðinum, sem Jakob, án nokkurs konar sönnunar. Kenningin að þessi kennari réttisýnar hafi verið leiðtogi herskáa fólks er ekki byggð á sönnunum og er ekki mjög líkleg. Það er hugsanlegt að söfnuðurinn hafi viðurkennt hann sem hið æðra, andlega vald, miðað við hið úrkynjaða vald musterisins. Hin birta lýsing á Jakobi getur heldur ekki til kynna einhvern með herskáan bakgrunn. Þessi Jakob, ekki lærisveinninn Jakob heldur bróðir Jesú, sem leiddi hinn frumkristna söfnuð Jerúsalem, hlýtur að hafa verið einstaklega umburðarlyndur og samhuga einstaklingur. Hann var hófsami á meðal lærisveinanna með sínar mismunandi skoðanir. Hann, talað um í myndum varð að sitja á milli Péturs og Páls til að halda söfnuðinum saman.

Til að lýsa því yfir að Páll væri rómverskur fulltrúi urðu þeir að smíða kenningu varðandi það að Rómverjarnir hafi fangað Pál til að skapa þá „tálsýn“ að hann væri einn af lærisveinum Jesú. (Í texta okkar „Vegir Krists“, eru dulspækilegar upplifanir Páls sagðar vera sannar, sama hvað hefðbundnar hugmyndir um hann gætu gefið til kynna, t.d. varðandi konur. Þetta má bera kennsl á með því að rannsaka dulspækilegar upplifanir, nokkuð sem höfundarnir gerðu greinilega ekki).

Qumran skjölin eru einfaldlega skrif aldanna um líf Jesú. Þau láta í skína vissa síði þess tíma og eru á vissan hátt lík ákveðnum kenningum Jesú, þeim Jesú sem lýst er og ekki hins óraunverulega, herskáa Jesú. Önnur rit hafa löngum verið þekkt sem „óviðurkenndar“, sum fundust síðar, t.d. rit Naq Hammadi, sem á uppruna sinn í kristnum hópi í Egyptalandi. Það er hugsanlegt að Jóhannes skírari hafi upprunalega verið tengdur Essenum eða Qumran, eða að hann hafi að minnsta kosti verið viðurkenndur sem virðingarverður gestur. Það er einnig mögulegt að Jesú hafi hitt þetta áhugaverða fólk. (En á heimasíðu okkar „Vegir Krists“ er minnst á að hann hafi mitt mikið af mismunandi fólki sem aðhylltir margar mismunandi stefnur en það þýðir þó ekki að hann eða kenningar hans hafi átt uppruna sinn frá einum af þessum stefnum.)

2. Aðrir höfundar tóku þátt í áðurnefndri umræðu varðandi Jesú þar sem mikið af smáatriðum var tengt við sögu gyðinga, en án þess að leysa áðurnefndar mótsagnir. Með því að rýra Jesú í vissum hlutum þessa lesefnis sem sagnfræðilega ápreifanlegan, hreinan upprisusið álíka þeim er tilheyrðu hinum sálugu egypsku konungum og hugsanlega Essenar og seinni hefðir eiga rætur sínar að rekja til þess leyna þeir lesendum sínum því endurnýjandi framlagi

sem Jesús færði hvað þetta varðar. Það hefði ekki skaðað sambandið á milli sögulegra hópa á borð við Essena og Templararegluna ef þeir hefðu komist af án hinar gagnupprisukenningar. Hin dulspekilega leið til að líta á gjörðir Jesú týndust á tímum frumkristni og það var of erfitt fyrir Gyðinga-kristna og dulspekihópa að skilja það. Þess vegna er tilgangslaust að reyna að sanna að það sem þeir trúðu hafi verið sannleikurinn þegar maður tekur mið af trú þeirra. Aðrir skildu einungis sannleiksbrot, eins og sýnt hefur t.d. verið með marga frumkristna einstaklinga sem trúðu meira á almennt mikilvægi upprisunnar; einnig voru þeir til sem notuðu „umræður“ undir nafninu „Filipusarguðspjall“ í þessu samhengi. Páll, sem var passaði vel í hlutverk „vonda mannsins“ var ekki eina uppspretta þessara hefða sem héldu lífi í kenningum er varða efnislega og andlega umbreytandi eðlis Upprisunnar. Þeir sem báru vissa virðingu fyrir almennt viðurkenndri útgáfu sem látin var ganga í erfiðir í sögu kirknanna geta auðveldlega nálgast sannleikann heldur en þeir sem hafna öllu sem passar ekki við trú þeirra á hugsunarlausan hátt þegar slíkar athafnir leiða til stöðugrar ófrægingar Jesús Krists getur það haft andlegar afleiðingar sem ná út fyrir mannleg málefni.

3. Það voru einnig tilgátur varðandi margar „grafhvelfingar sem innihéldu bein Jesú“ í Ísrael og annars staðar. Hvað varðar Miðausturlönd, þar sem grafarræningjar koma til spilanna, var beinakassa stolið. Þar sem þúsundir slíkra kassa eru varðveittir í söfnum og þar sem beinin voru fjarlægð og grafin að nýju er nánast ómögulegt að komast að áreiðanlegri niðurstöðu varðandi einstaklinganna. Nöfnin sem eru oft grafin á kassana sanna ekki neitt. Líkindakenning útilokar einnig líkindi á milli nafna mismunandi fjölskyldna.

Heildræn sagnfræðileg rannsókn myndi ekki hefjast á þeirri ályktun að upprisa á hefðbundin máta hefði ekki verið möguleg. Það myndi einnig vera í samræmi við samtíma vitundarstig, ekki aðeins til að skilja spádóm sem tengja má Jesú sem uppsprettu einstaklingsbundinnar vonar um Jesú fyrir 2000 árum, heldur að líta á það sem eitthvað raunverulegt, sem bíður enn efnda.

Frekari upplýsingar (á ensku): <http://dukereligion.blogspot.com/2008/01/talpiot-tomb-controversy-revisited.html>

* 4. Það eru einnig fleiri tilgátur varðandi líf Jesú sem stuðla að mismunandi hugmyndum. enskar/býskar uppfærslur. Það var meira segja önnur tilgáta: Jesús gæti hafa verið Móses, eða egypskur faraó, eða Júlíus Sesar, eða býzanskur keisari (!).

Frekari upplýsingar (á ensku): <http://dukereligion.blogspot.com/2008/01/talpiot-tomb-controversy-revisited.html>

**Það undarlega er að svona bækur minnst ekki á að mjög gamall guðspjallartexti frá 1. öld fannst einnig í Qumran. Til dæmis var ein kenningin sú að Jesú hafi verið fylgjandi vantraustsstefnu heimspeki, sem átti uppruna sinn að rekja til Grikklands... Það sýnir, þegar hann er borinn við nútímatexta, að þeir voru látnir ganga í erfiðir á réttan máta.

[Til baka í atriðaskrána.](#)

(Náttúru)vísindi og guðstrú.

Lögmæti vegs vísindamanna til Guðs

Jesús viðurkenndi að til væri fólk sem þarf að fylgjast með, telja, mæla og vega svo að hægt sé að svara trúarlegum spurningum. Þannig var í tilfalli Tómasar sem tákna „vísindalegu títuna“ á meðal lærisveinanna og dregur upp mynd af mörgum einstaklingum okkar tíma. Þegar hann fékk tækifæri til að rannsaka hvort Jesú stæði í raun fyrir framan hann sagði Jesús: „Ei vera vantrúaður, heldur trúður“. Jesú vildi að Tómas beitti sinni nýju upplifun með því að íhuga svo hreinskilnislega og djúpt að rætur efa hans myndu hverfa og sannleikurinn rynni upp fyrir honum. Það að Jesú þurfi að segja þetta á eftir þýðir ekki að Tómas hafi verið

vantrúaður maður, núna „veginn“ af hinum ytri raunveruleika og „neyddur til að trúá“, jafnvel þó hann óttaðist refsingu. Það þýddi samt sem áður að Tómas hafði viðhaldið getu sinni til að ná nýrri sannfæringu á sjálfstæðan hátt. Slík meðferð á staðreyndum og hugsunum er ekki fordæmd hér eins og sumir útskýrendur misskildu sökum skorts á þekkingu á mannlegri vitund. Þrátt fyrir það varð Tómas samt að læra að það eru aðrar leiðir til að sannfæra mann sjálfan, jafnvel án þess að líta á efnislegar staðreyndir. Jesús vissi hvað var rétt fyrir Tómas. Hann vildi ekki þvinga neinn. Slíkt hefði verið of líkt dómsstólum og það er engin ásetningur í að ögra hann í að neita einhverju sem hann var ekki tilbúinn að ákveða.

Vísindi sem hunsa tíðar upplifanir þegar eitthvað passar ekki við hinar gömlu kenningu eru ekki nein vísindi. Sannur snillingur á boð við Einstein „stjórnaði ekki þekkingu“, heldur hóf hann rannsóknir sínar á opnum spurningum. Þessi leit getur einnig verið ein af mörgum vegum til Guðs, svo lengi sem tilefnið er heiðarlegt og vísindin eru ekki spillt af hagfræðilegum eða vafakenndum hagsmunum.

Hið ytra starf vísindamanna, athugun, tilgáta, kenning og staðfesting er í flestum tilfellum ófullnægjandi sem hin eina aðferð þegar mannúðleg fræði og trúarlegar spurningar eru rannsakaðar. Það snýst ekki ávallt vera á staðnum sem vafalaust eða jafnvel endurskapar æðri raunveruleika (eins og lærisveinar Jesú upplifðu það); eða opnar augun fyrir því (eins og minnst er á í Jóh 1, 51). Samt sem áður eru vísbendingar um „lög“ innan manneskjunnar og út fyrir hana, sem eiga ekki upptök sín á hinu þekktu sviði efnis og krafts, heldur birtist aðeins í formi áhrifa sinna. Lífsorkan, athafnirnar sálarinnar/hugans og vitundarinnar... (Ákveðin dæmi í nokkrum stöðum í megintexta ways.of-christ.net). „Forvísindalegar“ hefðir ýmissa menningarheima afhjúpa oft raunvísindalegar aðferðir og vísindalegt eðli. Í dag er einnig mögulegt að þróa viðeigandi aðferðir er varða skynjun og mat eins og vísindalega íhugunarefni Goethes sýna. Einnig er þekkingarfræði til, sem R. Steiner lagði grunninn að eftir undirbúning Goethes. Nýjar vísindalegar nálganir á borð við skammtaeðlisfræði og skammtalíffræði, ný stjarnaeðlisfræði og að lokum þróun nýs „viðmiðs“ eða heimsýn hefur sömu tilhneigingu. Í flestum tilfellum án leitar að nýjum aðlöguðum aðferðum er varðar efnisatriðin eins og kenning Steiners.

Við vitum því að núverandi vísindaleg þekking a) sýnir aðeins örlítinn hluta af raunveruleikanum;

b) grundvöllur vísindanna hefur orðið sífellt meira afstæður. Líta má á efni sem samþjappaða orku, eða jafnvel sem þettaðan anda. Orkutegundir geta náð meiri hraða en ljóshraða og allt að takmarkalausri („hraðeind“...). Þessar eindir geta orðið „yngri“. Tíminn verður afstæðari heldur en hvað varðar afstæðiskenninguna. Þessar eindir geta yfirgefið rými okkar á þennan máta og birst að nýju frá einhverju á borð við að vera hafinn yfir heiminn - því er rýmið ekki eins algilt heldur en það virtist vera í kenningunni varðandi „sveigt tímarúm“. „Upplýsingarnar“ sem eftir eru (hugtak í stýrifræði) eru ekki áþreifanlegar, án efnis og orku, og er því ekki hægt að lýsa með gömlum aðferðum. Maður gæti kallað þær „vitund“.

c.) Allt til dagsins í dag hefur þessi skipting hinnar gömlu heimsýnar ekki reynst vera „sönnun á tilvist Guðs“, í besta falli undirbúningur. Það nægir sumu fólki því það var aðeins hindrað af úreltri efnislegri sýn og getur núna tekið frekari skref til Guðs á beinni hátt. En, sjáðu þetta! Þetta heldur áfram. Hvaða „upplýsingar“ eru þetta eða önnur ferli í alheiminum (b.)?

Hvað/hver skapar stöðugt nýtt efni og orku og eyðir henni svo að nýju? Hvað/hver stjórnar efnislega og í mannlegu lífi mörkunum á milli lífs og dauða og umbreytingarinnar á milli vöku og svefns? Hvað/hver hefur stöðugt áhrif á alheiminn fyrir utan tíma og rúm og öfugt? Er manneskjan fær um að upplifa orku, tíma og rúm í vitund sinni eins og hún sé „fyrir utan“ - nýmynd manns sem getur gert þetta á stærri mælikvarða (sbr. *Fyrsta Mósebók 1,26*)?

d.) Umfram allt eru ringulreið og tilviljun útilokuð. Þessi heimur, lífandi veru, eindir og lífsferli sýna mikið skipulag innan ringulreiðarinnar sem nær út fyrir einfalda tilviljun. Staðfestan og merkingin innan heildarinnar er sem efnissmið listanna og það sem tengir þær saman sem eru nauðsynlegt en tilviljunarkennd þróun skortir. Þessi innsýn gerir okkur erfiðara um vik að trúá ekki heldur en að trúá, á miðlæga upprunalega veru, sem ákvarðar upphafið og endinn og „sköpunarkerfi“ og sem hannar hina breytilegu reglu. Því varð það mögulegt að rökvísar hugsanir gátu leitt okkur að sömu niðurstöðu eins og („hægra dulspekivel“ (heilans) sem

tilheyrði fólki í kringum 800 f.Kr. sem komst að því að Guð væri verkamaðurinn. „Guðir“ vissra einstaklinga voru upprunalega aðeins eiginleikar hins eina Guðs og það var aðeins þegar þessi viska týndist sem þeir voru taldir vera sjálfstæðir „Guðir“, og voru jafnvel ruglaðir saman við þróaðar manneskjur sem voru einnig til.) *Álíka leiðir hafa leitt trúlausar vísindamenn á borð við Max Thürkaut, Georg Todoroff og fleiri að trúnni.*

e.) Að lokum trú, djúp sannfæring er meira en að trúa bara einhverju á vitmunalegan máta.

f.) Annað fólk er einnig mikilvægt, ekki aðeins sem dulspekingar o.s.frv. heldur einnig sem trúað fólk. Það hefur borið vitni um umbreytilegar upplifanir með Guði og Kristi, átti raunverulegar upplifanir með hinum skapandi guðdómlega anda innra með þeim. Þessar leiðir geta leit að sjálfstæðri gerð skilnings og að innsýn er varðar eðli upplifanna þeirra. Hérna koma sjónarmið megintexta „ways-of-christ.net“ til skjalanna.

Árið 1998 gaf kaþólska kirkjan út umburðarbréf páfa „Fides et Ratio“ (Trú og skynsemi) og Benedict XVI páfi lagði einnig áherslu á slíkt í ræðu árið 2006 í Regensburg á eftirfarandi hátt: „Trú án skynsemi og skynsemi án trúar er einskis virði, því að mann í heild sinni vantar“. Michael Springer skrifar í „Spektrum der Wissenschaft“ („American Science“, þýskt tölublað) í janúar árið 2007 að ekki vísa sjálfkrafa öll týnd þekkingarbrot til hluta sem hægt er að lýsa á vísindalegan hátt, eða til Guðs. Það er heldur ekki okkar markmið, en nákvæma niðurstöðu má sjá að ofan. Hann viðurkennir að sú skoðun að dag einn muni vísindunum hafa tekist að afhjúpa allt sé einnig trú. Í þessu tilfalli var nauðsynlegt að hafa spurninguna opna hvað varðar hvort vísindamenn sé þröngvaðir til að trúa á Guð. Þetta er kannski ekki trúleysishugmynd, frekar efasemdahugmynd, sem gefur í skyn týnda trú án tilgreindrar kenningar varðandi það að Guð sé ekki til. Og ný hugmynd sem viðurkennir aðeins trú á Guð og veitir siðfræðilega staðfestingu efnislegrar menningar er í sjálfu sér ófullnægjandi til að uppfylla áður nefnd viðmið.

[Til baka í atriðaskrána.](#)

Vitund, heili og frjáls vilji mannsins

Langt á undan tilveru nútímalegra vísinda upplifði hyggði fólk frá öllum menningarheimum hlut er snertu uppruna ýmis konar hvata sem kunna að leiða til ákvörðunartaka. Andlegar og/eða trúarlegar leiðir sýna að mögulegt er að sigra hins daglegu baráttu vegna siðferðilegra ákvarðana oftar í stað þess að trúa á að allt sé fyrirfram ákveðið. Samt sem áður sýnir sumt af þessu fólki tilhneigingu í átt að forlagatrú.

Í flestum tilvikum er jafnvel getan til að hugsa ekki að fullu meðvituð. Ef einstaklingur vill verða meðvitaður og haldast meðvitaður fyrir þeim tilfinningum sem hafa áhrif á hugsanir verður hann eða hún að gefa þeim gaum í langan tíma til að verða næmur fyrir þeim. Hvatir viljans eru jafnvel meira ómeðvitaðar og þörf er á mikilli viðleitni til að framkvæma þær að fullu eða, meira en það, til að „framleiða“ viljann til að gera eitthvað frjáltslega. Til dæmis vissi Rudolf Steiner þegar að viljinn var eitthvað ómeðvitað - óháð nútímalegum heilarannsóknnum. En hann vissi einnig að stjórnun á eigin vilja er nokkuð sem má þjálf, nokkuð sem hefur enn ekki verið endurskapa í nútímavísindum. Margir kristnir enn upplifa slíkt enn meira mögulegt, þ.e. „að leggja vilja sinn í hendur Guðs“. Jafnvel fyrir þá sem hafa ekki upplifað margt er þetta samt mögulegt upp að ákveðnu marki. Án nokkurs vafa er til „dæmi“ sem aðstoðar okkur við að fylgja þessari leið. Fyrr en síðar mun þessi leið leiða til meðvitaðra lífs. (Þessi iðkun hefur ekkert með að vera hlýðinn kirkjuyfirvöldum að gera).

Í þessu samhengi benda uppgötvanir sumra nútímataugasérfræðinga til niðurstaðna sem eru ólíkar þeim sem finna má í mörgum fræðitímaritum. Þeir mældu líffræðileg áhrif við tilraunahreyfingu handanna og komust að þeirri niðurstöðu að ákveðnir „viðbragðsburðir“ voru þegar til staðar í taugakerfinu um leið og ásetningur um að hreyfa hendina verður meðvitaður. Síðar hélt sá einstaklingurinn sem prófaður var að verknaður hefði hafist en í raun hafði hann hafist 1/100 millisekúndum eftir þá hugsun.**

Þetta staðfestir - eins og nefnt er í málsgreininni að ofan - að margbreytileiki manneskjunnar hefur yfirleitt áhrif á ákvarðana hennar og að meðvitaðar hugsanir eru ekki eini þátturinn sem hefur áhrif á ákvörðunartökuna. Hins vegar þýða „viðbragðsburðir“ ekki að fólk sé sjálfkrafa staðráðið í að gera slíkt. Þetta væri ótækt dæmi um að gefa sér eitthvað fyrirfram. Því hefur „frjáls vilji“ ekki verið afsannaður eins og sumir fræðimenn héldu. Samt sem áður, samkvæmt þeim upplifunum fólks sem nefndar hafa verið (sem skoða má sem „vettvangsrannsókn“ í gegnum aldirnar) væri rétt að ganga út frá að aðeins vitsmunir séu ófullnægjandi við að stjórna frjálsum vilja. Hugsaðir og góður ásetningu geta aðeins verið fyrsta skrefið í átt að ábyrgari hlutverki manns sjálfs. Maður ætti einnig að skoða undirmeðvitaðar tilfinningar og ómeðvitaðar, venjubundnar hvatir viljans. Maður verður á skjótari máta meðvitaðri um taugaóstyrkari „viðbragðsburði“ sem til staðar eru. Því er hægt að sækjast eftir ábyrgari lífi.

Einnig skal hafa í huga að til dæmis eru rafburðir tauganna mældir og skal þá hafa í huga að klassísk fræði*****) myndu tala um „orsakir“. Frá mannúðlegu sjónarmiði er mögulegt að sjá „áhrif“ í því, eins og píanó, sem leikið er af veru, þar á meðal huganum, sálinni og viljanum. Á fræðilega sviðinu einu saman er ekki hægt að útkljá þetta. Líffræðin getur heldur ekki ákveðið hvort eða hvernig Guð er til staðar í þessari flóknu manneskju.***). Maður getur hins vegar fundið fræðilegar nálganir fyrir slíkar vangaveltur. Fræðimenn gætu, til dæmis, reynt að mæla hvernig einstaklingur sem berst með bænum gegn óæskilegum hvötum tekst að breyta sér.****). Þessi aðferð mun hins vegar ekki gera þeim kleift að meta hvað bænir „eru fyrir trúað fólk.“

*) Athugið, mismunur á ýmsum þroskastigum mannegrar vitundar (t.d. úrelt, töfrum, dulspækileg og vitsmunaleg) eins og birtist á síðum okkar „Almenn sjónarmið varðandi náttúruleg trúarbrögð“ og „Trú sem endurtenging mannsins við Guð...“ Uppruni mannegra tilfinningar var merktur fyrir *utan* manneskjuna á ákveðnum tímum og á öðrum *inni í* manneskjunni. Möguleikum nútímans á sviði þroska vitundar er lýst í hluta 1 í megintexta okkar, byggt á skrefunum úr lífi Jesú. Í dag getur manneskja til dæmis lært á meðvitaðan máta, ólíkt áður, hefur meðfæddari möguleika, til að bera betur kennsl á sambönd sín við umhverfi sitt og jörðina. Því koma upp í þjóðfélaginu, fyrir utan félagslegan og vistfræðilegan skilning, einnig almennar siðferðilegar og trúar- og heimspekilegar hliðar.

***) Til dæmis í „Spektrum der Wissenschaft“ (Scientific American), apríl 2005.

****) Sjá einnig síðu okkar „Vísindi og Guðstrú“.

*****) Sjá einnig síðu okkar er snertir „Niðurbrot daglegs lífs“.

*****) Til er kvikmynd sem heitir: „What the Bleep Do We Know?“.

[Til baka í atriðaskrána.](#)

Jesús Kristur og spurningar um mataræði.

Fyrri atburðir: *Fyrsta Mósebók*, 1,29 segir: Þá sagði Guð: „Verið frjósöm, fjölgið ykkur og fyllið jörðina og öll aldirtré sem bera ávöxt með fræi. Þau skulu vera ykkur til fæðu“. Þetta samsvarar þeim skilning að maðurinn hafi aðallega tennur og meltingarfæri „ávaxtaætu“ (en ekki „alæta“ eins og maður gæti haldið, ef maður þekkir einungis dýrategundirnar sem „éta kjöt“, „éta allt“ og „éta gras“).

Eftir flóðið samt sem áður, fornleifafræðilega séð, t.d. í Miðausturlöndum (*Fyrsta Mósebók* 9,3-4) við Nóa: „Allt sem hrærist og lifir skal vera ykkur til fæðu; ... En kjöts sem líf er enn í, það er blóðið, skuluð þið ekki neyta.“ Allt að þessu tengist allt tímabili nútímans; því snerti þetta ekki bara hina síðari gyðinga - ef gert er ráð fyrir að þetta hafi verið látið ganga í erfðir á réttan máta.

Eftir brottförina frá Egyptalandi varð þetta viðurkennt og frekari smáatriðum var bætt við í *Fimmtu Mósebókinni* 14,3-21. Svo virðist sem eftir flóðið hafi meginreglan verið að heimila

allt og útiloka aðeins mest óhentuga fæðu.** Sumt af þessu má einnig finna í næringarfræði. Samt sem áður voru ákveðin tilfellið þar sem sérstakt gildi grænmetisfæðu var undirstrikað - án einhver konar bindandi reglna, sjá *Daníel 1,8*.

Oft virtist vera samband á milli hina mörgu ítarlegra reglna varðandi fórnir og át á fórnúðu kjöti - sem er erfitt að skilja í dag. *Spámaðurinn Hósea (6.6)* dreifði þessum skilaboðum: „Því að á miskunnsemi hefi ég þóknun, en ekki á sláturfórn, og á guðspekking fremur en á brennifórnum." Með tilvísun í þennan kafla sagði Jesús: „Farið og nemið hvað þetta merkir: Miskunnsemi vil ég, ekki fórnir." (*Matt 9,13 og 12,7*). Varðandi *Lúk 22:11* þar sem Jesús spyr hvar hann megi borða (kjöt) á páskahátíðinni - sem á sér ekki stað við síðustu kvöldmáltíðina sem á eftir fylgir - til eru fyrri kristnar „óviðurkenndar" ritningar (sem var ekki að finna í hinni biblíulegu kanúku um 400 e.Kr) eins og „*Ebionean-guðspjallið*". Hér svarar hann: „Myndi ég vilja borða kjöt (af lambi) með þér þessa páskahátíð?" Aramíska tungumálið notaði færri orð fyrir setningar eins og þessa, því voru ýmsar túlkningar færar ef hin upprunalega áhersla var óþekkt. Það leiddi til mismunandi þýðinga sem óhjákvæmilega stönguðust á. Hin fyrri gyðinglegu kristnu söfnuðir, síðar urðu flest af þeim íslömsk, voru sannur hluti af frumkristni; þrátt fyrir þá staðreynd að munur hafi verið á þeim og öðrum kirkjum sem voru í þróun.

Postulasagan 15,19 segir frá skoðun Jakobs sem leiddi til frumsafnaðarins, að "Ég lít því svo á að eigi skuli íþyngja heiðingjum þeim sem snúa sér til Guðs (kennt af Páli). heldur rita þeim að þeir haldi sig frá öllu sem flekkað er af skurðgoðum, frá saurlífnaði, frá kjöti af köfnuðum dýrum og frá blóði." En skoðanir kirkjusagnfræðingsins Eusebius o.s.frv. leið til þessarar sýnar, að Jesús, Jóhannes, Pétur, Jakob... lifðu lífi sínu sjálfir án kjöts.

Samkvæmt *Matt 15,11-20* og *Mark 7,17-21* lagði Jesús meiri áherslu á „það sem út fer af munni", heldur en „það sem inn fer í munninn"; þetta snerist samt sem áður meira um handþvott fariseanna áður en borðað var. Sömu gildistengsl eru gefin orðalagi Jesús um „bjálkann í auga manns" og „flísina í auga einhvers annars". Það þýðir að betra er að byrja á veikum punktum manns í stað óttans varðandi utanaðkomandi áhrifa. Téður kafli segir ekki að maður þurfi að borða kjöt.

Í *Lúk 10,8* ráðlagði Jesús lærisveinunum að borða það sem á borði gestgjafa þeirra væri á ferðalögum þeirra. Það þýðir þó ekki sjálfkrafa að þetta umræðuefni skipti ekki máli. Enn þann dag í dag, t.d. í arabískum löndum, getur synjun gests er varðar mat eða drykk valdið óútreiknanlegum viðbrögðum ef hann/hún er ekki mjög reynd/ur. Að auki höfðu lærisveinarnir fengið þann sértæka hæfileika að skaðast ekki af jafnvel mjög skaðlegum efnum (*Mark 16,18*). Því er gagnslaust að alhæfa um slíkar biblíulegar tilvitnanir en takmarkana fyrir utan samhengið.

Líkaminn er verkfæri og verkfæri þarf að meðhöndla á ábyrgan og siðfræðilegan máta. Og dýr, að áliti biblíunnar, eru sköpunarverk hins sama Guðs; þau eru því ekki „hlutir", eins og þau eru oft meðhöndluð í dag (takmörkuð af nútímalögum hvað varðar dýraverndun) **Þegar þetta er haft í huga verður maður að ákveða sjálfur hvernig maður vill lifa.**

*) Sá sem leitar upplýsinga um matarræði grænmetisætna í dag getur fundið dæmi um slíkt hér: <http://www.ivu.org>. (*Ways-of-christ.net er ekki ábyrgt fyrir vefsvæðum annarra og styður ekki sjálfkrafa öll breytilegu efnisatriðin.*) Vegna heilsufars-, siðferðilegra, umhverfis- og annarra ástæðna af völdum aukinnar vitundar hefur neysla á heilsusamlegri fæðu aukist, eins og unnið hefur verið að með viðeigandi hætti í meira en 100 ár, og m.a. heilsusérfræðingar mæla með (heilkornavörur, helst úr lífrænum landbúnaði, ferskmeti, óunnar olíur...)

**) Slíkar reglur eru einnig notaðar enn í dag, t.d. hjá strangtrúuðum gyðingum fyrir „hreina (kosher)" matvæli: t.d. ekkert svínakjöt, ekkert blóð og því fer slátrun fram með sérstökum hætti á öðrum dýrum. Sama gildir hjá „halal" - næringu í íslamstrú þar sem svínakjöt er forðast.

[Til baka í atriðaskrána.](#)

Jesús Kristur og heilun - jafnvel í dag.

Margir upplifðu Jesú og lærisveina hans og frekari félagar sem hreyfingu varðandi heilun líkama og sálar því í dag er þetta ekki sjálfsagt, maður verður að vinna að þessu.

Viljinn til að verða heill.

Jesús spyr óundirbúinn einstakling mikilvægrar spurningar: „Viltu verða heill?" (*Jóh 5,6*). Jesús er að tala við sálina Hinn sjúki lýsir vandamálum sínum við að finna hjálp. Spurningin hjálpar samt sem áður þeim sjúka til að átta sig á að hann **vill verðavirkilega** verða heill. Þetta er fyrsta forsenda bata. Svo lengi sem undirmeðvitundin hindrað leið hans til að leita lækningar og aðstoðar er varla mögulegt að taka við hjálpinni. Þrátt fyrir þetta gæti verið mögulegt að veita skyndihjálp eða breyta sjúkdómseinkenni. En heilun er meira en það og virkar aðeins ef sá sjúki getur sambætt hana, sameinað hana við lækningamátt sinn. Læknisfræðilegir fagaðilar sem vinna með sjúklingnum og einnig heiðarlegir „heilurar" og fólk sem styður við sjúklinga með trú sinni og bæn er í samræmi við þessa meginreglu.

Máttur trúarinnar.

Matt 9,22: Kona snerti flík Jesú og varð heil. Jesús: „**Trú þín hefur bjargað þér**". Sá sem hefur reynt slíkt viðurkennir að máttur trúarinnar er eitthvað sem er raunverulegt í sambandi sínu við Guð. Þó að læknar þekki mátt mannlegrar sannfæringar hvað varðar „lyfleysuáhrif" (þar sem sykur er jafnvel tekinn inn í stað raunverulegra lyfja), slíkt veldur ekki eins djúpstæðum breytingum og þau sem verða til með mætti trúarinnar. Jesús er einnig fyrirmynd manneskjunnar - heilbrigður og heill geðsmunum að líkama, huga og anda.

(Útdráttur úr kaflanum um „kraftaverkin" í meginhlutanum*). Jesús vísar ekki einungis, eins og sumir nútímaheilurar gera, til „alheimsorku", sem þeir finna streyma í gegnum sig, heldur einnig til trúarinnar á möguleikanum að verða heilbrigður í gegnum hann, að lokum vegna Guðs í gegnum hinn sýnilega einstakling Jesú.

Í dag má framkvæma lækningu í upprunalegri merkingu með bænum, eins og lærisveinarnir stunduðu, og með því að gefa gaum að innsta hluta manneskjunnar, tengda Kristi, sem vill að fólk læknist og verði meira fullkomnað, - sem getur síðan þá jafnvel „meiri verk en hann" (*Jóh 14,12-13*).

En hin andlega heilun og vöxtur í hugans og andans tengdur því er „náð" og er ekki hægt að þvinga. Við getum aðeins gert ákveðið mikið til að undirbúa okkur fyrir þetta.

Lækningar voru oft „táknrænar" fyrir eitthvað stærra og eitthvað sem var meiri grundvallarregla. Við lækningu þess blindi á hvíldardeginum svaraði Jesús að þetta væri ekki spurning um syndir, „heldur að verð Guðs yrðu greinleg" (*Jóh 5, 6-9; Jóh 6; Jóh 9, 3 ...*).

Í dag gefa margar upplifanir og dulrænar rannsóknir til kynna að Jesú gat í raun haft áhrif á náttúruöflin. Það er okkur mikilvægt í dag að hafa þetta fyrirbæri í huga, hvað varðar sýn okkar á nútímann, til að nálgast heilðræna, sambætta eða kristna lækningu o.s.frv.

Leggja hendur yfir einhvern.

Jesús og lærisveinar hans lögðu oft hendur yfir fólk til að lækna það. Þessi iðja er í fáeinum tilfellum enn til staðar í dag. Sá sem leggur hendur sínar yfir höfuð eða axlir þess sjúka talar í bæn, hugsanlega með söfnuðinum. Það styður samkennd og vitund fyrir því að vera boðleið fyrir hjálp Guðs. Þetta má skilja á táknrænan máta. En það eru einnig meðvitaðir kristnir menn á meðal andlegra heilunarhreyfinga í dag og við vitum að slíkt er raunveruleiki. Í frumkristnir var þessi máttur kallaður „pneuma" (gríska), „andardráttur lífsins" eða hins heilaga anda*). Þetta var einnig notað við heilun og blessun, ásamt frekari iðkun. *Sjá til dæmis Matt 19,13; Mark 8,23; Mark 10,16 (blessa börn); Lúk 4,40-41 (heilun og særingar); Lúk 24,50 (blessa lærisveina); Postulasaga 6,6 og 19,12 og 28,8.*

En heilunarbæn krefst þess ekki endilega að hendur eru lagðar yfir þann sjúkan. Hún virkar einnig úr fjarlægð - sem gæti verið talið erfiðara.

Andlegir/geðvefrænir sjúkdómar.

Afturbati sálarinnar, hinar lífsnauðsynlegrar orku og líkamans er tengt náið saman. Jafnvel

góð prestleg ráðgjöf eða lífsráðgjöf getur haft áhrif á geðvefræna sjúkdóma - er viðeigandi ráðleggingar eru teknar í stað þess að halda stöðugt áfram að gera sömu mistökina í (framferði) lífsins.

Hlutar úr kaflanum „Hinn heilagi ákafi, og... tilfinningar“ úr megintextanum*): Jesús lifði stöðugt í „jákvæðri lotningu Guðs“ og samúð fyrir fólkinu... Í venjulegum manneskjum eru næstum allar tilfinningar blandaðar saman við ómeðvitaða örvun. Viðbragð sem er mismunandi ævisögulega séð og mismunandi að styrkleika en mjög svipað í grunngerð. Þetta er langt ferli sem snýst um að læra að líta á þetta í sjálfum manni... og uppgötva meira af þessu gangvirki í viðbrögðum manns og með því að **horfa á það** í stað þess að bæla það niður, að lokum öðlast stjórn á því og/eða **bjóða Guði það**. Það er yfirleitt ekki árangursríkt að vinna í mörgum vandamálum á sama tíma. Áhrifaríkara væri að leita fyrst að tengdum tilvikum og reyna síðan að greina í sundur hvort um sé að ræða „bjálkann í auga manns“ eða „flís í auga einhvers annars“ (*Matt 7:1-5*) og hver er ábyrgur fyrir því. Jesús og vissar kristnar stefnur leggja áherslu á „bjálkann í auga manns“ því erfiðara er að skoða manns eigin vandamál og slíkt þarf að læra. Það er einnig auðveldara að leiðrétta manns eigin mistök. Sálfræðilegar stefnur kjósa stundum frekar að byrja á að taka mið af hinu sjónarmiðinu sem fórnarlamb, en að lokum leiðir það til þess að skoða báðar hliðar.

Einn möguleg leið til að gera þetta:

1. að líta á tilfinninguna sem neikvæða þegar hún kemur upp (t.d. kvíði, hat, reiði, afskiptaleyfi, hroki, mikill efi).
2. í stað þess að gruflla bíðið í litla stund til að vera meðvituð um hvað málið snýst.
3. að afhenda þá á þennan hátt fundna byrði, jafnvel orðna líkamlega tilfinnanlega, til Guðs í bæn**).
4. að bjóða rólega þar til það verður e.t.v. tilfinnanlegt.

Með hugleiðslu*** getur manni liðið eins og þetta sé að fara upp og niður, og hugsanlega síða sem straumur af endurnýjandi jákvæðri orku sem kemur að ofan og flæðir niður. Það er einnig mögulegt að sameina þetta öndun: að anda frá sér vandráðnum eiginleikum, að færa þá Guði og anda jákvæðum eiginleikum inn, sem guðsnád vill gefa. (*Breytt úr hinni samfelldu bæn kristna munkna á Athos-fjalli, eins og minnst er á í kaflanum „Þögnin í eyðimörkinni“ í megintextanum.*)

Andleg vandamál.

Útdráttur úr kaflanum „Ummýndunin“ í meginhlutanum*. Til er „jákvæður hugsunarháttur“ og „jákvæðar staðfestingar“ (viðmiðunarreglur). Ef þetta er iðkað á óeigingjarnan og ekki með mikilmennskubrálæði, án tæknilegrar meðferðar, getur það umbreytt hugsunum í ástand sem er nærri því sem kemur frá Guði og því opnar maður þá sjálfan sig fyrir Guði. Prentað mál þessarar hugsanastefnu hefur skoðað þetta atriði nógu mikið og slíkt getur oft leitt til sjálfsblekkingar.

„Örlagatengt vandamál“.

Andlegir heilarar nútímans skýra frá upplifunum þar sem látið er í það skína að heilun er ekki enn mögulegt eða „ekki enn heimiluð“. Þetta er stig nokkurs á borð við „kerfi“. T.d. gæti þeim sjúka fyrsta „langað“ að kynnast einhverju varðandi sjúkdóminn. Með Guði er lausn á því einnig möguleg. Sjá einnig efnisgreinina „Viljinn til að verða heill“.

Lagalegar aðstæður.

Í Þýskalandi heimilar t.d. lögbundið trúfrelsi kristna heilun með bæn eða með því að leggja hendur yfir þá sjúku. Þeir sem vilja samt sem áður bjóða upp á slíkt sem þjónustu út fyrir nánustu eða kirkjuna ættu fyrst að kynna sér lagalegar aðstæður í landinu. Ef maður býður upp á athafnir sem aðrir gætu túlkað sem sjúkdómssgreiningu eða beina meðferð, jafnvel þó slíkt sé án endurgjalds eða algjörlega byggt á fjárframlögum, verður maður að vera læknir eða ólæknisfræðilegur iðkandi í Þýskalandi (andlegir heilarar finna t.d. oft fyrir sjúkdómunum með höndum sínum. Ástundun þeirra er í flestum tilfellum ólík hinnar upprunalegu kristnu ástundunar, en ákveðin atriði eru samt sameiginleg). Þó það væri fýsilegt að lögin yrðu meira löguð að hinu sérstaka eðli slíkra iðkana með minni skrifinnsku mælir þýska samband andlegra heilara með því að hæfir einstaklingar taki próf sem iðkendur. Ef maður vill einungis stunda sálfræðilega ráðgjöf eða andlega heilun er hægt að taka einfaldað próf.

Önnur lönd****: Í Englandi**** eru andlegir heilarar meira viðurkenndir, jafnvel á sjúkrahúsum.

Óháð lagalegum atriðum ætti einstaklingurinn sem óskar sér heilara að halda áfram að nýta sína eigin möguleika eins og góða næringu, hreyfingu og nægan svefn til að biðjast fyrir.*****

*) Meginstexti ways-of-christ.net fjallar um þetta og önnur umræðuefni frá sjónarmiði sem fer út fyrir hið hefðbundna og snertir einnig mannlega þróun almennt séð.

***) Hvað varðar bestu viðhorf við bæn, skoðið okkar aukasiðu „Bæn fyrir friði...”

*****) Við erum með aukasiðu „Kristin hugleiðsla”.

*****) National Federation of Spiritual Healers (NFSH) - t.d. Harry Edwards Movement; býður upp á andlega tilvísunarþjónustu sem og heilunarþjálfun og -námskeið. <http://www.nfsh.org.uk>
World Federation of Healing - á heimsvísu, margir hópar. <http://www.wfh.org.uk>
Þessa stundina vitum við ekki um nein samtök sem byggð eru eingöngu á kristnum uppruna eða hafa einungis kristna heilara (uppfærsla á þýsku heimasíðunni). Maður getur samt sem áður fundið einfalda, öflugra og áhrifaríka biblíulega heilunarbæn í vissum frjálsum kirkjum á borð við baptistakirkjur og hvítasunnukirkjur. Á vissum kaþólskum pílgrímastöðum á borð við Lourdes hafa einnig verið tilkynnt um tilfellið ótrúlegrar heilunar með bæn og trú.

(Ways-of-christ.net er ekki ábyrgt fyrir vefsvæðum annarra og styður ekki sjálfkrafa öll breytilegu efnisatriði þeirra.)

*****) (...) Með vísan til þekkingar dagsins í dag eru hin margsönnuðu stjórnkerfi innan í mönnunum, fyrir utan einhliða sameindalíffræðilegt sjónarhorn, mjög mikilvæg til að skilja aðgerðir á sviði náttúrulegna og trúarlækninga. Með því að beita þeim alls staðar með kraftmeiri hætti gæti auðveldar samvinnu mismunandi læknisfræðilegra stefna.

[Til baka í atriðaskrána.](#)

Blessun.

Þegar maður er samstilltur getur maður, sem trúmaður, **blessað** alla og allt sem maður vill svo lengi sem maður skynjar það samkvæmt vilja Guðs*). Það er ekki bara um að ræða prestlegu blessun *Fjórðu Mósebókar 6:23 - 7:1*.

Þú getur dreift blessunum. Þú þarft enga formúlu og þú þarft ekki að tala upphátt, heldur þarftu rétta viðhorfið, „að vera blessaður eins og Drottinn vill...”. Guð mun ekki gera neitt óréttmætt við blessun þína. Þessi venja er sjaldgæf í dag, en þetta gæti verið mikilvægt.

Það eru margir kaflar í biblíunni er varða blessanir. Sumir dæmigerðir *Sakaría 8:13; Postulasaga 3:26; Efesusbréfið 1:3; 1 Pétur 3:9-11; Fimmta Mósebók 11:26; Sálmannir 115:13; Orðskviðirnir 11:25; Matteus 5,44; Hebreabréfið 6:7.*

*) Til dæmis ef vopn eru blessuð gætu englarnir átt erfitt með þær „blessanir”...

[Afturíatriðaskrána i.](#)

Kvörtun sem hugsanlegur hluti af kristinni ástundun.

Sumar strangar kristnar kenningar láta í einhliða skoðun skína að kristnir menn ættu frekar að fela sig trú sinni og ekki syrgja ekki þróun heimsins of mikið. Þeir geta beðið fyrir betrubætingu eða gert eitthvað við því, en að kvarta biturlega við Guð um eitthvað, sjá

kvörtun/kvartanir í Gamla testamentinu, er sjaldgæft. Líklegra er að finna slíkt í lesefni á borð við „Don Camillo and Peppone“, en sjaldan er slíkt opinberlega kennt í kirkjum. Líklegra er að þetta eiga sér stað í persónulegum bænum. Þó við mælum ekki með því að kristnir menn hermi eftir hinni gyðinglegu iðju við Grátúrinn í Jerúsalem sýnir sú ástundun að kvörtun til Guðs gæti verið mjög mikilvægur hluti af kristnu lífi.

Ef hin sértæku kristnu gildi og loforð, t.d. Fjallræðan *Matt 5:5* „Sælir eru hógværir því að þeir munu jörðina erfa“ eru borin saman við þær tilhneigingar sem enn eru ráðandi í heiminum í dag gæti maður haldið að kristnir menn séu ófærir um að meðhöndla loforð. Biblíulegt loforð er engin miskunn án skuldbindingar, sem gæti komið eða ekki, og er einnig til. Loforð er loforð; **sá tími** sem það verður uppfyllt gæti velt á þroska mannsins og/eða bænum. [„Ríki himnanna er valdi beitt“. *Matt 11:12*.]

Ekki var lengur augljóst undan hverju verið var að kvarta: er rétt að kvarta undan öðru fólki? Eða undan djöfullegum öflum, sem gætu hafa freistað fólks, deilt um af ákveðnum guðfræðingum? Báðir hópar geta að hluta til verið ábyrgir. Eða maður getur lagt áherslu á hugmyndina að „djöfulinn hefur verið heimilaður“ (með vissum mannlegum hugsunum, t.d. „því fólk verður að læra að greina í sundur“). Er Guð sjálfur samt sem áður eini „leikstjórinn“ sem getur heimilað eitthvað eða ekki og **þróar** því sínar „reglur“? Það væri of einfalt að eigna því illa í heiminum eða öllu „pollyndi“ Guði sjálfum. Á fyrstu öldunum virtu hinir fyrri feður enn kirkjurnar sökum annarra kenninga, skrifuðu um stigveldi engla sem eru látin ganga í erfðir, standa á milli Guðs og manns (og aðrar sköpunarverur). Gnostíkarnir töluðu einnig um svokallað „Archonts“, sem oft höfðu vandráðna eiginleika. Aðrir menningarheima hafa einnig tileinkað sér slíkar upplifanir, t.d. tíbetska „bók dauðans“ er full af ráðleggingum varðandi hvernig á að meðhöndla slíkar verur eftir dauða. Hvað varðar grundvallaratriðin eða mikilvægustu atriðin, fyrir utan smásálarlegan brigsli fólks, gæti maður dag einn komist að því að það sé leikstjóri, ekki alveg fullkominn, fyrir neðan sjálfan Guð, en mjög „hár“ miðað við manninn eða með neikvæða öfl. Dieser Ansatz ist auch ein Beitrag zur alten Frage der Philosophen nach der „Theodizee“ bzw. nach dem Verhältnis von Gott zum Übel der Welt (seiner „Rechtfertigung“).

Niðurstaða: það er vel hugsanlegt að kvarta til Guðs, sem þýðir að hann er sá rétti til að tala við, en það er ekkert vit í því að kvarta undan honum. Kvörtunin gæti innihaldið að birta skilning sinn með sínum tengdum tilfinningum upp til Guðs, jafnvel þó þessar tilfinningar varði reiði með óréttlæti í stað þess að vera leiður (*Matt 5:6*). Þar sem lausnin er í höndum Guðs er þessi kvörtun í raun sérstök tegund öflugrar bænar. Samt sem áður er ást og djúp virðing fyrir Guði og/eða Jesú Kristi hluti af þessu, þannig býður slíkt upp á vissa vörn gegn því að verða háður hreinni neikvæðni sem myndi ekki leiða mann til Guðs heldur eitthvað annað.

Önnur leið er að róa tilfinningar sínar fyrst svo að hin klassíska hreina bæn verður möguleg, að þakka fyrir allt eða biðja um eitthvað til Guðs. Vafalaust er það viðeigandi viðhorfið í garð Guðs að biðja á þennan máta. Það er samt sem áður leyfilegt að kvarta eins og nefnt hefur verið að ofan, ef slíkt er heiðarlegt og virðist vera nauðsynlegt.

[Til baka í atriðaskrána.](#)

Kristinn vegur - melting hins daglega lífs.

Hver sá sem leitar leiða til að miða áfram frá sínu ófullkomna ástandi til þróunar með efnilegum eiginleikum, með Jesú sem viðmið og hjálp - (skoðið síðuna „...siðfræði“), getur fyrst orðið meðvitaður um sína veikleika, mistök og yfirsjónir sem þeir hafa gert í stað þess að varpa sínu slæma skapi, vandamálum og skaða yfir á aðra (*sbr. Matt 7:1* „Dæmið ekki svo að

þér verðið ekki dæmd. 2 Því að með þeim dómi, sem þér dæmið, munuð þér dæmd verða og með þeim mæli, sem þér mælið, mun yður mælt verða. 3 Hví sér þú flísina í auga bróður þíns en tekur ekki eftir bjálkanum í auga þínu?...").

Maður veitir slíku athygli, annað hvort í huganum eða skrifar það hjá sér, og reynir að bæta sig eins fljótt og mögulegt er, hljóðlega (*sbr. megintexti okkar, kaflinn „Þögnin í eyðimörkinni“*), og sýnir varúð. Ef manni tekst vel til ætti maður að veita slíku athygli. Okkar viðleitni er nauðsynleg í svona aðstæðum, kannski með hjálp tengdrar bænar og í samræmi við trú manns kemur hjálp Guðs. Ef þetta er gert í alvöru skoðar maður viðhorf, hugsanir og tilfinningar og reynir síðan einnig að breyta hegðun manns. Það er auðveldara að byrja á að leita að þætti vandamáls og síðan biðja fyrir lausn þess... (*Sbr. kaflinn „Hinn heilagi ákafi og sjónarmið varðandi tilfinningar“*)

Það er erfitt að breyta „lífsvenjum“, en það er mögulegt, ef maður kemst að sífellt meiru um ómeðvituðu hluta manns. Í ákveðnum tilvikum getur góður árangur átt sér samstundis stað. Samanber hina giftusamlegu ákvörðun reykingamanns að hætta að reykja. (*Sbr. kaflinn „Ummyndun Krists“*).

Þessi ástundun að „líta á það sem gerst hefur og melta með bæn á meðvitaðan hátt“ gæti þegar verið andlegur vegur til að aðstoða okkar að taka miklum framförum, og getur verið með okkur í gegnum allt líf okkar. Með ákafri ástundun getur að minnsta kosti ein breyting átt sér fljótt stað. „Dýpri lög“ af þessum vandamálum geta samt orðið greinileg fyrir okkur, þó að þegar hafi orðið ákveðin framför.

Síðan er mjög líklega hægt að sinna „flísinni“ í öðrum en því sem einhver hefur gert á hluta okkar.

Þar sem mat virðist nauðsynlegt - hvað varðar eigin gjörðir eða gjörðir annarra - ætti það að snúast um það sem virðist heldur það sem er „rétt“/„sanngjarn“ - þ.e. með einstaklingsmiðuðum og eins uppbyggilegum hætti og hægt er (*sbr. Jóhannes 7:24*)

(...)

- Hvatir munu einnig koma frá manns eigin vitund... (*Matt 5,5 og 5,9*).

(Þessi ástundun er helst ætluð einstaklingum hvers vandamál mætti meta sem „venjuleg“ af sálfræðingum. Ef maður vill bæta persónueiginleika manns, sem litið er á sem „illa“ upp að ákveðnu marki, er því mikilvægara að fá aðstoð frá reynslumiklum, hugsanlega einnig sálfræðilega menntuðum einstaklingi, því hann eða hún hefur enn minni stjórn en „venjulegt“ fólk þegar kemur að því að skoða eigin vandamál. Ef þessi hæfileiki væri svo takmarkaður að hann/hún gæti ekki gert þetta þrátt fyrir aðstoð væri samt mögulegt fyrir einstaklinginn að fá aðstoð annars með bænnum sem myndi þá fara með viðeigandi meðferð. „Forsendan“ er að leita hjálpar: Jesús sjálfur er þekktur fyrir að hafa notað hina mikilvægu spurningu „Viltu verða heill?“ *Sbr. síða okkar „...heilun“.*)

[Til baka í atriðaskrána.](#)

Almenn kristileg sjónarmið í hagfræði og félagslegum umræðuefnum.

Samkvæmt nýjustu rannsóknum á sviði hagfræði* er maðurinn hinn sjálfselska vera sem gengið er út frá af núverandi frjálslyndu hagfræðikenningu. Aðeins lítill minnihluti hefur aðeins sinn hag í huga. Hjá flestum eru önnur gildi á borð við „sjálfviljug gagnkvæm samvinna“ jafn mikilvæg eða jafnvel mikilvægari. Þessi „gagnkvæma fórnfýsi“, eins og sjálfselska, leiðir ekki sjálfkrafa að því besta fyrir þjóðfélagið í heild sinni, heldur getur hún búið til klíkur, því geta aðeins meðvitaðar og siðfræðilegar ákvarðanir aðstoðað okkur við framvindu okkar.

Hérna koma sálfræðileg og trúarleg-siðfræðileg sjónarmið til sögunnar. Maðurinn hefur einnig einstaklingsbundið og félagslegt eðli. Hófsamt sjálfstraust og samstöðuviðhorf í garð annarra má þjálfna ef maður er opin fyrir slíku. Hvert sem okkar sjálfselska hlið er of sterk er það

einfaldlega sökum þess að okkar fórnfúsa hlið hefur ekki fengið möguleika til að koma í ljós, eða hún hefur rýrnað af hinni hörðu „þjálfun“ hins vestræna þjóðfélags. Félagshyggjuþjóðfélög lögðu of mikla áherslu á samstöðu sem hafði þau áhrif að einstaklingshyggjueðli okkar, með frelsisþrá sinni, var vanrækt (rýrnaði), sem var einnig gagnstætt eðli mannsins. Ef fólk finnur ekki jafnvægi birtist þetta fyrr en síðar í gegnum gagnrýni o.s.frv. Annað hvort lærir þjóðfélagið þetta með tímanum eða því hnignar. Þetta snertir einnig ríkjandi hagkerfi nútímans, með sínum hefðbundnu ráðandi aðilum á heimsvísu. Jesús mælir með að við meðhöndlum vandamál okkar fyrst (*Matt 7*).

Maður getur annars vegar ekki einfaldlega túlkað almennan gildiskvarða Fjallræðunnar (*Matt 5-7*) sem leiðbeiningar varðandi hvernig á að meðhöndla vandamál í þjóðfélaginu. Hins vegar væri það ekki í samræmi við vísu Jesú að iðka mannkærleika í einkalífinu á meðan maður beitir gagnstæðum meginreglum í bandalögum eða pólitískum tilgangi. Heiðarleg siðfræðileg gildi** verða að sanna gildi sín á öllum sviðum, jafnvel á heimsvísu.

T.d. gildi mannkærleika og sú staðreynd að Jesú sneri sér að þeim fátæku skiptir án nokkurs vafa máli, jafnvel fram fyrir félagslega þjónustu kirknanna, í nútíma félagslegu málefnum, þar á meðal mannlegri hegðun innan fyrirtækja. *Matt 22,21* ræðir einnig um praktíska hluti: mannkærleikurinn og hin hefðbundna „tíund“ var viðurkennd af Jesú, fyrir utan rómverska skattinn, 10% fjárframlag af tekjum manns í trúarlegu og kærleiksríku skyni. **Samkvæmt Jesú er hjálpsemi samt byggð á frjálsum vilja. Það er ómögulegt að öðlast skilning varðandi þvingaða endurúthlutun eignar frá henni. Níunda og tíunda boðorðið eru enn í gildi: „Þú skalt ekki girnast ... nokkuð það sem náungi þinn á“. Þrátt fyrir allar tilraunir okkar til að bæta félagslega stöðu margra liggja okkar mismunandi örlög í hendi Guðs.**

Dæmisagan í *Matt 25, 14-30 / Lúk 19* notar þekktar efnislegar staðreyndir. En samhengið (*Lúk*: Hin siðfræðilega hegðun tollheimtumansins; *Matt*: hin fyrri dæmisaga um mátt trúar meyjanna) sýnir að slíkt snúist um meira en einfaldlega að auka veraldlegar eigur manns og fjármuni. Augljósara t.d. í *Lúk 12,33* þar sem sýnt er fram á að dýrgripir sálarinnar eru meira virði en þeir veraldlegu. Meðhöndlun trausts á ábyrgan máta snertir samt sem áður efnisleg gildi. T.d. ráðgjöf við að hjálpa fátækum og fötluðum. Hér er efnislegur eða fjárhagslegur stuðningur viðurkennt vildi í stað þess að ógilda efnisleg gildi almennt séð. Í þessu tilfalli veltur það á í hvað eignin eða peningarnir eru notaðir í.

Að ljúga og svindla, að stela ('að loka á fólk', 'útskúfun samstarfsfélaga') og að framkvæma verkefni án þess að ákvarða ekki fyrst skaðleysi þeirra fyrir fólk og án þess að spyrja viðkomandi er ekki hið ábyrga samlyndi sem Jesú sýnir stöðugt fram á. Jesús talar heldur ekki um „innbyggðar nauðsynjar“ sem afsökun fyrir öll mistök.

Bann á vöxtum er þekkt úr íslam; en gyðingar og kristnir menn geta líka fundið álíka ráðleggingar í biblíunni (í Gamla testamentinu voru bönn):

Esekíel 18:8-9: Hann lánað ekki gegn vöxtum, stundar ekki okur, hann heldur hendi sinni frá illum verkum, hann fellir óvilhallan úrskurð í deilum manna, hann fer að lögum mínum og breytir í öllu eftir reglum mínum og fylgir þeim. Hann er réttlátur. Þess vegna mun hann lifa, segir Drottinn Guð.

Sjá einnig *Esra 7:24* (Bann á sköttum, gjöldum og tollum fyrir ákveðin starfsheiti);

Sumir túlkuðu á hefðbundinn hátt, *Orðskviðirnir 28:8* þýðir að það skiptir ekki máli hvernig þénaðir peningar frá vöxtum er notaður því að lokum munu þeir ríku nota þá í þágu þeirra fátæku eða til almannaheilla. En hvar sem er í dag er mikið af peningum notað gegn þessum gildum, forsenda versins er ekki uppfyllt. Til að uppfylla gildi versins er alveg eins mikilvægt að líta á hvernig peningarnir eru notaðir.

Varðandi vexti sjá einnig í Nýja Testamentinu *Matt 23:23* og *17:24*.

Fyrsta spurningin var hvað gæti einnig verið áhugavert fyrir utan þær aðstæður sem Gamla testamentið varð til í. Því er ágreiningurinn er *Fimmta Mósebók 23,21* ekki ræddur hér.

Biblían mælir með að forðast það að verða skuldugur að óþörfu (*Orðskviðirnir 22:7*), og mælir með fyrirhyggjusamri áætlunargerð (*Orðskviðirnir 21:5*), og að vaxa sífellt að vísu og þekkingu (til dæmis *Orðskviðirnir 4:5-8*). Fólk átti að spara eignir og peninga, „tíundina“ átti að leggja fyrir á hverju ári til að geta ferðast á hátíðir eða gefið ölmusu (*Fimmta Mósebók 14:22-27*). Páll bað kristna menn til leggja fyrir í hverri viku, til að gefa slíkt til kristinna manna sem áttu við vanda að etja, ef með þurfi (*Fyrri Kor 16:1, 2*), og stingur upp á hófsömu viðhorfi varðandi veraldlegar eignir (*Fyrri Tím 6:8*). Jesús gerir ráð fyrir að maður verði að reikna út hvert nægir peningar séu til áður en t.d. byggingastarf getur hafist

(Lúk 14:28). Sjálfbært hagkerfi myndi krefjast þess einnig í dag, fyrir meðferð og vörn; einka-, viðskipta- og opinberar skuldir eru orsök fjármálaóstöðugleika í heiminum. Heimasíðan Vegir Krists hefur engin pólitísk markmið, hér er aðeins bryddað á almennum sjónarmiðum.

*) Ernst Fehr, forstjóri „Institut für Empirische Wirtschaftsforschung“ við háskólann í Zurich, Sviss, samkvæmt viðtali í „Spektrum der Wissenschaft“ í mars árið 2002, „Reziproker Altruismus...“.

***) Andlegum hliðum þessara gilda er lýst í kaflanum varðandi *Fjallræðuna í megintexta Vegir Krists*.

*) Sjá einnig aukasíðu okkar „Grundvallaratriði siðfræðilegra gilda“.

[Til baka í atriðaskrána.](#)

Almenn kristileg sjónarmið í hagfræði og félagslegum umræðuefnum.

Matt 22, 21; Mark 12, 13-17; Lúk 20, 20-26: „Gjaldið þá keisaranum það sem keisarans er og Guði það sem Guðs er“ er raunsætt viðhorf varðandi greiðslu skatta til Rómverja. Það sýnir einnig augljósa skarpkyggni varðandi ríki og trúarbragða. En það þýðir ekki að vera undirgefinn yfirvöldum almennt séð; Postulasagan 5,29: „... Framar ber að hlýða Guði en mönnum.“ Jesús talar ekki um „innbyggðar nauðsynjar“ sem afsökun fyrir öll mistök.

Maður getur annars vegar ekki einfaldlega túlkað almennan gildiskvarða Fjallræðunnar (*Matt 5-7*) sem leiðbeiningar varðandi hvernig á að meðhöndla vandamál í þjóðfélaginu. Hins vegar væri það ekki í samræmi við vísu Jesú að iðka mannkærleika í einkalífinu á meðan maður beitir gagnstæðum meginreglum í bandalögum eða pólitískum tilgangi. Heiðarleg siðfræðileg gildi** verða að sanna gildi sín á öllum sviðum, jafnvel á heimsvísu.

T.d. myndi það sannleikanum og ábyrgðinni sem Jesú sýndi fram á til að standa á sínu frammi fyrir samkeppnisaðilum sem nýta sér óheiðarlegar aðgerðir til að blekkja almenning og til að framkvæma verkefni án þess að ákvarða fyrst skaðleysi þeirra fyrir fólk, og án þess að spyrja viðkomandi. Því gætu sjálfstæðar kristnar hugmyndir sem ná út fyrir hinn hefðbundna „vinstri“ eða „hægri“ hugsanamynstur verið nauðsynlegar.

Í *Matt 7:3-5* Jesús vill ekki að við vinnum einungis með okkar veikleika - eins og sumir kristnir hópar virðast halda. Við ættum einfaldlega að byrja á okkar hluta vandamála, frjálsari en áður, án þess að kenna öðrum um okkar vandamál, ávíta þá eða gagnrýna þá, þar sem slíkt virðist vera nauðsynlegt. Þetta getur snert vini okkar sem og stjórnálmenn.

Í *Jeremía 29,7* finnum við spámannlegu ráðleggingu: „Vinnið að hagsæld þeirrar borgar sem ég gerði yður útlæga til... Biðjið Drottin fyrir henni því að hennar heill er yðar heill.“ Hér er gefin til kynna ákvörðun er varðar samstöðu. Einnig *Matt 5,13*, *Matt 13,33* o.s.frv. mælir með að hafa áhuga á þjóðfélaginu og að vera „salt jarðar.“

Einnig má finna aðstæður þar sem kristnir menn eru beðnir um að aðskilja sig frá slæmu ástandi í félagslegum málefnum. *Opinberunarbókin 18,4*: „Og ég heyrði aðra rödd af himni sem sagði: Fólk mitt, forðið yður úr borginni, svo að þér eigið engan hlut í syndum hennar og hreppið ekki plágur hennar...“.

*) Heimasíðan Vegur Krists hefur engin pólitísk markmið. Hér er aðeins dregið á almennum athugunarefnum.

**) Sjá einnig aukasíður okkar „Grundvallaratriði siðfræðilegra gilda“; og „Kristin sjónarmið í hagfræði og félagslegum umræðuefnum“.

[Til baka í atriðaskrána.](#)

Kristni og heimspeki: Athugasemdir við ræðu Habermas „Trú og þekking" (2001*).

- Með athugasemdum varðandi aðrar heimspekilegar stefnur -

Heimspekingurinn dr. Juergen Habermas, sem hingað til hefur verið talinn vera trúleysingu, viðurkenndi einnig mikilvægi trúarlegra hugmynda sem rót gildanna og samstöðu hins veraldlega þjóðfélags. Líkindi manns með Guði með eiginleikann og rétt til frelsis getur jafnvel þýtt eitthvað „samviskusamlega ófróður" (bókstaflega: 'samviskusamlega ótónvís') - er hann lítur á sjálfan sig. Hann segir að heimurinn sé ófær um að taka framförum án sátta og fyrirgefningu - gildi sem eiga rætur sínar að rekja til trúar. Hann vísar einnig til „þjáningu þeirra saklausu sem farið hefur verið illa með, smánaðir og myrtir, fer út fyrir allar mannlegar ráðstafanir varðandi mögulegar bætur". „Hin týnda von um upprisu skilur eftir sig merkjanlegan tómleika" (í veraldlegu þjóðfélagi).

Habermas áttar sig á hinum mikilvægu upplýstu kristnu sáttum - sem veraldlegir hugsuðir ættu núna að sýna í samskiptum við þessa nútímalegu kristna menn:

- Trúarlega vitundin verður að vinna að hinum andlegu „hjáróma" samskiptum við aðra söfnuði og trúarbrögð. Athugasemd: Í vestrænum löndum er takmarkað magn siðmenningar hvað þetta varðar. Sjónarmið sem mikilvæg eru fyrir alkirkjulega eða þvertrúarlega umræðu má finna í megintexta okkar og á vissum aukasíðum, t.d. varðandi [Kirkiur](#), og [siðareglur](#).
- Trúarlega vitundin verður að samstillast sig vísindalegum yfirvöldum. Athugasemd: Sjónarmið okkar er að hinn vísindalegi meginstraumur fylgist ekki oft með nýjustu rannsóknum, eða viðurkennir þau ekki, og er undir áhrifum efnahagslegra aðstæðna eða annarra aðstæðna. Varðandi mörg umræðu efni hefur því þessi tegund yfirvalds orðið vafasöm. Í vísindalega sviðinu er einnig skortur á þverfaglegri samvinnu og fjölhyggju. Þetta snertir bara umræðuefni sem mikilvæg eru í mynd mannsins, t.d. erfðatækni; Habermas minnst einnig á vandamál hennar); en einnig innan annarra vísindasviða. Við lítum á slíkar nýjar vísindalegar rannsóknir á nokkrum stöðum í megintextanum eftir skrefin í guðspjöllunum. Orðræða á milli trúarbragða og vísinda er nauðsynleg. Reynsla okkar sýnir samt sem áður að hinar nýju stefnu (náttúru) vísinda** yrðu einni að vera teknar með sem og „rannsókn utanaðkomandi" o.s.frv. Frá trúarlegu sjónarmiði verður maður að taka með skilning sem á rætur sínar að rekja til hinnar meðvituðu meltingar á djúpri trúarlegri upplifun, í stað einungis guðfræðilegra hugmynda. Aðeins er hægt að forðast að tala í kross á þennan hátt. Fyrri umræða var byggðum á gömlum vísindalegum viðmiðum (gamlar forsendur um eðli heimsins) og/eða á takmarkaðri sýn kristindóms sem nægði ekki eitt og sér. Mannúðlegar fræðigreinar gætu einnig haft hag af ferli þar sem maðurinn verður að manni að nýju og sálin verður að sál að nýju, í stað þess að líta aðeins á slíkt sem efnafraðilega virkni heilans.
- Hin upplýsta trúarlega vitund varð að „viðurkenna forsendur lögbundins ríkis...". Hann minnst á eyðilegginguna sem möguleg er án þessa skrefs. Athugasemd: Þessi aðlögun kristinna manna í nútímanum að gildum frjálsra borgara er að hluta til skref aftur á bak til róta frumkristni áður en kristni var blönduð saman við þvingunaraðferðir ríkisins síðan 325 e.Kr.

Kristnir/trúarlegir hringir sem fóru með veraldlegar stofnanir aðlöguðu yfirleitt tungumál sitt að hinu veraldlega tungumáli. Habermas biður núna veraldlega þenkjandi fólk að aðlaga tungumál sit að hinu trúarlega tungumáli í samskiptum við trúað fólk, í stað þess að „eyða einfaldlega því sem var meint". Veraldlegir meirihlutar „ættu ekki að framfylgja meirihluta atkvæðum" hvað varðar spurningar sem eru mikilvægar fyrir trúmenn, án þess að hann athugi á einlægán máta hvað hann geti lært af þessum mótmælum. Athugasemd: . Vísindamenn, stjórnmálamenn o.s.frv. ættu að samstillast sig hinu viðbótar „einhverju" hvað varðar hugtök á borð við „verndunar sköpunar", „sköpunarvera", jafnvel „maður/manneskja" o.s.frv. samanber hugtök á borð við „alheimur", eða „lífhvolf". „vistfræði", „lífvera", „Homo sapiens"... .

Habermas vonast eftir „þriðja aðila" sem miðlar málum á milli trúarbragða og vísinda: „lýðræðisleg upplýst almenn skynsemi" - í „póstveraldlegu þjóðfélagi", undirbúið fyrir

áframhaldandi tilvistar trúarlegra hópa innan þessa þjóðfélags. Athugasemdir: t.d. í Þýskalandi virka þessi skipti ekki vel, allavega hvað varðar hinar stóru kirkjur sem verður að bjóða til þátttöku í vissum umræðum. Í Bandaríkjunum er t.d. trúarleg virkni einstaklinga metinn mikils - en í veraldlegu þjóðfélagi taka trúarleg gildi oft óþekkjanlega mynd.

*) „Glaube und Wissen“, ræða eftir verðlaunahafa þýskra bókasala varðandi frið. FAZ/SZ 15. október 2001, *Blaðsíða 9*; eða [þýskur texti á netinu](#).

**) sjá einnig aukasíðu okkar [„Vísindi og guðstrú“](#).

***) Athugasemd: Habermas og aðrar heimspekilegar stefnur:

Jürgen Habermas, fyrir utan Theodor W. Adorno og Herbert Marcuse, tilheyrði „Frankfurter Schule“ („Frankfurt-skólinn“), - „gagnrýnikenning“ hafði tölvuverð áhrif á stúdentahreyfinguna árið 1968 og innihélt hugmyndir um neómáxisma, upplýstan og trúlausan uppruna. Günter Rohmose með sínar íhaldssömu heimspekilegu og guðfræðilegu sýn hefur gagnrýnt síðan 1969 kenninguna og athafnir 1968-hreyfingarinnar. Hann sá útópíu þeirra sem „ersatz trúarbrögð“ (staðgengil trúarbragða, sem kepptist við hina kristnu kenningu um bjargræði) og reyndi að varðveita hinar gömlu kenningar tveggja ríka - trúarbragða og ríkis, sem Guð vill - frá Ágústínusi. Háskólakennarar Frankfurt-skólans, og einnig þeirra íhaldssömu kristnu og frjálslyndu andstæðingar, töldu upp einhliða röksemdir gegn hver öðrum, lýst andstæðingunum stundum sem sameinuðum hópi. Hinir fyrir gátu því ekki spurt sjálfa sig hvort viss íhaldssöm gildi ættu að vera varðveitt og hinir síðarnefndu misstu af tækifærinu til að veita athygli hinni réttmætu hvöt hinar nýju félagslegu hreyfingar (út fyrir hinn hugmyndafræðilega afbökun) - sem var beint gegn forbundinni valdboðsstefnu. Margir einstaklingar innan Þýskalands og víðar hugsa núna um þetta á annan hátt, því þeir samþykkja ekki lengur hinar gömlu „víglínur“ 1968. Samt sem áður tóku rannsóknir ekki viðeigandi framförum, enn eru til bækur sem kenna öllu illu í heiminum við andstæðinga sína, og hunsa mistök vina sinna.

[Til baka í atriðaskrána.](#)

Almenn kristin sjónarmið varðandi vistfræðilegar spurningar*.

Fyrsta Mósebók 1:26-28 „Vér viljum gera manninn eftir vorri mynd, líkan oss**). Hann skal drottna yfir jörðinni“. Það þýðir ekki, eins og haldið hefur verið fram, að maðurinn geti meðhöndlað umhverfi sitt án ábyrgðar; þvert á móti. Hin upprunalega guðdómlega framtíðarsýn mannkyns sem hámark hinar fyrri sköpunar með eiginleikum „í hans mynd“. Þetta vald mannsins er náttúrulegt valds fólks, sem gat „nefnt“ aðrar verur og gat meðhöndlað þær á ábyrgan máta. Fyrsta Mósebók 2:15 lýsir þessari ábyrgð á þennan hátt: „Þá tók Drottinn Guð manninn og setti hann í aldingarðinn Eden til að yrkja hann og gæta hans“. Aldingarðurinn eða sköpunin er lífandi, leiðir sífellt meira í ljós. Síðar yfirgaf maðurinn einingu sína með Guði og sköpun hans (sjá paradísarsöguna) og varð sjálfsekskur. Grunnurinn var eftir og því verður maðurinn að læra allt upp á nýtt, í stað þess að lýsa yfir einhvers konar valdi, sem var í gildi fyrir „Adam og Evu“ í Paradís. Nýja testamentið kann einnig að meta sköpunina: Í Rómverjabréfið lesum við að „Ósýnilega veru hans, eilífan mátt og guðdómstign má skynja og sjá af verkum hans allt frá sköpun heimsins...“. Rómverjabréf 8:19: „Því að sköpunin vonar og þráir að Guðs börn verði opinber.“ (önnur þýðing: „...fyrir hina frelsuðu manneskju“, verur sem verða fullkomnari. Rómverjabréf 8:22: „Við vitum að öll sköpunin stynur líka og hefur fæðingarhríðir allt til þessa“. Mark 16:15: „Jesús sagði við þá: Farið út um allan heim og prédikið fagnaðarerindið öllu mannkyni.“ (sjá einnig Kólussubbréfið 1:23).

Núna er Jesús Kristur að hjálpa en hann tekur ekki yfir mannlega ábyrgð varðandi annað fólk eða lífverur. Hann aðstoðar svo að manneskjur geti orðið „fullkomin eins og faðir yðar“ (Matt 5:48); fullkomin eins og þeim var ætlað að vera við sköpun sína - ábyrgðarfull „mynd af Guði“.**** Sköpunin verður því heil að nýju. En þetta veltur á getu mannlegs vilja til að taka

við þessari hjálp. Rómverjabréf 1:20 skýrir jafnvel frá að sá sem heldur áfram að lifa án Guðs „er án afsökunar“.

Opinberunarbókin (sjá hluta tvö í megin-texta okkar varðandi eðli hennar) nefnir reyndar hörmulega þróun sem mannkynið eða hluti mannkyns gæti upplifað. En þessir fylgifiskar á tíma hinnar guðdómlegu réttlættingar er aldrei skilgreindur sem eitthvað jákvætt eða sem hin mjög svo guðdómlegu markmið. Opinberunarbókin hvorki afsakar né hvetur fólk sem stuðlar að dauða margra tegunda eða annarra hörmunga. Þvert á móti lítur Opinberunarbókin á þessa siðmenningu með gagnrýnum augum. Opinberunarbókin breytir ekki jákvæðri sýn afgangi Nýja testamentisins, t.d. í Fjallræðunni (Matt 5 „Sælir eru hógværir því að þeir munu jörðina erfa“.)

Varðandi „sköpunarhyggju“: síðan okkar styður ekki neinar „hyggjur“ eða söfnuði. Sköpun heimsins og mannsins sýnir samt sem áður guðdómlega visku í stað einungis handahófskennd. Sjá einnig aukasíðu okkar „Vísindi og guðstrú“. Vafasemdir varðandi staðfesta hluta fornleifafræðilegrar og jarðfræðilegrar tímatalsfræði eru einnig leyfilegar. En þeir sem vilja að „sjö dagar sköpunar“ séu 7 dagar með 24 klukkustundum, eins og við þekkjum það í dag, ættu að viðurkenna slíkt einungis sem túlkun. Trú ætti því ekki að standa og falla með því. „Dagar“ okkar í nútímanum er byggðir á hinni fullkláruðu jörð og snúningi hennar - sem var ekki til staðar í upphafi. Biblían segir: „Einn dagur er hjá Drottni sem þúsund ár og þúsund ár sem einn dagur“. Hinir „sjö dagar“ munu tákna eitthvað raunverulegt, sjö tímabil eða hringrásir án skilgreindrar tímalengdar. Að líta sérstaklega á flóknustu ferli sköpunar sem þau stystu gæti jafnvel ekki samsvarað okkar nýju yfirstandandi uppgötvunum, eins og er með mörg fornleifafræðileg hugtök sem eru einnig „úti“. Í biblíunni vakti Guð athygli á mönnum eins og Henoah og Nóa og síðan að sjálfum sér, löngu fyrir tíma Móse. Fyrsta Mósebók okkar gæti hafa verið látin hafa ganga í erfðir af slíkum raunverulegum uppruna. Hluti af þessari hefð er einnig varðveitt í ritningum annarra menningarheima. Guðfræði þekkir sum líkindi við hina súmersku „Gilgamesharkviðu“. Það þýðir ekki að Fyrsta Mósebók hljóti að eiga rætur sínar að rekja til Súmera; en munið að Abraham kom frá Mesópótamíu.

*) Þessi heimasíða er ekki stjórn málalega eðlis. Því birtum við bara almenn sjónarmið varðandi svið á borð við lífið og engar ráðleggingar eru gefnar hvað varðar pólitísk viðhorf í samtímanum. Kristnir menn úr mismunandi áttum taka á ákveðnum málum út frá varðveislu sköpunarinnar, þar á meðal má nefna ófædd börn og misnotkun á genum og kjarnorku.

**) Líta mætti á þetta sem sérstaka 'pan-en-theistic' sýn („Guð er einnig í sinni sköpun“) - skal ekki rugla saman við algyðistrú („Guð er allt“). Beinustu tengsl á milli Guðs og sköpunar hans eru gerð möguleg af manneskjunni (*sbr. Jóh 14:21, 14:23; 15*), sem er meðvitaður um þetta tengingu og verður sífellt líkari Jesú. Það að njóta sköpunarinnar getur einnig leitt til Guðs. En slíkt „dulspekisköpun“ getur afvegaleitt fólk í staðinn - ef Guð væri aðeins orð fyrir manns eigin veraldlegu hluti.

****) Möguleikarnir á að þróa vitund voru birtir í smáatriðum í hluta eitt í megin-texta okkar, byggt á ýmsum stigum í lífi Jesú. Í dag getur manneskja til dæmis lært á meðvitaðan máta, ólíkt áður, hefur meðfæddari möguleika, til að bera betur kennsl á sambönd sín við umhverfi sitt og jörðina. Með því að gera slíkt getur hann/hún beitt „samtengdri hugsun“ (hugtak notað af *Frederic Vester*, samt með öðrum formerkjum) eða „fjölpátta hugsun“ (hugtak notað af *Dörner* til að rannsaka flókin vistfræðileg sambönd), í stað fyrri „línulegri“ eða „orsakabundinni“ hugsun („1 orsök → 1 áhrif“), sem er ekki hægt að beita í þessu samhengi. Sjá einnig eftirfarandi síður: „Vitund, heili og frjáls vilji mannsins“, „Undirstöðuatriði siðfræðilegra gilda“, „Almenn kristin sjónarmið í þjóðfélags- og félagsmálum“, „Kristni og heimspeki ...“

Sjá einnig síðu okkar „Grundvallaratriði siðfræðilegra gilda“.

[Til baka í atriðaskrána.](#)

Ófætt líf*.

Upphaf mannlegs lífs

Íhaldssamir og gagnrýnir kristnir menn hafa samsvarandi sýn á manninum, að mannlegt líf hafi hafist með getnaði.

Á margan hátt sýnir biblían mannlegt líf sem einingu, frá sínum guðdómlega uppruna til áframhaldandi lífs í gegnum kynslóðirnar, þar á meðal hins mismunandi þróunarstig einstaklingsins. Biblían talar ekki um „líf án gildis eða án mannlega reisn“, sama hvort um er að ræða ófætt, gamalt eða sjúkt fólk.

Í „*Handbuch der christlichen Ethik*“ (þýsk handbók um kristna siðfræði) nefnir Böckle prófessor vissa guðfræðinga sem gerðu ráð fyrir að í stað getnaðar hafi „bólfesting“ átt sér stað stuttu síðar.

Nútímavísindi vill að við séum laus við gildi en uppgötvanir þeirra sýna aðeins „streymandi umbreytingu“, eins og ástand frjóvgaðrar eggfrumu og fullorðins einstaklings. Hverjar sem kenningarnar eru varðandi upphaf mannlegs lífs eru þær að fullu leyti handahófskenndar. Til dæmis, *fósturfræðingurinn Erich Blechschmidt*: hið áður nefnda „lög varðandi uppruna lífs af lífi“ sem gert er ráð fyrir af *Haeckel* - að fóstrið sé að endurtaka dýrastig þróunar, er úrelt. Hvert líffæri þróast í samræði við þann tilgang sem það hefur í manninum. Í dag má taka upp viðbrögð fósturs með ómskanna. *Mannlegi erfðafræðingurinn L. Lejeune* sagði einnig að genin í frjóvgaðri eggfrumu innihalda þegar áætlun varðandi lífræna heild mannsins. Við gætum sagt að þau séu hin efnislega hliðstæða þeirrar áætlunar. Heilarannsóknir, taugasjúkdómafræði þróunar og sálfræði veita svipaða innsýn. Heildrænar og fordómalausar rannsóknir geta fundið vitund og minni á sífellt fyrri stigum. Þessi gildi eru því þýðingarmikil út fyrir mörk trúarlegra hópa.

Það er síðan önnur spurning hvernig á að meðhöndla svona gildi.

Á tímum Gamla testamentisins þýddi boðorðið „Þú skalt ekki morð fremja“ Önnur Mósebók 20 - á þrengri hátt „Þú skalt ekki myrða“; síðan breyttust skoðanir varðandi hvað morð og manndráp eru. Á víðari máta er viðmiðum boðordanna beitt í öllu mannlegu lífi og grænmetisætur beita því meira segja á dýr. Hin nútímalega nálgun hinnar þvertrúarlegu „Heimssiðfræði“^{***} inniheldur fyrirmynd af „menningu sem virðir allt líf“.

Heiðarlegar fæðingarmiðstöðvar - þrátt fyrir að þær aðstoði við fæðinguna, verða að taka líf viðkomandi alvarlega með öllum sínum erfiðleikum, ótta, innri átökum og svo framvegis, í stað þess að fordæma alla þá sem velta fyrir sér að fara í fóstureyðingu. Konur taka ákvörðun um fóstureyðingu ekki svo „auðveldlega“. Einnig ætti að taka tillit til sameiginlegrar ábyrgðar manns og konu, í stað þess að eigna konunni bara vandamálið.

Er markmiðið er að lágmarka fjölda fóstureyðinga er nauðsynlegt, sem þjóðfélag, að greiða fyrir líf með börnum í þjóðfélaginu. Það þýðir að takast á við félagsleg vandamál í stað þess að búa til fleiri byrðar fyrir þá fátæku, sem eru orsök margra fóstureyðinga í dag.

Lagalegar spurningar*:

Jesús Kristur studdi siðfræðilega hegðun byggða á meðvitundum ákvörðunum, í stað þess að vera aðeins í gildi sökum ytri laga eða hefða, eins og staðan var á tímabili Gamla testamentisins. Lagaviðmið geta samt sem áður stutt við siðfræðilegar spurningar, eins og mannkynið hefur reynt á mörgum sviðum lífs.

Refsiréttur, strangur eða frjálsslyndur, virðist hafa lítil áhrif á fjölda fóstureyðinga á heimsvísu. Því, eins og áður hefur verið nefnt, eru aðrar aðgerðir nauðsynlegar.

Fóstureyðing í samhengi erfðatækni og æxlunarlæknisfræði.

Vísindalegar rannsóknir og tæknifrjóvgun „eyðir“ einnig fósturum. Í sumum löndum er slíkt takmarkað af lögum. Nýlega hefur hreiðrunargreiningin orsakað nýja freistingu til að skapa frekari orsök fóstureyðinga.

Afleiðingar fyrir önnur lífssvið.

Þegar verndun lífs er fyrirhuguð ætti maður að minnast á hættur fyrir fædda eða fullorðna

einstaklinga, sérstaklega áhættur, sem eru hættulegar bæði fyrir fætt og ófætt líf á sama tíma. Umhverfisvandamál hafa slæm áhrif bæði á mæður og fóstur, sem eru viðkvæmari en fullorðnir einstaklingar. Hreyfingar til verndar ófæddu lífi ræddu vanalega ekki þetta mál. Á sama hátt ræddu umhverfissinnar ekki vandamál tengd fóstureyðingum. Til dæmis, hafði þýski sjónvarpsmaðurinn *Franz Alt* þegar áhyggjur af þessu árið 1985.

*) „Vegir Krists“ er ekki pólitísk heimasíða. Við erum ekki á móti neinum og höfum engar pólitískar kröfur. Á þessari síðu upplýsum við þig bara um almenn viðmið.

**) Sjá einnig aukasíðu okkar „[Grundvallaratriði siðfræðilegra gilda](#)“.

[Til baka í efnisinnihald þessa hluta](#)

4 Í fjórða hluta: Gamla testamentið og framlag sökum orðræðu við önnur trúarbrögð

Gamla testamentið, gyðingatrú og Jesús Kristur.

Þessi aukasíða er framlag til betri skilnings á Gamla testamentinu og skoðanaskipta á milli trúarbragða - þar á meðal dýpri andlegri hliða. Bókum Gamla testamentisins er ekki lýst eins ítarlega hér eins og guðspjöllunum eða postulasögum í meginhluta texta okkar. Samt sem áður eru fleiri framlög möguleg í framtíðinni hvað varðar þessa sameiginlegu arfleifð gyðinga og kristinna manna.

Tengslin á milli hinnar heilögu ritningar.

Jesús Kristur og lærisveinar hans vísuðu oft til hinnar heilögu ritningar sem hlustendur þeirra þekktu. Slíkt á við **Gamla testamentið**. Það hefur að geyma sköpunarsöguna, bækur varðandi sögu gyðinganna, spámannleg skilaboð, apokryfu bækurnar o.s.frv. Jesús og lærisveinar hans sögðu að starf þeirra var ekki ætlað að ógilda Gamla testamentið, heldur hefðu þeir heldur ekki bara komið til að túlka ritningarnar. Líf í beinu sambandi við Guð og Krist er í húfi. (Sjá einnig „[Grunnatriði siðfræðilegra gilda](#)“ og meginhluta texta „[ways-of-christ.net](#)“.) Þetta leiðir til nýrra sjónarmiða, samanborðin við Gamla testamentið.

Í **Nýja testamentinu** eru margar óbeinar tilvísanir til annarra trúarlegra skoðana þess tíma. T.d. er Jóhannesarguðspjalli oft beint til þeirra er þekkja dulspeki til að útskýra fyrir þeim hvernig kristnar kenningar kvíslast út og með notkun þeirra eigin „tungumáls“. Einfalt dæmi um þetta er „Hann er hið sanna ljós...“ í Jóh 1. Sum af bréfum Páls taka þekkinguna með í reikninginn sem fólk hafði hvað varðar hina gömlu dultrúarsiði, sem það þekkti stundum betur heldur en gyðingalegar hefðir. Einstaklingur sem þekkti ekki slíkt myndi ekki taka eftir þessu. Þessir kaflar úr Nýja testamentinu fordæma ekki ritningarnar sem eru ekki gyðingalegar með öllu. Fordæming er einungis beint í áttina á úrkynjuðum trúarreglum og misnotkun þeirra til að vara fólk við slíku leiðum. Hin eldri og réttari leið guðspjallaboðunar var að ræða við fólk þannig að það skyldi það í stað þess að ætlast til þess að það gleymdi bakgrunni sínum. Slíkt er líklegra til að skapa frekari bresti í sál þeirra í stað endurlausnar, sem lækna bresti og gerir fólk heilt. Ekki var til þess ætlast að fólk af öðrum uppruna tæki upp gyðingatrú og komið var fram við slíkt fólk á jafnréttisgrundvelli. Samt sem áður voru deilur um slíkt á meðal lærisveinanna, deilur sem eiga sér enn stað í dag.

Á þeim tíma krafðist starf Jesús af þessum toga forsögu þess að maður trúði á Guð og bar von í brjósti varðandi mikla breytingu í Ísrael og í heiminum, eins og spáð var fyrir um af lærisveinunum. Síðan þá hefur það orðið mögulegt að kynna kristnar kenningar á grundvelli annarra trúarlegra hefða í stað þeirra sem finna má í Gamla testamentinu. Á fyrstu öldunum

fóru til dæmis fram tilraunir í þessa átt byggðar á Zarabústra-eingyðistrúnni. (...) Við munum samt sem áður ekki reyna að dæma þessa tilraunir hér.

Gyðingatrú hefur getið af sér margar aðrar ritningar, fyrir utan hina hebresku biblíu, á borð við **Talmúd** með lögspeki *Mishna* og skýringarnar (*Gemara*) - báðar voru þær til í útgáfum Babýloníu og Jerúsalem. Nokkur vandamál koma upp þegar samsvarandi hlutar gyðingdóms reyna að beita hinum 613 lögum (*Halacha*) formstefnulega í stað þess að horfa á aðstæðurnar í ljósi ástar Guðs, laus við fordóma. Meðhöndlun kirkjulaga og jafnvel veraldlegra laga í aðaldráttum getur skapað álíka vandamál. Einnig eru grunnritningar sérstakra skóla, sérstaklega dulspekibækur **kabbalisma *Zohar (Sohar)* / *Sepher Jezirah***. Þessar bækur eru sagðar eiga uppruna sinn á 13. öld. Þær gætu samt sem áður verið enn eldri. Þær minna jafnvel á Forn-Egyptaland. Í dag er gyðingaleg dulspeki einnig til.

Kenningar Guðs.

„Guð Abrahams“ var talinn vera persónulegur Guð fjölskyldunnar, ættbálksins og þjóðar Ísrael, og einnig Guð alheimsins. Með tímanum fékk þessi trú eingyðistrúarlega mynd (aðeins einn Guð), sem sífellt var skírskotað til af lærisveinunum.* Í upphafi kallar Gamla testamentið Guð „**Elohim**“. Það þýðir „skapandi Guð“, en ekki efnisleg vera utan jarðar með erfðatækni eða eitthvað í þá veru, eins og sumar bækur velta fram í dag. (Vafasöm áhrif virðast hafa komið fram á sviðið síðar.) Táknfræðilegu orðin „Elohim“ og „Allah“ (íslamskt) hafa án nokkurs vafa sama málvísindalega uppruna; „El“ úr kanversku einnig.

Nafnið **Jahweh/Jehóva** birtist síðar í Gamla testamentinu. Þegar Guð kom „nær“ á ákveðnum tímabilum er sagt, samkvæmt dulspekilegum og mannúðlegum heimildum á borð við J. Lorber og R. Steinar, að upplifunin um Guð sem Jehóva hafi komið upp. Þýðingarnar nota samt sem áður alltaf sama nafnið fyrir Guð og vöntun er á upplifunum fólks á mismunandi tímum sökum þess. Hin raunverulega upplifun Guðs sem Jehóva hefur ábyggilega stundum verið hulin og neikvæðar verur gætu oft hafa verið ekkert annað en fólk á villigötum. Margar nútíma ruglingslegar kenningar myndu finna lausn sína, ef tekið væri eftir þessu sjónarmiði. Þetta er fyrirbrigði í mörgum trúarbrögðum, að t.d. fólk með veika trú, sem var fullt af hatri, var ekki tilbúið að breyta skoðunum sínum í gegnum orð lærisveina. Því vísa ekki endilega allar sögur Gamla testamentisins til hins raunverulega „Jahweh“ og til „YHWH“ eins og lýst hefur verið af *J. J. Hurtak prófessor/Bandaríkin*. En það þýðir ekki að hvert atvik sem sagt er frá í Gamla testamentinu megi meta með mannlegri rökfræði nútímans. Guð veit betur en við, hvað hann gerir og af hverju og hvað hann vill að fólk geri og af hverju.

Messíasartrúin og Kristur.

„Christos“ er orðið fyrir hinn spámannlega „**Messías**“, sem þegar hafði verið minnst á í „Sjötíumannaþýðingunni“, hinni grísku þýðingu hebresku biblíunnar, skrifuð af gyðingum fyrir gyðinga í kringum 3. eða 2. öld f.Kr. Þetta er því enginn skáldskapur heilags Páls eins og sumir nútíma rithöfundar höfðu talið. Rollurnar, sem fundust í hellum nærri Dauðahafinu (*Qumran*), sýna að guðræknir gyðingar á áratugunum og öldunum fyrir Krist höfðu beðið eftir Messíasar-friðarríki, eins og útlitað er í *Jesaja 11; sjá einnig Jer 31, 31-34*. En á þeim tíma voru mismunandi skoðanir varðandi eðli Messíasar, alveg eins og lærisveinar Jesú áttu erfitt með að skilja að hið nýja „ríki“ væri ekki einfaldlega ríkisuppreisn gegn Rómverjunum, heldur andleg þróun sem breytir öllu, „himnaríki“. *Sjá Hebreabréfið*.

Samfélag **Qumran** er oft sagt hafa tilheyrt Essenic-reglunni, hinn þriðji skóli gyðinga á þeim tíma fyrir utan faríseia og saddúkeosa. Það var sjálfstætt samfélag, nálægt essenic kenningum. Þeir höfðu góðar tengingar við alls konar mismunandi skóla. Ekki einungis hina friðsömu Essenia heldur einnig hina sjálfstæðu, herskáu selóta, og faríseia í Jerúsalem (sem

færðu þeim skrá yfir sjóði musterisins; litið var á Qumran-fólkið sem áreiðanlegt þrátt fyrir að það hafði aðrar skoðanir.) „Stytta samfélagsins“ 1QS geymdi lýsingar af Messíasi sem beðið var eftir. Beðið var jafnvel eftir tveimur Messías eða tveimur ættarmeiddum af Messías. (Samkvæmt lögum þess tíma passaði lýsingin við Jesú Jósef frá húsi Davíðs og Maríu frá kennimannslegu línu Aarons, þetta sjónarmið minntist einnig *Carsten Peter Thiede* á, sem vinnur með rollurnar fyrir fornleifadeild Ísrael.)

Svo virðist sem spádómur *Míka 5,1*, að Messíasinn myndi koma frá Betlehem, að ekki hafi verið tekið eftir honum eða hann ekki talinn vera mikilvægur fyrir hina Messíaslegu-hreyfingu þess tíma. Matteus minnst samt sem áður á uppruna Jesú. Sumir kalla slíkt fljótfærnislega „uppfirringu“ Matteusar því Jesús átti að hafa átt heimili í Nasaret sem er langt í burtu. **

Kaflinn í *Daníel 9:25* er oft tengdur Kristi: 69 „vikum“ frá fyrirskipunum um að byggja aðra Jerúsalem - sjá *Nehemíabók 2:18*; í *kringum 445 f.Kr.* - til dauða hins (2.) „smurða“. Ef þessar „vikur“ eru í raun „vikur í ári“ (miðað við „sabbatsár“) myndu þær benda til tíma í kringum krossfestingu Jesú.

Sameiginlegar hugmyndir gyðingalegra og kristinna trúfræðinga varðandi Jesú.

Margir nútíma gyðingalegir og kristnir trúfræðingar hafa komist að sameiginlegum niðurstöðum varðandi Jesú:

- Að hann var raunverulegur, sagnfræðilegur einstaklingur, fæddur í Nasaret í Galíleu, sonur og Jósefs og Maríu og ólst upp í húsi með bræðrum og systur.
- Að hann var skírður af Jóhannesi skírara og eftir það fann þörf opinberlega í þessu samhengi að byggja upp Jesú-hreyfinguna.
- Að, sem farandprédikari, kenndi hann hvernig biðja ætti til hins eina Guðs og hvatti fólk til að iðrast frammi fyrir guðsríki.
- Að hann framkvæmdi mörg lækningarkraftaverk, til dæmis fyrir fólk sem þjáðist af andlegum sjúkdómum, og að hann var sérstaklega viðurkenndur af þeim sem voru lágt settir í þjóðfélagi þess tíma, t.d. þeim fátæku, konum og sjúku.
- Að hann lenti í deilum við gyðingalega fræðimenn í Galíleu og Jerúsalem þar til hann var líflátinn á ofbeldisfullan máta af Rómverjunum.

Ákveðinn ágreiningsmál ríkja á milli gyðinga og kristna menn:

- Hvort Jesús hafi verið hinn spámannlegi Messías og nákvæmlega hvernig sambandið er á milli Jesú og Guðs.
- Hvernig líta eigi á krossfestinguna og upprisuna.
- Hvernig skilja eigi hið kristna hugtak hins ítarlegra „fólk Guðs“ sem nær út fyrir gyðinga. (Fyrir utan þetta má einnig finna gyðinga og kristna menn sem búa yfir öfgakenndri gagnrýni á hendur hver öðrum. Hvað varðar þvertrúarlegu orðræðuna skipta þeir litlu máli.)

(...)

- en það eru einnig Messíasargyðingar sem viðurkenna Jesú sem messías.

Hugmynd kom frá R. Steiner sem erfitt er að skilja í guðfræði sem takmörkuð er við skilgreiningu á kristinni trú eða gyðingdómi sem trúarleg samtök, en mögulega er hún enn áhugaverðari fyrir önnur menningarstig. Kristur sem vera, sem var þekkt á meðal forkristinna vitringa, sem tjáði sig sem Vishvas Karman hjá hindúum, sem Ahura Mazda parsá, sólarveran Ósírís Egypta, hinn keltneski Belemis = Baldur og Apollo. Sjá kaflann „Í upphafi var Orðið“ og einnig meginhluta texta „Vegir Krists“.

*Einnig má skoða Kristsfræði Rudolfs Steiners, á meðal annarra hluta safn af erindum: (athugið hvort fánlegt á ensku): „Spiritual beings in celestial bodies“, árið 1912; „Preliminary stages for the mystery of Golgatha“, árið 1913, árið 1914; „From Jesus to Christ“, in 1911; „Christology“. **)*

Fyrir 2000 árum sjáum við líkamlega holdgun Krists á jörðinni, sem mælistiku, á tímamótum í þróunar heimsins, tekur þetta og mannkynið sjálft, þar á meðal þau að nýju inn í sitt líf.

Gömlu trúarreglurnar voru sérstaklega úrskynjaðar, alveg eins og kristin trú varð síðar yfirborðskennd, þó að rannsókn á þessu væri einnig áhugaverð. Kristur sýndi sjálfan sig sem eitthvað sem samsvarar ekki hlutverkinu sem stundum er ætlað honum sem ábyrgðaraðili valds sérstaks trúarlegs samfélags, vera sem stóð fyrir hið endurnýjaða mannkyn, hinn „nýi Adam“ frá Golgata.

Sá sem er óviss um kennimark Jesú / Messíasar / Krists getur spurt Guð þess í bænum til að öðlast meiri skilning.

*) Sjá *Hans Küng, Judaism. Past, Present and Future* fyrir rannsókn á þróun gyðingdóms frá uppruna hans til harmleiksins frá 1933-1945 og til nútímans. Hann gerir sambætta rannsókn sem samþykkir innihald ritningarinnar sem heimild er varðar samhengi, þrá fyrir fornfræðilegar og gagnrýnar trúfræðilegar rannsóknir, sem vitir sumum kristnum mönnum og gyðingum ástæðu til íhugunar. (Við samþykkjum ekki allar afleiðingar gagnrýnnar sagnfræðilegrar rannsóknar. Til dæmis virðast sum atvik í kringum Jesú aðeins vera huglægar upplifanir. Küng er samt sem áður opin, hefur enn ekki rannsakað slíkar upplifanir.

** Það væri einnig mikilvægt fyrir tíma Gamla testamentisins að fá gagnlegar vísbendingar í gegnum rannsóknir, ef innblásin skrif með framtíðarsýn væru tekin með í reikninginn og tekið væri tillit til þeirra sérstöku eiginleika. Í þessu tilfalli fyrir utan Rudolf Steiner, til dæmis, Anna Katharina Emmerich, „Das Geheimnis (Die Geheimnisse) des Alten Bundes“ (á þýsku; mögulega einnig á ensku). Varðandi tímarnir á undan Mið-Asíuflóðinu og tíma Nýja testamentisins, sjá til dæmis bækur dulspekingsins Jacob Lorber: www.lorber-verlag.de (einnig eru margar bækur þýddar á ensku); og Rudolf Steiner. Ef maður samþykkir vitnisburð kristinnar dulspeki getur maður gleymt kenningum sumra fræðimanna sem lýsa því að Jesú hafi aldrei verið til sem raunverulegur einstaklingur eða að hann hafi ekki verið meira en farandprédikari.

[Aftur í atriðaskrána.](#)

Upplýsingar: Zarapústratrú (Parsatrú).

Síður okkar er varða önnur trúarbrögð eru framlag til betri skilnings og þvertrúarlegrar umræðu. Grundvöllur hlutans um kristna trú er sjálfstæð rannsókn, þar á meðal hið gamla andlega dýpi. Hin gamla persneska trú Zarapústra er ekki lýst ítarlega, en nokkur sjónarmið eru dregin fram, sem eru mikilvæg í þessu samhengi.

Zarapústra

Í dag viðhalda parsarnir, með sína heilögu ritningu Zend Avesta, upprunalegum Zarapústrakenningum. Fræðimenn innan þessara trúar á Indlandi komust að því að gríski sagnaritarinn Herodotus hafði rétt fyrir sér, (hinn fyrsti) Zarapústra var uppi þúsundum árum á undan Kristi. (...)

Zarapústra sameinaði andlega hreinsun og jákvætt viðhorf í garð efnislegs lífs (...). Einnig tóku trúarbrögð þeirra ekki bara á baráttu á milli ljóss og myrkurs (...). Heldur stóð einn persónulegur Guð, hér kallaður Ahura Mazda, fyrir ofan alheimsaflið. Ahura Mazda er beðinn aðstoðar í gegnum ýmsar engilverur - tilvist þessara vera þýðir því ekki að þetta sé fjölgyðistrú. Hugtakið yfir ópersónulegri hlið Guðs var „Ahu“.

Heimilisfang fyrir flestar andlegar rannsóknir varðandi þessi trúarbrögð: Mazdayasnie Monasterie, Mustafa Bldg., Sir Pherozeshah Mehta Rd., Bombay 400001, India. (www.indiayellowpages.com/zoroastrian ; mazocol@hotmail.com). Einnig er bent á að bækur vestrænna Zarapústra-fræðimanna láta oft í ljós hugsanir þeirra um þá menningu. (...) Meirihluti þessara trúarbragða hefur að sjálfsögðu tapað mikið af upprunalegri „dýpt“ sinni, sem þarf að enduruppgötva í dag, eins og í öðrum trúarbrögðum. (...)

Sumir íslamskir trúfræðingar í Íran viðurkenna einnig parsa sem „fólk ritningarinnar“ alveg eins og gyðinga og kristna menn; sem þýðir ekki „trúleysingjar“ heldur fólk sem trúir á sama Guð, en oft var minnt á þennan Guð af lærisveinum sínum. (...)

Siðareglur á hinum andlega vegi.

Hin siðferðilegu gildi eru álíka og í öðrum trúarbrögðum heimsins: Góðar hugsanir, góð orð og góðar dáðir. (...).

Jesús Kristur, fyrir kristna menn, aðstoðar fólk við að endurtengjast Guði.

Áhangendur kenninga Zarabústra viðurkenna að annað fólk hefur aðra trú, því reyna þeir ekki að loka fólk frá trú sinni.

[Aftur í atriðaskrána.](#)

Upplýsingar: Jesús Kristur og íslam.

Hin þvertrúarlegra umræða

Þessi síða er framlag til betri skilnings og til þvertrúarlegrar umræðu eins og hefur farið fram í mörg ár. Þessari athugasemdir gera ekki tilraun til að lýsa íslam sem heild. Það eru einnig mismunandi stefnur innan íslam. ****

Kóraninn og önnur „trúarbrögð bókana“

Íslam þýðir „framseldu þig vilja Guðs“, einnig „(trúarleg) hollusta“.

Hin heilaga bók íslam, Kóraninn (Quran) er talin eiga upptök sín í guðdómlegri andagift, miðlað í gegnum spámanninn Múhameð (Muhammad) af englinum Gibril - oft lagður að jöfnu við Gabríel erkiengil, sem einnig er þekktur í kristinni trú. Hinn heilaga Kóran ætti skilja sem mikilvægustu ritningu íslam. Frekari hefðir („Sunna“, orðrétt: „háttur“) með ummælum/frásögnum frá spámanninum (Hadith-safnið) eru mikilvægar við túlkun Kóransins. Jafnvel spámaður, í sinni einstaklingsbundnu hegðun, er manneskja og enginn Guð. Fólk ætti að hafa í huga að það eru alveg eins margir múslimar sem þekkja ekki hina heilögu ritningu eins og kristnir menn sem þekkja ekki biblíuna.

Kóraninn fjallar stundum beint um kristna menn og gyðinga sem „fólk ritningarinnar...“ (fólk bókarinnar, til dæmis *súra 4, 171**) og sem „Þið börn Ísrael“. Þeir geta því haft áhuga á því sem er skrifað í hinni heilögu bók þrátt fyrir það að flestir þeirra fáist yfirleitt ekki við það. Trúarbragðavísindi rannsaka hina heilögu ritningu allra trúarbragða og sagnfræðilega þróun á túlkun þeirra** - á meðal annars. Rannsaka ætti samt sem áður hina heilögu bók með virðingu. Einn hluti íslamskra skýrenda Kóransins skrifaði að til sé upprunalegur Kóran, varðveittur af Guði á öruggum stað, aðeins aðgengilegur af hreinum englum og hreinum spámönnum; annar hluti þeirra túlkaði sem svo að lesandi Kóransins á jörðu ætti að vera í hreinu ástandi.

Litið er á spámanninn sem svo að hann hafi verið sendur um tíma (eða um tíma í eða á milli; önnur þýðing: eða eftir ákveðinn tíma), þegar spámenn vilja (*súra 5, 19**). Kóraninn gerir greinarmun á milli „trúmönnum“ á kenningum Múhameðs spámanns, og „fólk ritningarinnar“; og „trúleysingja“. „Fólk ritningarinnar“ er aðallega gyðingar og kristnir menn hvers trú, fyrir utan múslima, er byggð á sömu hefðum; stundum einnig áhangendur kenninga Zarabústra (parsar; „Magus“ *súra 22, 17**). Kóraninn viðurkennir keðju „spámanna“, sem kenna allir **Einn Guð, Dómsdagur** í framhaldslífinu og **bænir** fyrir fólki sínu eða sínum tíma (t.d. *súra 6, 83-92; súra 7; súra 4, 136**). Að því leyti að fólk sem aðhyllist þessi trúarbrögð trúir á sameiginleg grundvöll, Kóraninn kallar þá ekki trúleysingja (t.d. *súra 5, 48**). Á fyrstu öldum íslam voru

kristnir menn og gyðingar ekki neyddir til að snúast til íslam - samkvæmt kenningum Kóransins, „Í trúarbrögðum er engin þvingun“, *súra 2,256*.

Abraham er talinn vera einn af „Hanifunum“ sem fann trú á aðeins einum Guði, til dæmis sumir einsetumenn.

„Allah“ sem hið íslamska heiti Guðs - frá hinu for-íslamska arabíska „al-ilah“ - hefur meira segja, sem semískt orð, nánast örugglega sama uppruna og nafnið „Elohim“, eitt af nöfnum Guð í Mósebókum (á hebresku).

„Trúleysingar“ (orðrétt: „Coverer“) tilheyrðu strangt til tekið fjölgyðistrúarreglu - hjáguðadýrkun, sem Múhameð barðist gegn í Arabíu og sem biblían varaði gyðinga og kristna menn við. Í víðara hátt lítur íslam núna á þetta fólk sem trúleysingja, sem trúir ekki á einn Guð og dómsdag. Stundum er hugtakið notað til alhæfingar á rangan máta fyrir alla þá sem eru ekki múslimar, stundum jafnvel af múslimum yfir hina skólana.

Jesús Kristur í Kóraninum

Fyrir utan biblíuna er einnig minnst á Jesú í Kóraninum (7. öld) þar sem ýmislegt er eins en einnig skarast ýmislegt á. Hér er vakin athygli á því að Kóraninn viðurkennir Jesú sem spámann, sem sendiboða frá Guði, og sem „Orð“ Guðs án skilgreiningar, og sem „andi Guðs“ (*súra 4,171**), „skapaður eins og Adam“ (*súru 2, 3, 5* ...*). Þetta er meira en sumir kristnir guðfræðingar í nútímanum viðurkenna sem sjá aðeins Jesú sem hinn félagslega umbótasinna! Jesús aðeins sem son Guðs - kristnir menn á tímum Múhameð hugsuðu þetta sér mjög líkamlega - í samhengi seinni kenninga um hina heilögu þrenningu sem var ekki viðurkennd af Kóraninum. Kristnir menn, sem gátu óyggjandi skýrt hina upprunalegu merkingu þannig að einhver sem kæmi annars staðar frá myndi skilja það, voru ekki margir á þeim tíma (*t.d. súra 6,101**). Í *Róm 1:4* er sagt að Jesú hafi verið „auglýstur“ sem sonur hans andlega krafts og því ekki fæddur. Kristnir menn gætu verið sammála hinni íslömsku sannfæringu um að Guð er óborinn og var ekki „borinn“ en „skapaði“ Jesú. Hið gríska hugtak „logos“ sem notað er í biblíunni fyrir guðdómlegan uppruna eða leiðangur Jesú Krists var þýtt í guðspjöllunum sem „Orðið“ sem notað er yfir Jesú í Kóraninum. Gætu andagiftir Kóransins haft að geyma leyndardóma sem enn hafa ekki verið uppgötvaðir af múslimum né kristnum mönnum sem hugsanlega leiða til tilgangslausra deilna um hugtök? Einnig þar sem kristnir menn birta þessar kenningar í orðum, sem verður að skilja sem einhverja fjölgyðistrú, er slíkt ekki í samræmi við kenningar Jesú: „Biðjið hann (Guð) um í mínu nafni (vísað til Jesú)“ - *Biblían, Jóh 15:16*. Í lífi Jesú snýst allt um einn Guð en aðeins Jesú getur leitt fólk til hans.

„Logos“ (gríska, í Jóhannesarguðspjalli „Orð Guðs“ hér tengt við Krist) birtist í þýðingu Parets á *Kóraninum (á þýsku)* óháð Jesú. Aðrar útgáfur Kóransins skilja það sem „málefni“ Guðs eða „fyrirskipun“ (*súra 13,2 og 13,11**).

Í Kóraninum er litið á Jesú „sem Adam“, sem var skapaður frá jörðunni (*súra 3,59**); og talað um sendiboða frá anda Guðs til að fæða Jesú (*súra 19,17-22**). Hin kristna útgáfa segir einnig frá engli sem tilkynnir fæðingu Jesú af heilögum anda til Maríu mey. Einnig segir Kóraninn að Jesú hafi verið efldur af hinum heilaga anda/anda heilagleikans. (*súra 5,110**).

Samkvæmt Kóraninum tilkynnti hinn ungi Jesú upprisu sína (*súra 19,33**); hér er Kóraninn þó hugsanlega að vísa til dómsdags og upprisu þeirra er trú sem oft er minnst á í Kóraninum (sjá að neðan; *súra 4,159**). Kóraninn segir að Jesú hafi verið tekinn lifandi upp til Guðs (*súra 4, 157 - 159, súra 3,55**).

Múslimar og kristnir menn eru ekki sammála hvað varðar hvort Jesú hafi verið krossfestur, dáinn og unnið bug á dauðanum áður en hann fór upp til himna, eins og kristnir menn halda fram, eða hvort Guð hafi lyft honum lifandi upp til himna, eins og múslimar trúa. Báðir hópar trúa þó að hann hafi ekki verið „látinn“ þegar hann reis upp (biblían segir til dæmis að hann hafi rætt við lærisveinana sína áður en hann fór til himna.)

Í *súrunum 3,55 og 5,48** er sagt „...ég mun gera hann hreinan“ og „...þið munið allir koma

aftur til mín og ég (Guð) mun ákveða hvað þið voruð ósammála um". Kristnir menn og múslimar gætu því beðið eftir lausn á eftirliggjandi ráðgátum í stað þess að deila um hluti.

Kóraninn hefur einnig að geyma dómsdag og upprisu þeirra er trúa. (t.d. *súra 36,77-83; súra 69,13-37; súru 75, 99**). Þá mun Jesú snúa aftur og verða vitni að eða dæma fyrir þá er trúa á ritninguna (*súra 4,159; bera saman við súra 16,89**). Þeir - einnig þeir sem eru ekki múslimar -, sem trúa á Guð og á dómsdag, „og gera góðverk“, þurfa ekki að óttast dómsdag (*súra 2,62; súra 4,123-124; súra 7,170**). Samkvæmt Kóraninum og einnig biblíunni er dómsdagurinn guðsverk, en verk manna, sama hvort þeir eru kristnir, múslimar eða gyðingar. (Slíkur samanburður á milli trúarbragða er ekki ætlað að setja vafa á sjálfstæði Kóransins.)

Siðferðileg grundvallaratriði

Hin siðferðilegu grundvallaratriði þessara þriggja „Abrahams-trúarbragða“ eru einnig tengd hvert öðru. Boðorðin eiga sér einnig stað í Kóraninum en eru ekki talin upp á sama máta, t.d. í *súra 17,22-39; súra 5,38-40; súra 2,188; súra 4,135; súra 2,195; og súra 17,70** (*mannleg reisn*). Kóraninn bannar til dæmis dráp á saklausu fólki án undantekninga (*súra 5,27-32**). Hugtakið „**Gihad**“ („**Jihad**“) stendur einungis fyrir: bardaga, baráttu; merkingin „heilagt stríð“ á ekki uppruna sinn í Kóraninum heldur frá ummælum Múhameðs og stefnum íslamskra laga.*** Inn á við, andlega og siðferðilega er vinna gegn illsku manns kölluð „Great Gihad“, mikilvægara en öll ytri átök. *Berið saman kenningar Jesú, að taka fyrst bjálkann úr auga manns, mörg ytri átök myndu þá tapa grunni sínum.* „Gihad orðsins“ er að ræða á friðsamlegan hátt um trú manns. „Gihad handarinnar“ er hið virka, leiðbeinandi fordæmi þess sem trúir. „Gihad sverðsins“, einnig kallað „litla Gihad“ er aðeins leyfilegt til að verja þá sem trúa þegar þeir liggja undir árás (*bera Kóraninn súra 2,190**). En finna má „ofstæki“ í tengslum við önnur trúarbrögð í Kóraninum (t.d. *súra 48,29; súra 47,4**); hægt er að bera slíka „ákafa“ kafla við aðra kafla sem takmarka þá (til dæmis „í trúarbrögðum er engin þvingun“, *súra 2:256*).

Það eru ítarlegar hefðbundnar reglur, t.d. hvað varðar samband á milli kynjanna, þar á meðal bann á giftingu við þá sem ekki eru múslimar.

Hin íslamska hefð inniheldur: „Yfirlýsinguna að það sé enginn annar Guð nema Guð (Allah), og að Múhameð sé spámaður Guðs;

að fyrirskipuðum daglegum bænum sé framfylgt (*súra 2,177**);

að hinum árlega föstumánuði Ramadan sé fylgt (*súra 2,185**);

að pílgrímaferð sé farin að minnsta kosti einu sinni á lífstíðinni (*súra 2,196**);

og að 'Zakkat', hið trúarlega framlag sé gefið í félagslegum tilgangi (*súra 2,177**)."

Í nútíma-íslam er ekkert miðlægt vald, sem hefur ákvörðunarvald er varðar trúarlegar-siðferðilegar spurningar. Afstaða sem flestir virtir fræðimenn (ulama) hafa væri líklegast víðast viðurkennd.

*) *Hin þýska þýðing Kóransins eftir Rudi Paret var notuð við gerð þessarar greinar, með þá egypsku þá mest notuðu í íslömskum löndum. Aðrar útgáfur gætu talið versin á annan máta; þá geturðu finnið nefnd efnisatriði á undan eða eftir versnúmerinu í sömu súru.* Merking kaflanna úr Kóraninum hefur verið yfirfarin með aðstoð hins þýska Kórans og - athugasemda Adel Theodor Khoury, hvers þýðing er einnig viðurkennd af múslimum (til dæmis af dr. Inamullah Khan, á þeim tíma General Secretary of the Islamic World Congress.) Athugasemdir hans veita sérstakt ljós á hefðbundnar túlkanir íslamskra stefna. Vandamál er tengjast þýðingu hins gamla arabíska tungumáls Kóransins er ekki viðeigandi hvað varðar staðina sem minnst er á að ofan en þá má auðveldlega skilja.

***) Einnig voru „kristnu krossferðirnar“ á miðöldum ekki byggðar á biblíunni heldur á mannlegum verkum og orðspor þeirra er slæmt hjá flestum evrópskum kristnum mönnum í dag.

****) (Til sbr. í íslamstrú Kóran-súran 164, vers. 125.)

[Aftur í atriðaskrána.](#)

Upplýsingar: Jesús Kristur og búddatrú.

Hérna er fjallað um sameiginlegan grundvöll og mismuninn á milli stefnum búddatrúar og kristinnar trúar sem eru meðvitaðir um sína eigin andlegu dýpt. Sökum þessa verður ekki ítarlega fjallað um líf og kenningar Búdda (500 f.Kr.). * Fjallað er ítarlega um mikilvæg atriði.

Kjarni upprunalegu kenninga **Búdda**, sem er „Hinayana“ búddatrú, er enn byggður á að frelsa sjálfan sig sífellt meira frá öllu sem tilheyrir ekki kjarna manns. Löngun skilningarvitanna og hugans, sem leiðir til þjáningar, skal viðurkenna sem „að tilheyrir ekki sjálfinu“ („anatta“) og skal að lokum hverfa og leiða til ástands uppljómunar. Þessu má ná fram með því að aðlaga líf manns og með þjálfun, þar á meðal hugleiðslu o.s.frv. Sérstaklega hinn síðari skóli „Mahayana“ búddatrúar, sem varð einnig ágengt til dæmis hvað varðar samúð fyrir öllum verum í stað hörfunar frá heiminum, misskildi oft þetta hugtak „ekki sjálf“. Þeir túlkuðu það á þann veg að ekkert „Ég“ yrði eftir ef að einstaklingurinn skilur við hina lágu, sjálfsefsku eiginleika. Því hafa þeir tilhneigingu til að túlka einnig uppljómun sem „ekkert“. Búdda sjálfur talaði samt sem áður um hæstu upplifunina (níunda þrep): „Og ég... sá (einnig) í gegnum eynd svæðisins 'Hvorki skilning né ekki skilning'. Með tímanum varð mér það ljóst og (ég) fór á stig hamingju við afnám skilnings og tilfinninga. Ég hef fengið nægju mína af því... Frá þeim tíma sem ég vann mér inn, eftir fullt brotnám 'Hvorki skilnings né ekki skilnings', afnám skilnings og tilfinning og að vera í því; og eftir að ég bar kennsl á það skynsamlega voru áhrifin þurrausin“ (*Suttam of the Anguttara Nikaya 9, Nr. 41 ...*).

Að því leyti sem maður getur viðurkennt að **Jesús Kristur** fyllir einnig fólk andagift til að hreinsa hæfileika sína og að byrja á sjálfu sér í stað þess að gagnrýna samstundis aðra (*sjá meginhluta texta Vegir Krists*). Hann samsamar ekki sig eða lærisveina sína við heiminn eða aðrar veraldlegar athafnir en lýsir þeim á þann veg að þeir tilheyri ekki heiminum, bersýnilegra heldur í hinni upprunalegu búddatrú, búi og starfi í heiminum (*Jóh 17*), umbreyttr heiminum eins og hvati.

Ummæli Jesú og Búdda varðandi lífið birta margt sem sameiginlegt er sem sumir álitu áratugum saman að Jesú væri að kenna búddatrú. Útskýring á þessum líkindum þarf ekki að ganga mann fram af manni af einhverjum ytri aðila, eins og sumir fræðimenn sjá fyrir sér, jafnvel þó slíkt hefði getað verið mögulegt. Við gætum allt eins sagt að hann kenndi eitt af gömlu trúarbrögðunum. Í meginhlutanum er útskýrt að slíkt líkindi eru orsök af andlegum veruleika sem allir geta skynjað sem hafa aðgang að honum án þess að herma hver eftir öðrum. Þegar öllu er á botninn hvolft er um andagift að ræða. Ef þetta er sagt þá á þetta upptök sín hjá ytri aðila. Án þessa aðila væri ekkert „eitthvað“ eða „ekkert“ eða „ekki ekkert“, o.s.frv. Án þessa aðila væri ekkert sem veitti frelsun því frelsunin sjálf væri merkingarlaus án þessa. Frá því sem er að baki alls, hulið í öllu en er samt algjörlega fyrir utan allt. Það sem er ósýnilegt sem hefur samt alla hluti að geyma, og verður meira við lok sköpunar heldur en við upphafið, eitthvað sem, á efnislegan máta, er að minnsta kosti eins mótsagnakennd og koan (dæmisaga í zen búddisma). Eitthvað sem ekki er hægt að skilja með fræðilegum leiðum. Jafnvel þó hægt að gera mannshugann nógu sveigjanlegan til að gera að minnsta kosti óbeina tilraun***** eða að meðhöndla það sem hefur verið séð að innan. Þetta er sterkur punktur trúarbragðanna, borið saman við efnishyggju - og eigingjarnt þjóðfélag, sem ekki er notaður nógu oft. En líkindi og viðkoma á milli trúarbragða breyta ekki þeirri staðreynd að þau hafa öll sína örlítið mismunandi vegi.

Á meðal **kristnu dulspekinganna** er verk Meisters Eckhart næst austrænu ópersónubundnu stefnunni (Eastern impersonalism). Á meðal hugsanastefnum búddista gætu kenningar Nichiren birst sem brú. Á meðal **annarra indverskra heimspekinga** er verk Sri Aurobindo, með félagu sínum, „móðirin“, næst evrópskri persónuhyggju. Hann upplifði uppljómun og bar

kennsl á, sýnilega á svipaðan máta og sumir kristnir dulspekingar, að það er eitthvað öðruvísi en „ekkert“ að baki uppljómunarinnar. Hann talar um það „æðsta“ og vill færa ákveðna hluta af þessu „æðsta“ niður til jarðar. Fyrir suma gæti Sri Aurobindo virkað sem brú sem leiðir aftur til kristinnar trúar, en til hins sanna kjarna kristinnar trúar, umkringir raunverulegt „kristið nám, og jafnvel aflið sem Jesús sjálfur sýndi við upprisun sína.

Hinn „endanlegi veruleiki“ og spurningin um Guð.

Í gyðingdómi, kristinni trú og íslam eru hæfileikarnir sem maður þarf að hreinsa samt sem áður tengdir syndum í sambandi við **Guð**. Þetta varðar það að hafa trúarlegar, siðferðilegar reglur, að vinna bug á öllum eiginleikum sem aðskilja okkur frá Guði. Yfirleitt er sannfæringin, ábyggilega einnig á meðal þeirra er aðhyllast búddatré, að í búddatré sé engin Guð. Því vísa sameiginlegar siðferðilegar yfirlýsingar varðandi trúarbrögð aðeins til „síðasta veruleika“ fyrir utan hið efnislega líf, viðurkennt af öllum trúarbrögðum, hvað sem slíkt þýðir í hverju trúarbrögðanna. Þetta er samt sem áður ekki alveg rétt. Búdda sagði aldrei að það væri ekki neinn Guð. En á sínum tíma einskorðaði hann sig við að ræða um skilning er varðar hinn mannlega veg. Búdda svaraði spurningum hindúapresta varðandi Brahma, hinn skapandi guð hindúa: „Ég þekki Brahma vel og heim Brahma og leiðina sem leiðir að heimi Brahma og hvernig Brahma komst í þann heim, ég þekki það líka.“ - (*Digha Nikaya*, 13. ræða - vísar til andlegra upplifana, ekki bara að þekkja bækur hindúa.)

Brahma hindúa er ekki einfaldlega hægt að leggja að jöfnu við Faðirinn sem Jesús Kristur kenndi. Brahma er frekar persónugerving ákveðinna hæfileika Guðs sem komu upp á mismunandi menningarstigum með tímanum. Brahma er ekki nafnið fyrir neikvæð öfl. Hann ræðir um uppruna alls, jafnvel um uppruna hindúaguða. Um hvað er hann þá að ræða? (Hvað varðar Búdda var uppruninn og markmiðið greinilega ósýnilegt. Hin ósýnilega uppljómun eða hinn æðsti raunveruleiki er ekki „ekkert“. Það er fyrir utan mannlegt ímyndunarafli. Athugið: Kristin trú, gyðingdómur og íslam veit að það er ekki til neins, eða jafnvel bannað, að gera líkneski af Guði

Hérna finnum við allt í einu hliðstæðu í **kristinni trú, gyðingdómi og íslam** sem er eiginlega ekki viðurkennd. Öll þessi trúarbrögð viðurkenna að það sé ekki til neins, eða jafnvel bannað, að gera sér líkneski af Guði - jafnvel þó ástæða bannsins sé gleymd. Í gyðingdómi var ekki einu sinni heimilt að gefa beint frá sér hebreska nafnið yfir Guð. Sjá einnig á síðu okkar „Trú sem endurtenging við Guð, athugasemd 2) um erkitýpur.

Núna þegar við lítum á elstu þekktu „eingyðistrú“, en undanfari hennar er mörgum árum fyrr en gyðingdómur. Hér er um að ræða Zaráþústratré í Mið-Asíu sem við köllum „trú Nóa fyrir flóðið“ (<http://www.ways-of-christ.net/topics/parsism.htm>) þá finnum við allt vel skilgreint: „Ahu“ sem ópersónulegi, ósýnilegi en raunverulegi guð og hinn betur þekkti „Ahura Mazda“ sem Guðinn sem litið var meira á sem veru í gegnum alheimskrist. Þetta er ekki vel þekkt, jafnvel ekki á meðal þeirra er aðhyllast Zaráþústratré í dag, í staðinn var þetta kannað fyrir nokkrum áratugum síðan af áhangendum kenninga Zaráþústra á Indlandi.

Við höfum beitt þessu upp að ákveðnu marki í kristinni dulspeki. Þegar „Sonurinn“ eða *Logos* er talið vera það fyrsta sem er skapað eða spegillinn sem endurspeglar Guð, bara mannlegt hugtak, en einhver sem miðlar einhverju mjög mikilvægu, einhverju sem tungumál manna getur ekki tjáð nógu vel. Jesús sagði: „Enginn kemur til föðurins nema fyrir mig.“ Þetta er heldur ekki að fullu skilið. (Á þessum tíma var Guð Gamla testamentisins meira sem „Guð fólksins“, á sameiginlegri hátt, ekki sem persónuleg hliðstæða manneskju.)

Guðspjöllin og Opinberunarbókin lýsa „föðurnum“ sem hann hafi bæði hafið sköpun og sem hann sé hennar lokauppfylling (Alpha og Omega). Hann er sagður vera hafinn yfir sköpun og eiginleika hennar og það var ekki mögulegt að ná henni á undan Kristi. Kristnir dulspekingar á borð við Jakob Boehme sögðu, í samræmi við þeirra raunverulegu upplifanir, að þessi Guð væri ekki bara hafinn fyrir sköpun hinar efnislegu sköpunar heldur einnig hafinn yfir hina „fyrstu, himnesku sköpun“. ** Tilraun flestra vísindalega rita til að bera saman trúarbrögð og sleppa þeim sem hafa djúpar andlegar upplifanir munu ekki veita mikla hjálp. Án þess er ekki einu sinni hægt að finna tungumál sem hægt er að skilja báðum megin við borðið. ***

Leið búddatrúar leiðir til „uppljómunar“ út fyrir það sem er fyrir handan, nokkuð sem er fyrir flesta þá sem aðhyllast búddatrú eins langt í burtu og dulspekisamband við Guð er langt í burtu fyrir flesta kristna menn.**** Búddatrú kennir einnig að „Bodhisattva“, sá sem er „frelsaður frá endurholdgun“ geti a fúsum vilja komið niður til að hjálpa mannkyninu. Kristur reis upp til föðursins („Og gröfin var tóm...“; & Upprisa & Uppstigning), og lofaði að snúa aftur. Með Guði og vegi hans hefur gagnsýun frá hæsta guðdómlega ríki niður til efnislega stigsins orðið möguleg.

Það gæti verið þess virði að minnst á *Rudolf Steiner* hvað þetta varðar. Hann sagði að Búdda færði kenningar um ástarspeki og að Kristur færði síðan kraft ástarinnar. Kraftur ástarinnar dregur allt að lokum til baka, eða frekar áfram, að guðdómlegri fullkomnun. „Biðjið föðurinn um í mínu nafni“, tákna í samræmi við hann, í gegnum hann, hinn kristni vegur leiðir til þess Eina. Hérna er litið á Búdda sem nokkurs konar brautryðjanda.

Sá sem vill viðurkenna raunveruleikann gæti spurt Krist og/eða Búdda á leið sinni!

Búdda í „*Kalama Sutra*“: „Ekki láta leiða þig..., ekki af orðrómi, ...hefðum, ... skoðunum dagsins, ...valdi hinnar heilögu ritningar, ...einungis skynsemi og rökréttum niðurstöðum, tilbúnum kenningum og kosnum skoðunum, ...áhrif persónulegs forskots,...valds meistara. En ef þú áttar þig sjálf/ur...“. (Sönn trú er líkari viðurkenningu og sannfæringu frekar en vitsmunlegu hugtaki.)

*) *Kenningar Búdda beint frá honum sjálfum má finna í ítarlegri þýðingu K.E. Neumann, „Die Reden des Buddha: mittlere Sammlung“ (Ræður Búdda: meðalsafn; á þýsku; líklegast einnig þýtt á ensku); einnig í „längere Sammlung“ (langt safn).*

**) Fyrir fólk með guðspekilega málnotkun er minnst á að á guðspekilegan hátt sé uppljómun eða Atman fyrir neðan hin guðdómlegu stig „paranirvana“ (endanleg lausn) og „mahaparanirvana“.

***) Hinn kristni dulspekingur Master Ekkehart lýsti þessari upplifun sem uppljómun, án þess að nota þetta orð, en munurinn var sá fyrir hann að þetta var tengt því að hitta Guð.

****) Að snúa aftur til Guðs með kjarna vegarins í gegnum heiminn er á vissan hátt eins og að skila einhverju sem var þar allan tímann. Hins vegar bætir það einhverju við, sem var þar ekki áður, eins og tveir aljafnir þríhyrningar. Þessa þversögn er aðeins hægt að skilja í gegnum djúpa dulspekilega upplifun.

*****) Það eru einnig heimspekilegar hliðar. Í mahayana búddatrú lýsti *Nagarjuna* í lýsingu sinni á *Prajnaparamita* að líta er hægt á eitthvað sem það sé satt, ósatt eða satt og ósatt, eða hvorki satt né ósatt – fjórir flokkar í stað tvískipts annað hvort/eða. Þar sem skynsemin megnar ekki að skilja þetta að fullu gæti það leitt til þess að einstaklingurinn öðlast fræðslu út fyrir þessa tvískiptu rökleiðslu sem leiðir til sýnar frá öðru sviði vitundar. Þetta er álíka og áhrif koans - dæmisögur - zen búddatrúar (sjá að ofan). Í evrópskri heimspeki er önnur leið til að víkka hugann út fyrir hið gamla tvískipa annað hvort/eða: Rökfræði *Hegels* inniheldur einnig nýmyndun. Hún gerir huganum kleift að vera þjáfaður til að vinna bug á mótsögnum eða auðséðum mótsögnum og opna því hugann fyrir hinum æðri sannleika anda Guðs. Okkar kristna verkefni hefur á sjálfstæðan máta þróað álíka möguleika: mismunandi sjónarmið geta innihaldið hluta sem eru skiljanlegir og samanburðarhæfir frá heildrænu sjónarhorni, sem passa saman og vinna bug á auðséðum mótsögnum (tvískipting).

[Aftur í atriðaskrána.](#)

Upplýsingar: Jesús Kristur og hindúatrú.

Síður okkar er varða önnur trúarbrögð eru framlag til betri skilnings og þvertrúarlegrar umræðu. Hérna er fjallað um sameiginlegan grundvöll og mismuninn á milli hugsanastefna hindúa og kristinna sem eru meðvitaðar um sína eigin andlegu dýpt. Þetta er ekki tilraun til að lýsa hindúatrú á ítarlegan máta. Mikilvægir punktar verða ræddir nákvæmlega.

Jesús Kristur.

Í kenningum sem eiga uppruna sinn í hindúatrú er hugtakið „Avatar“ á mismunandi sviðum borið saman, þýðir fólk sem er ekki á jörðinni til að taka framfarir sjálft en er þar sjálfviljugt, að leggja af mörkum til handa framförum þjóðar eða mannkyns; sem hluti af „guðlegri fullkomnun“. Munurinn á milli samfelldra „Avatara“ að þeirra mati rennur oft saman; á meðan kristnir menn og gyðingar leggja áherslu á „Guð sögunnar“, þróunarhliðina og sérstakt hlutverk Messíasar í þessu sambandi (*hluti úr kaflanum „Í upphafi var Orðið...“ í meginhluta okkar*).

Þetta er samt sem áður leyfileg *nálgun* til að skilja verkefni Jesú Krists, í ljósi indversks hugarfars og orðasafns. Því viðurkenna oft hindúajógar (meistarar) víðtækara hlutverk Jesú heldur en kristnir guðfræðingar sem líta á hann sem einfaldan mann og félagslegan umbótasinna. En einnig eru til hindúar sem líta á Jesú sem kennara. Maður ætti að hafa í huga að andleg dýpt kristinnar trúar týndist að hluta til og þarf að verða skiljanleg að nýju svo að gagnlegar umræður geti átt sér stað við önnur trúarbrögð. (*Þessi heimasíðu vinnur að slíku í texta sínum **).

Jóga** og kristin trú.

Þegar velt er fyrir sér ummælunum: „Verið því fullkomin eins og faðir yðar himneskur er fullkominn“ (*Matt 5:48*) er áhugaverðasta umræðuefni hveftrar trúar hvert hinn praktíski vegur leiðir mann. Hvað varðar hindúatrú eru vegirnir eins margir og tegundir jóga sem reyna að leiða að guðdómlegri fullkomnun sálarinnar með því að öðlast stjórn á ytra og innra eðli mannsins.

Í þessu samhengi eru evrópskar andlegar lærdómsleiðir sem geta innifalið tauga- eða vitundastöðvar sem þekkjast í Jóga undir nafninu „chakras“ (...). Ekki er sjálfkrafa hægt að lýsa þessum tilhneigingum sem ókristnum eins og kirkjurnar gáfu til kynna. Hugmyndir á borð við þessar þekktu kristnir guðspekingar þegar á miðöldum (*Johann Georg Gichtel*) og má núna upplifa sem þær séu í raun til - á sama máta og nálarstungupunktur tilheyra ekki sjálfkrafa „taóistum“, því punkta og línur má núna mæla með rafmagni og skoða frá vefjafræðilegu sjónarmiði. (*Útdráttur úr „Hinn heilagi ákafi“ í meginhlutanum*). Það er bók á þýsku: *Albrecht Frenz „Christlicher Yoga“ (kristið jóga) sem gerir ráð fyrir að kristin trú og jóga sé samþýðanleg*.

Fyrir kristna menn er viðhorfið samt sem áður ótvírætt: eru æfingar taldar vera undirbúningur manns fyrir áhrif Guðs, eða telur maður að ósekju að fullkomnunin í Guði geti verið knúin fram með tækni (æfingar fyrir líkama og öndun, syngjandi möntrur = máttur hljóðs, einbeitingar, hugleiðslu, ...)?

Annar greinarmunur fyrir kristna menn: t.d. hugtök á borð við „máttur Krists“ eiga sér stað í Jóga, horfir maður á lækningamátt Krists sem hluta af honum, fyrir utan áhrif manneskjunnar, eða er hann einungis einangrað alheimsafl? Ef einhver tekur ekki beint á móti Kristi hvernig getur hann/hún þá vitað að upplifanir hans/hennar séu tengdar Kristi? (*Að hluta til úr kaflanum „Spurningin um kraftaverkin“ í meginþexta okkur*). *

Einnig eru til upprunalegar kristnar leiðir í stað aðferða sem aðlagðar hafa verið frá öðrum stöðum en það er enn verið að vinna úr þeim svo þær henti nútíma okkar. T.d. hin gamla hefð rétrúaðra munda frá Athos-fjalli/Grikklandi („kyrie-eleison“, „Drottinn, miskunna mér“) væri kristin öndunar- og möntruaðferð, ef hún væri skilgreind á indverskan máta (*sjá „Þögnin í eyðimörkinni“ í meginhluta textans*)*. Einnig er til ákveðin kristin leið við hugleiðslu varðandi guðspjöllin, þar sem þau eru grundvöllur meginþexta okkar eins og því er lýst á *aukasíðu „...Kristin hugleiðsla“ **.

***)Indverska orðið jóga þýðir bókstaflega að „að tengjast“ sem þýðir að leita endurteningar við upprunann, eins og latneska orðið „re-ligion“. Aðferðir hindúa við að þjálfa líkamann, hugann og andann.

Tegundir dulspeki í kristinni trú og hindúatrú.

Í dag eru ákveðin líkindi á endurupplifun krossfestingarinnar inn á við eða „miðnætti sálarinnar“, hinn „dulspekilegi dauði“, umskiptin í gegnum „auðnina“, án nokkurs sem einstaklingurinn getur hallað sér að (sem er nokkuð sem allir þekktir kristnir dulspekingar, t.d. Master Eckehart, hafa upplifað á einhvern máta), hefur ákveðin líkindi með ofurreynslu Jóga, Nirvikalpa Samadhi eða upplifun tótleika „uppljómunar“. Kristnir dulspekingar veittu samt sem áður þá upplifun að í eða að baki þessa tótleika

sé „eithvað“, t.d. Kristur eða Guð. Aurobindo sýndi að það er mögulegt að fara fram úr „uppljómun“ og í það sem er að baki, einnig að indversku sjónarmiði. Á hinum kristna vegi gæti eithvað af allsnægtum verið að baki alls allt frá fyrsta augnabliki hins trúarlegs vegar því veran Kristur, eftir að hafa verið á jörðinni, stendur fyrir brú.

Þegar einhver eins og Aurobindo stendur andspænis öflum sem virðast hafa tengingar við þróun Krists, en bakgrunnurinn er ekki til staðar, er erfið jafnvægislist látinn í skína. Slíkt er samt sem áður ómögulegt. Sumir gæti munað eftir tilfelli hindúadrengsins, *Sadhu Sundar Singh*, sem vissi ekkert um kristna trú, en eftir að spyrja inn á við ákaft eftir Guði upplifði hann lifandi Krist. Síðar var þetta skrifað í bækur. Einnig í hefðum hindúa-tantra birtist fólki sýn af Kristi þegar vænst hafði verið indverskra guða í staðinn. „Andinn fer hvert sem hann vill“.

Þetta gæti ekki skipt máli fyrir trúfræði bundna kristindómi sem trúarlegt samfélag en þeim mun áhugaverðara fyrir önnur menningarsvæði: vísbendingin um að R. Steiner sjái Krist sem sólina, sem æðri vitringar þekkja, áður en hann kom niður á jörðina (*Útdráttur úr kaflanum „Krossfestingin...“ í meginhlutanum*). *

Varðandi hina mörgu Guði hindúatrúar gæti maður velt fyrir sér að seinni tíma rannsóknir hafa gefið til kynna að „Guðir“ margra gamalla menningarheima, svo lengi sem þeir hafi ekki verið „sérstakir Guðir ættflokks“ eða mannlegar hetjur, hafi verið hliðar á einnig guðdómlegri veru sem síðar var tilbeðin sem sjálfstætt goð. Því eru gamlar fræðilegar lýsingar á borð við „fjölgýðistrú“ ekki mjög þýðingarmikil. Gyðingarnir höfðu, í hinum upprunalega hebreska texta, mörg mismunandi nöfn yfir Guð og einnig yfir hæfileika hans. En þeir gengu ekki svo langt í að tilbiðja þá sem mismunandi Guði. T.d. áhangendur kenninga Zaráþústra (parsar) bjuggu einnig við eingyðistrú. Á meðal skóla hindúatrúar má líta á „Vaishnavites“ sem eingyðistrú.

Í þessu samhengi er áhugavert að merkja að nýjar hugmyndastefnur eru til sem eru ekki sammála hinum almennu ályktunum varðandi hinn náttúrulega, skyldubundna dauðleika líkamans, eins og Kristur: (...) T.d. indverski heimspekingurinn og Jógi *Aurobindo* og andlegur félagi hans, „Móðir“ *Mira Alfassa* leituðu vísbendinga á svipuðu sviði... (*Útdráttur úr kaflanum „Upprisan“ í meginhlutanum*). *

Kenningar varðandi „karma“ og Guð.

Hindúar myndu kalla hina kristnu leið varðandi félagslegar gjörðir og mannkærleik „karma jóga“ (jóga varðandi hreinsun örlaga) eða „bhakti jóga“ (jóga ástarinnar). Vegi viðurkenningar (þar á meðal hugleiðsla) mætti bera saman við „jnana jóga“.

Sá sem upplifir þetta líf getur orðið meira sem órofa heild ef hann/hún tileinkar sér viðhorfið að vera leiddur í gegnum lífið af Guði eins og gefið er til kynna af Guði. Ef maður hefur viðhorf vélrænna, virkra örlaga, sem kallað er innan hindúatrúar jafnvægi „karma“ þá getur lífið haldið áfram í samræmi við þessar meginreglur. Kristur talar um að leysa hlutina að fullu en hann segir ekki að slíkt þurfi að gerast hvað varðar „auga fyrir auga og tönn fyrir tönn“ (eins og skrifað er í Gamla testamentinu). Hið nýja verkefni einstaklingsins fær forgang. Guð tekur aðeins að sér þá möguleika sem geta orðið gagnlegir fyrir manneskjuna og hans/hennar umhverfi, þegar búið er að leysa málið. Að ráða við fortíðina er ekki lengur endir í sjálfu sér og ekki lengur þroskahvati. Hjálp „að ofan“ varðandi samsetningu mismunandi möguleika mannsins má sjá í dag. (*Útdráttur úr kaflanum „Krossfestingin“ úr meginhlutanum; það er einnig aukasíða tengd „kenningum um karma og endurholdgun“*)*

Siðferðileg gildi.

Trúarbrögð heimsins eru mjög svipuð hvað varðar siðferðilegar meginreglur og það er á því sviði þar sem skoðanaskiptin hafa mest farið fram. T.d. hin fyrsta forsenda árangurs í hinum klassíska jóga patanjali er „yama“: ekki að skaða neinar lifandi verur með hugsunum, orðum eða gjörðum; ekki að vera gráðugur; sannsögli; kynferðislegur hreinleiki; ekki bara að taka við gjöfum (vera sjálfstæð/ur). Annað stig er „niyama“: innri og ytri hreinsun, hógværd, vera hæversk/ur, meinlæti; örlæti, vilji til fórna; lærdómur og tilbeiðsla guðseðlis, ákafi og trú. Jógarnir kenna að jafnvel á „vígvellinum“, í bókinni *Bhagavad Gita*, fer hreinsunarbaráttan fram innra með sjálfum manni. Hér eru greinilega hliðstæður með boðorðunum 10 og kenningum Jesú. Hindúar, kristnir menn og mörg önnur trúarbrögð styðja verkefnið „World Ethos“.

Heilaga ritningin.

Elsti trúargrunnurinn er Vedas, kenndur við „Rishis“ frá „blómaskeiðinu“. Síðar var hinu

epíska Mahabharata bætt við með lýsingum sínum og forsögulegum atvikum, oft talin vera goðsögur, þar á meðal stríð og því ekki frá svo miklu „blómaskeiði". Viskubókmenntir Upanishads fylgdu síðan á eftir þessu. *Bhagavad Gita* er einn af helgustu textum hindúa, hefðirnar sem sameina fyrri Vedas með heimspeki Upanishads og jógaspeki og er hluti af Mahabharata. Krishna, hetja fræðiljóðsins, er álitinn vera yfirnáttúrulega verar sem birtist í líki manns – avatar (sjá að ofan).

[Aftur í atriðaskrána.](#)

Informations: Jesús Kristur og taóismi og konfúsíusismi

Síður okkar er varða önnur trúarbrögð eru framlag til betri skilnings og þvertrúarlegrar umræðu. Á þessari viðbótarsíðu förum við yfir líkindi og mismun hefðbundinna kenninga taóisma, konfúsíusisma og kristni fyrir þá sem eru meðvitaðir um andlega dýpt sína. Þar ekki tilraun til að lýsa fornum kínverskum trúarbrögðum á ítarlegan máta. Mikilvægir punktar verða ræddir nákvæmlega.

Í hefðbundinni kínverskri andlegri viðleitni mætast ýmsar svipaðar heimildir:

1. Upprunalega kenningin um æðstu regluna.

Upprunalega kenningin um æðstu regluna, Taó, „sem ekkert er hægt að segja um", er einnig upprunaleg eining fyrir aðskilnað andstæðnanna Yin og Yang*) og eftir það hinna „fimm frumefna"*. Þessi upprunaleg eining er sú sem er að baki birtingarmyndar alheimsins. Kristnir trúboðar, t.d. jesúítar, komust að þeirri niðurstöðu að þessi æðsta regla samsvaraði Guð þó að Francisku- og Benediktismunkar og að lokum páfínn hafi verið ósammála því. Á vissan hátt fylgir „Taó" ekki nýju upplifun Guðs sem Föðurs sem maður getur persónulega nálgast, eins og Jesús kenndi. Á hinn bóginn er mögulegt að þetta sé eldri leið til að leita og upplifa Guð, eins og var mögulegt í Kína til forna.

*) Yin er „kvenleg" regla sem víkkast út - t.d. í tilfinningatauginni; Yang er „karlleg" regla sem er takmarkandi - t.d. í þvertilfinningatauginni, báðar vinna saman. Hin „fimm frumefni jarðar, vatns, trés, elds og málmar" eru sambærileg hinum „fjórum frumefnum eða einkennum jarðar, vatns, lofts, elds = hita eins og hinn gamli evrópski gullgerðarlistar- og dulspekilegi skólar kenndu. (Einnig voru til kristnir gullgerðarmenn). Fimmta kínverska frumefnið, hinn svokallaði „málmur" var stundum kallaður „prima Materia" í Evrópu (latneska fyrir „upprunalega efnið") - berið það saman við nútímalega eindaeðlisfræði - gamlar indverskar, guðheimspekilegar og mannheimspekilegar heimildir kalla það „ljósvaka" og lýsa því á nokkrum sviðum sem skila að lokum sjö mismunandi stigum. Í dag myndi maður ekki tengja slíkar gamlar hugmyndir á þrengri máta. Þetta var hins vegar ekki einfaldlega fræðileg heimspeki. Þetta er forn tegund að þróaðri heimsfræði sem er nánast náttúruleg og fræðileg í eðli sínu - það skiptir ekki máli þó aðferðir nútímans séu öðruvísi.

Það breytir ekki þeirri staðreynd að iðkun hinna gömlu kínversku meistara og taóista sýna andlegt eðli. Hinn gamli skilningur um hlutverk „frumefnanna" og aflu í líkamanum var tekinn upp því maður gat varla litið fram hjá líkamlegum ófullkomleika á á leið sinni að andlegri fullkomnum - á heildrænan hátt. Þetta er sú tegund á andlegri viðleitni sem ætlar sé ekki að draga sig til baka frá jörðinni, ólíkt sumum öðrum andlegum hefðum austursins. Stefna á fullkomnun myndi ekki vera gagnstæð kristinnar kenningarinnar um endurlausn. Það hefur oft verið gleymt að Jesú sagði „Verið því fullkomin eins og faðir yðar himneskur er fullkominn" (Matt 5:48). Aðferðirnar eru hins vegar ólíkar. Hinir fornu kristnu menn vissu að maður gat undirbúið sig og opnað sig á virkan hátt fyrir áhrifum Guðs. Þeir vissu einnig að ekki er mögulegt að þvinga miskunn Guð með athöfnum a borð við þessa: Guð er líka frjáls.

Á milli himins, kínverski „T'ien", jörðin og maðurinn - öll eiga uppruna sinn frá sömu upprunalegu einingu - kínverskir kennarar sáu líkindin alls staðar. (Hinar „sjö frjálsu listir"

háskóla Evrópu á miðöldum innihéldu svipaðar kenningar). **Allt kapp var því lagt á samhljóm mannlegs lífs með „himnum“ - sem hins „æðsta valds“ í birta heiminum - og jörðinni.** Þetta sýnir einnig trúarlegt eðli þeirrar löngunar, fyrir utan andlega eðlið. Re-ligion (úr latínu) táknar endurtenging við uppruna alls. Frá kristnu sjónarmiði er **Skaparinn** samt uppruni og endir alls og Jesús Kristur er hlekkurinn sem aðstoðar okkur við að tengjast Guði.

Með tímanum fór fólk að tilbiðja marga „aðskilda Guði“: Himininn, Guðir jarðarinnar, staðbundnir andar og dýrlingar. Hugtakið „fjölgyðistrú“, notað fyrir slík trúarbrögð, er ekki mjög skilmerkilegt því „Guðirnir“ voru upprunaleg einkenni æðstu reglunnar, eins og einnig má finna í öðrum trúarbrögðum. (Sérstakt málefni er tilbeiðsla dýrlinga - en það er virðist kunnulegt fyrir sumar kristnar kirkjur).

Á þennan máta með því að skipta öllu upp í tvö póla, yin og yang, er hægt að halda huganum innan þessara póla; en sá sem leitar getur tekist að komast út fyrir þá, inn í dulspekilegt vitundarstig.

2. Taóismi

Því sem lýst hefur verið hingað til er sameiginlegur grunnur seinni skóla Lao-tse og Con-fu-tse (Konfúsíus) - sagnfræðingar telja að þeir hafi verið upp í kringum 500 f.Kr.

Taóismi (*Lao-Tse: á meðal annarra bókin „Tao-te-ching“*) kenndi að „bregðast við með hugsandi viðhorfi að gera ekkert“ (Woo-Wai). Ekkert er gert af eigingjörnum og vitsmunalegum hluta mannsins heldur með náttúrulegum eðlishvötum hins góða kjarna í manninum - að vera í samræmi við náttúruna. Þetta viðhorf myndi leiða til einhvers konar náttúrulega siðareglna um fórnfýsi og hægversku.

Þessi góði kjarni er ekki sjálfkrafa eins og Jesús Kristur, sem getur farið í líki mans og er virkur þar (*Jóh 15:4* „...Verið í mér, þá verð ég í yður“). En guðfræðingar nútímans geta ekki neitað því að einstaklingar annarra trúarbragða eru með góðan kjarna - líkar siðareglur flestra trúarbragða sýna að „hið góða“ hefur verið tekið alls staðar upp. Jafnvel hinn heilagi andi „blæs þar sem hann vill“ (*Jóh 3*).

Taóistar voru ávallt þeir sem iðkuðu hlutina, ekki fræðimenn. Taóismi notfærir sér:

- Meinlæti. Þetta á sér stað innan allra trúarbragða. En það er einnig iðkun hvað varðar göfgun eða umbreytingu kynvitundar (t.d. Mantak Chia, „Tao Yoga“ og „Tao Yoga ástarinnar“). Hinar fornu austrænu leiðir hefjast oft „frá botninum upp á topp“, ólíkt evrópskum/vestrænum leiðum, sem hefjast yfirleitt á „toppinum og á botninn“, sem merkir frá „vitundinni“.

- Æfingar fyrir líkamann, öndunn og einbeitingu fyrir að veikja og beina hinni lifandi orku eða „Chi“. Allt frá fræðilegum rannsóknum á nálastungum og rafmagnsnálastungum hefur tilvist hinnar lifandi orku verið sönnuð. Það er ekki mikilvægt að þessir fræðimenn hafi enn ekki tekist að skilja nákvæmt eðli þess fyrirbæris. „Meridian“ nálastungu hafa núna verið sannaðir, jafnvel í vefnum, sem „tómar rásir“. Þessi lífskraftur er því ekki „Taóístískur“, eins og sumir kristnir menn héldu heldur einfaldlega mannlegur. Í tímabili Forn-Grikkja og frumkristinna manna var slíkt kallað „Pneuma“, grískt orð sem merkir andi og lífskraftur einnig - lífsandinn, blásinn í manninn af Guði -; og var einnig notað fyrir heilagan anda. En heilagi andinn er í samhengi Jesús Kristis. Ef maður tekur ekki á móti Jesús Krist hvernig veit maður að maður sé að upplifa hinn heilaga anda sem Jesús kunngerði?

- Aðferðir Taóista innihalda einnig, eins og indverskt jóga, hina hugsandi hrifningu inn í upprunann, að fara út fyrir takmarkanir lífsins. Leit gullgerðarmanna að ódauðleikanum skiptir einnig máli.

3. Konfúsíusismi

Con-fu-tse (Konfúsíus) ráðleggur einnig fólki að aðlagasig að hinum „alheims siðferðilegu lögum“. En í stað einstaklingshyggjuleiða Taóista leitaði hann að menntakerfi siðferðis fyrir allt þjóðfélagið. Konfúsíusistar unnu að ástundun vitundar og fullkomnunar á hinum góða mannlega kjarna - með venjum og fordæmi annarra:

Ef maður lærir að elska og virða o.s.frv. ætti siðferðilegt þjóðfélag að verða til.

- Frá fornum tímum hefur t.d. morð, þjófnaður, vændi og trúarreglur með líkneski verið

bönnuð í Kína.

- Eins og flest önnur trúarbrögð heimsins kenndi Con-fu-tse „... kærleika. Ekki gera það sem þú vilt að sé ekki gert" („Gerðu eins og gert væri við þig")
 - Þetta nær yfir sjálfstjórn, manngæsku, góðsemi;
 - hinar siðferðilegu dyggðir: góðvilji, réttmæti, viðeigandi virðingarverður máti (einnig varðandi forfeðurna), örlæti, viska;
 - tvöfaldir kostir samkvæmt bókinni Shu-djing: vinalegur og virðulegur, mildur og ákveðinn, heiðarlegur og kurteis, reglusamur og virðulegur, auðsveipur og djarfur, hreinskilinn og bljúgur, umburðarlyndur og hófsamur, sterkur og áreiðanlegur, hugaður og sanngjarn.
 - Þeir sóttust eftir viðhorfi ánægju út fyrir reiði, sorgar og skemmtunar.
- Þetta eru tímalaus gildi í gömlu kenningunum og gildi sem voru ræktuð á tíma heimsveldisins.

4. Því höfðu þessir tveir skólar ýmislegt sameiginlegt en einnig nokkrar hluti sem voru ólíkir. Þrátt fyrir það bættu þeir hvorn annan upp hvað varðar kenningar sínar. Þetta var meira segja satt hvað varðar reynslu þeirra síðar með Búddatrú sem átti upptök sín á Indlandi en þar beindist kenningin að því að vinna bug á veraldlegum þjáningum. Kínversk hof nútímans, t.d. í Hong Kong, geta látið í það skína að sum leiti einfaldlega að véfréttum og helgisiðum fyrir hamingju í lífinu. Þetta skýrist einfaldlega af því að sumir þekkja ekki upprunalega, andlega dýpt - eins of flest önnur trúarbrögð. Varðandi kínverska hefð ætti að minnast á sumar aðferðir sem eru ekki beinlínis trúarlegs eðlis: véfréttabókin I Ching; kínverska stjörnuþákortíð; „Feng shui" - kínverska útgáfa Geomancy og „Baubiologie-" (heilsusamleg uppbygging bygginga); and hin hefðbundnu kínversku lyf sem áður hefur verið minnst á.

Snemmbúin kristin kirkja í Kína, sem er ekki lengur til í dag, „þýddi" nauðsynleg innihaldsefni kristni í samhengi Taóista á 8. öld: *Martin Palmer, "The Jesus Sutras", Ballantine Wellspring, New York, USA.* („Vegir Krists" styður ekki sjálfkrafa öll efnisatriði þeirra bóka sem nefndar hafa verið.)

[Aftur í atriðaskrána.](#)

Almenn sjónarmið varðandi náttúruleg trúarbrögð.

Síður okkar er varða önnur trúarbrögð eru framlag til þvertrúarlegrar umræðu. Grundvöllur hlutans um kristna trú er sjálfstæð rannsókn, þar á meðal hið gamla andlega dýpi og nútímarannsóknir á vitundinni. Hin gamla japanska Shinto-trú er ekki lýst ítarlega, en nokkur sjónarmið eru dregin fram, sem eru mikilvæg í þessu samhengi.

Til dæmis er japanska Shinto-trúarreglan upprunalega ein af **Náttúrulegu trúarbrögðunum**, sem eru tengd hvert öðru út um allan heim, og eru eldri en hin vel þekktá búddatrú og kristin trú.

Uppruna náttúrulegu trúarbragðanna má rekja til tíma þegar manneskjan hafði öðruvísi vitund en hún hefur í dag. *Jean Gebser, höfundur bókarinnar „Ursprung und Gegenwart" (á þýsku)* kallaði þetta vitundarstig „dulspekivitund". Fræðimaður á sviði vitundar *Julian Jaynes, höfundur „The origin of consciousness..." (á ensku, þýsku)* kallaði það „tveggja deilda hugur", með beinni samskipti á milli beggja heilahvelanna.*) Hægra heilahvelið heimilaði heilstæða skynjun á alls konar sýndum, t.d. á náttúru, sem „verur". Vinstra heilahvelið túlkaði það, að fólk heyrði „raddir". Allar evrópskar goðsögur með náttúruöndum og ævintýrapersónum eiga uppruna sinn einnig í þeirri vitund og eru ekki einfaldlega hugarburður. Þessi gamla tegund skynjunar hvarf þegar ritmál og lestur tók við af munnlegu hefðinni. Á fornöld Evrópu og Miðausturlanda í kringum 500 f.Kr. hvarf hún nánast sem fyrirbæri með félagslegt mikilvægi. Þar sem forfeður goðsagnaskeiðsins dáðu oft staðbundna eða ættflokksanda, forfeður eða Guði var blöndun menningarheima önnur ástæða fyrir því að hin eldri vitund virkaði ekki

lengur að fullu. Mistökin sjálf, sem gerðu þessa skynjun ekki jafn gagnlega, flýttu fyrir þessu ferli.

Það væri rangt að meta þessi skref vitundar á þann máta að hinir nýju vitsmunir væri dýrmætari og hin gamla leið til að skynja hluti væri gagnslaus í dag. Nýir hæfileikar komu fram í þessu ferli en aðrir hæfileikar týndust sem ekki er hægt að endurnýja einungis með vitsmunum. Það er samt sem áður hægt að hafa hinn nýja greinandi huga og endurnýja þann gamla, týndu hæfileika hinnar hugmyndaríku nýmyndunar meðvitandi; til dæmis með hugleiðslu. Því getur sambætt vitund komið fram sem samræmir bæði heilahvelin. Í dag standa frammi fyrir okkur mörg vandamál sem eru við endimörk vitsmunagetu okkar. Það er augljóslega mögulegt að skilja og leysa hinn raunverulega margbreytileika vistfræðilegra vandamála á andlega sviðinu. *Dörmer (Þýskaland)* ræddi um „fjölpætta vitund“, nauðsynleg til að skilja og leysa vistfræðileg vandamál; en nemendurnir sem hann prófaði vantaði nánast að fullu þessa vitund. Í dag getur mannkynið einnig fengið hvatir frá slíkum forvitsmunalegum hefðum án þess að taka upp hina gömlu dulspekivitund. Því eru ævintýri enn gagnleg fyrir börn í dag: þetta hjálpar við að stöðva snemmbúna visnun í virkni hægra heilahvels.

Í **frumkristni** léku „gjafir hins heilaga anda“ mikilvægt hlutverk (*meðal annars Jóh 16; Kor 12, 7-11; Pos 2, 17-20. Sjá einnig kaflann „Fyrsti hvítasunnuatburðurinn...“ í megintextanum.*) Hinn heilagi andi er guðdómlegur máttur sem gerir mannlegri sköpunargáfu kleift að víkka út fyrir sjálfa sig. Þó að andinn sé ekki einungis virkni í hægra heilahvelinu notar hann það líka. Hinn heilagi andi er samt tengur Jesú Krist. Þó að Jesú hafi sagt við lærisveina sína: „Vindurinn (andinn) blæs þar sem hann vill“ - ef maður tekur ekki á móti Jesú Krist hvernig veit maður að maður sé að upplifa hinn heilaga anda sem Jesús kunngerði?

Þó að **sköpunarsagan** hjá sumum hefjist með sköpun himins og jarðar hjá sumum (og undirheimum) tekur hin japanska sköpunarsaga þessu sem gefnum hlut. Guðirnir koma síðan fyrirvaralaust fram í þeirri mynd og dveljast í öllum þremur heimunum; á jörðu má einnig finna manninn, í undirheimum eru margir af þeim látnu og djöflar. Virðulegum forfeðrum var einnig bætt í hið japanska guðsríki (...)

Virðingin á sér stað heima eða í „helgidómum“ (musterum), í gegnum afmarkaðar bænir (þakkargjörð og beiðnir) og með því að fórna náttúrulegum vörum eða táknum. (...)

Í náttúrulegum trúarbrögðum sinna **töfralæknar** yfirleitt miðlægu hlutverki en þeir búa yfir sérstakri þekkingu og miðilskenndum hæfileikum - en prestar eru í forystu í Shinto - trúarreglunni.

Siðferðilegar kenningar: Til dæmis í Shinto - trú mátti finna lista yfir syndir; siðferðilegar meginreglur voru þróaðar í samband við önnur trúarbrögð, svipaðar þeim sem önnur trúarbrögð heimsins hafa að bera. (...)

*) Jaynes gaf til kynna að hið gamla hlutverk heilans væri nægileg útskýring fyrir upplifanir varðandi guðdómlegan eða náttúrulegan kraft. Niðurstaða okkar sýnir að þetta er ekki rétt. Niðurstaða hans svarar ekki spurningunni hvað hinar skynjuðu verur „séu“. Hvorki „Guði“ né Guð má finna í heilanum. Þetta er sérstakt stig raunveruleika og aðeins heilinn getur túlkað það á ákveðinn hátt. Hinn fyrrnefnda dulspekileið við skynjun var sérstaklega ófær um að framleiða hugarburð slíkar vera á tilbúinn hátt eins og nútímavitundin getur gert. Að sama skapi endurspeglar andlegir draumar eða hugleiðsluupplifanir stundum eitthvað sem er alls ólíkt einföldum áhrifum daglegs lífs.

**) Í Evrópu til dæmis þegar Hómer samdi sagnakvæði sitt þá tilheyrði það tímabil goðsagnaskeiðinu og síðari tími hinna grísku heimspekinga sýnir þegar vitsmunalega vitund.

[Til baka í efnisinnihald þessa hluta](#)

Aukakaflar á ensku og býsku:
Gömul bandarísk trúarbrögð Dagatal Majanna
Mat á grískum trúarbrögðum
Athugasemdir varðandi hina snemmbúnu rómversku trú
Frumgermönsk trú
Keltnesk trú
Frumslavnesk trú
Frumbaltnesk trú
Frumbasknesk trú
Frumfinnsk trú

Trú¹⁾ sem „endurtenging“ mannsins við Guð - á vegi með Jesú Kristi

¹⁾ Orðið „Religion“ (trúarbrögð) er upprunið úr latínu re-ligio = endur-tenging; með Guði, sem einnig tekur að sér mynd „innan frá“. Að vissu leyti sambærilegt við almynd þar sem fyrirbærið er á mælikvarða af svipaðri stærð.

Skilningur dýpri vandamála í mannlegu lífi

Líkt og heilun með bænum er í framhaldi af mannlegum breytingum hægt að spyrja spurningu Jesú: „Viltu verða heill?“ (*Jóh 5,6*); eða **veist þú hvaða gallar þú enn hefur sem verða að umturnast ef þú vilt komast á leið Guðs?** „Rauðan þráð“ er unnt að finna falinn bakvið augljóslega mjög einföld og sjaldan trúarlega álitin skilaboð. Er barn þroskast frá unglings skeiði til fullorðinsára öðlast það nýja hæfileika sem hins vegar oft hylja upphaflega hæfileika til upplifunar. Seinna meir getur maður enduröðlast þessa náttúrulegu eiginleika. Þeir hæfileikar sem bættust við halda sér en það slaknar á herðingu eðlisins eða þá að herðingin hverfur alveg. Klofnun mannsins í huga og líf kemur til vegna sálræn-andlegra eða utanaðkomandi „brota“ í lífinu vegna ósamræmdar miðju í „hjartanu“ - er á þann hátt unnt að sameina á ný af hinum mismunandi vegum. Hægt er að sýna fram á það að „ávöxtur af þekkingartrénu“ í paradísargóðsögninni bendi til þessarar klofningar og að ummælin „ef þér snúið ei við og verðið eins og börn, komist þér aldrei í himnaríki“ byggji á dýpri skilningi á möguleikanum til að breyta eða snúa við - *Matt 18, 1-3; Mark 10, 15; Lúk 18, 17*. Málið snýst ekki einungis um barnaleg hispursleysi heldur um upphaflegan grundvöll þróunarinnar sem er hreinlega upprunanlegt ²⁾, m.ö.o. forteiknaða grunnmunstur sem er tapaður hluti af „notkunarleiðbeiningum“ mannsins. Leið þessi getur náð langt út fyrir utan skilningsmeðvitund þá eins og hún er takmörkuð nú til dags.

²⁾ „Archetypal“ („erkítýpísk“, upprunanlegur): hugtak úr djúpsálfræðinni eftir C.G.Jung o.s.f.; grunnmunstur mannleg tilverunar sem hægt er að upplifa sem mismunandi myndir, t.d. í draumum. En „erkítýpurnar“ innihalda einnig í miklum mæli blandað, villandi efni. „Guð“ sem gamall maður og einstök atriði um „himin“ og „helvíti“ eru slíkar „erkítýpísk“ tákn hjá „ómeðvitaða fjöldanum“. Hvað það nákvæmlega er, vissi Jung ekki. Að minnsta kosti er ákveðinn kjarni þessa meðvitundarstigs meira og minna til staðar hjá öllum einstaklingum með myndir sínar og hugmyndir sem þröngvað er upp á fólk. Þannig birtist þetta eins og frumminning frá því mjög snemma í mannkynssögunni - jafnvel fyrir tímabil „goðsagnarkenndrar vitundar“, eins og lýst er í kaflanum okkar „Vitund, heilarannsóknir og frjáls vilji“.

Þetta vitundarstig inniheldur einnig slíkar andstæður - sem sjást að hluta - eins og fjallað er um á síðunni okkar „Kristilegt viðhorf..., þriðja leiðin“. Við nánari skoðun birtist Guðsmyndin á þessu stigi frekar sem mjög vandráðin skopmynd af Guði. Því varar einnig t.d. *hin tibetska bók hinna dauðu (Bardo Thödol)*, þar sem C.G. Jung hafði ritað formála, lífendur við því að bregðast ekki við hinum blekkjandi guðum og djöflaverum þessa stigs eftir dauðann. Svipuð rit voru til í hinu forna Egyptalandi.

Meira að segja dulspekingar í Kristilegu umhverfi voru gagnrýnir á slíkar verur, því þær komu örugglega einnig fyrir í draumum og hugleiðslu. Ævintýri hafa reynt að hafa áhrif á þennan táknheim með skapandi hætti, en það getur sannarlega verið gagnlegt fyrir börn. En fullorðnir geta reynt að fara lengra en þessi tákn - tákn sem hafa tekið á sig margvíslegar mannlegar hliðar. Listin við það er að leita Guðs með beinum hætti í stað þess láta hann verða strax að engu.

Það merkir ekki að maðurinn geti náð þessu markmiði eingöngu með eigin kröftum. Jesú bíður raunhæfa leið og kraftinn eða náðina til að ná því. Leitarmenn sannleiks um Krist - dulspekingar og alkemistar - hafa augljóslega gengið slíkar leiðir til fullnaðar (*sbr. t.d. Matt 5,48; Jóh 10,34;...*). Svo hafa aðrir kristnir menn öðlast slíka reynslu bæði meðvitað eða ómeðvitað. Þetta er óháð því hvort að þeir aðallega gengu innri leið eða hvort þeir stunduðu trú sína í félagslegum tilgangi, eða þá hvort þeir – þá í skilningi „fullkomins kristindóms“ – sameinuðu hvort tveggja. Leitað hefur verið að afli gegn klofningu mannsins í mörgum menningum; viðleitni taótiskra alkemista og ýmis afbrigði af jóga o.s.frv. bera merki um það ³⁾.

³⁾ Indverska orðið „Yoga“ (jóga), orðrétt = „tengja í ok“ merkir einnig leit að sameiningu við það upprunalega og hið óendanlega. Þetta þýðir þó ekki að slíkar hugleiðingar leiði okkur að sama takmarki og vegi Krists.

„Guðsmaðurinn“ Jesú Kristur, hinn „nýi Adam“, er dæmi um það að menn geta upp frá þeim tíma enduröðlast á ný sína huldu upphaflegu eiginleika og að því er komið að þær afvegaleiðingar sem þegar eru orðnar hættulegar verði færðar á rétta braut. Hann gat sem „lukkutílfelli“ fyrir heiminn sameinað í sér tenginguna við hina upphaflegu uppsprettu að tilgangi lífsins - Guð - og háþróaða vitund manna. Hann sigraðist á kröftum eyðileggingarinnar. Þrátt fyrir það að vera frábrugðinn öðrum mönnum var hann jafnframt maðurinn sem gat framkvæmt það á þennan hátt. Fólk getur því gert þetta, sérstaklega á meðvitaðan máta. Og jafnvel fyrir þá sem ekkert vita um hinn sögulega Jesú hefur líf hans sem og upprisa hans áhrif á þá – þessu má m.a. líkja við það þegar að dýr á eyju einni læra eitthvað hraðar þegar dýr á annarri eyju hafa lært það, þar sem þau hafa einhvers konar sameiginlegt aflsvið eins og t.d. *R. Sheldrake* komst að.

Möguleikinn fyrir innra samband mannsins við Jesú og Guð er líka til staðar án milligöngu kirkjunnar; jafnvel þó að hentugur félagsskapur kristilegra trúbræðra sé yfirleitt gagnlegur. Hinar mótsagnarkenndu guðfræðitegundir er klufu hið heilsteypa eðli Krists í andlegan ráðgjafa og félagslegan siðbótarmann eru ekki lengur síðasta hálmstráid þó þær geti veitt vísbendingar, sérstaklega ef einstaklingurinn þekkir fleiri en eina. Hver maður getur stillt sig inn á Jesú, t.d. heima hjá sér, en einnig úti á markaðstorgi. Það er annars vegar unnt með því að minnast varðveitra eiginleika hans (guðspjöllin). Sá hinn sem er hins vegar opinn fyrir þeirri staðreynd að hægt er að skynja Krist jafnvel eftir dauða hans getur álitid Krist sem virkan aðila í nútímanum. (Margir vitnisburðir eru til um fólk sem lifir af dauða sinn; yfirleitt í öðru ástandi en Kristur). Þessi tilfinning verður möguleg „í nafni hans“ þ.e.a.s. með honum sameinuðum sem 'stórum bróður' er umlykur alla. (*sjá Jóh 15,16; Matt 6, 7-15; Matt 18,19-20*). Til dæmis:

Guð, upphaf mitt, hjálp mín og von!
Sameinaður Jesú Kristi* þakka ég þér fyrir allt sem kemur frá þér;
fyrirgefðu mér fyrir það sem hefur fjarlæggt mig frá þér **;
láttu mig verða skapandi í kyrrðinni í gegnum andann þinn ***;
togaðu mig upp þína leið

*) Sá sem hefur tilhneigingu til að láta Maríu fylgja með getur gert þetta. Karlmannlegir og kvenlegir eiginleikar mannsins verða þannig dregnir upp.

**) Frekari ástundun getur verið: Svo má hver hræring sem talist getur er neikvæð, eins hún kom fram 1) vera skoðuð innanfrá (t.d. hræðsla, heiftúð, hirðuleysi og hroki, yfirdrifinn efi, ...eða vandamál, þó það komi bara fram í huganum eða með orðum, *sbr. Matt 5:22*). 2) í stað fyrir að grufla bíðið í litla stund til að vera meðvituð um hvað málið snýst. Þá 3) afhendið þá á þennan hátt fundna byrði, jafnvel orðna líkamlega tilfinnanlega, til Guðs í bæn. (Fyrir utan þetta er einnig hægt að setja allt líf manns í hendur Guðs eða Krists). 4) bíðið róleg þar til það verður e.t.v. tilfinnanlegt.

***) Í kyrrðinni geta viðburðir dagsins 'róast' og verða þannig aðgengilegri til úrvinnslu þ.e.a.s. í bæn. Síðan er maður aftur orðinn opnari fyrir nýjungum.

Þýðing siðfræðinnar á þessum vegi

Eitt stig á veginum „ást til Guðs", sá er ofar öllum stendur, „elska náunga þinn eins og sjálfan þig" (*Matt 19, 19*). Að elska sjálfan sig, getur verið hluti af þeirri viðleitni að þekkja hlutverk sitt í kringum sig. Ástin getur gert manni kleift að tengjast Jesú þar sem það er megineinkenni hans **ásamt visku**. Einnig munu góð verk í anda Krists oft gera veg Krists greinlegri. Jesús varðveitti hinar gömlu siðfræðilegu grunnreglur; því (yfirleitt) „það sem maður sáir, það mun hann og uppskera" (*Gal 6,7*); en hann lagði meiri áherslu á **ábyrgð** einstaklingsins heldur en hin ytri lög. Hérna getur maður upplifað að það er eitthvað innra með okkur, t.d. eitthvað sem skynjað er sem vitund, sem er samstíga andanum sem Kristur var dæmi um í gegnum líf sitt. Þennan punkt er sjálfstætt hægt að upplifa á hjartanu, sálinni eða í andanum. Það er gagnlegt að yfirfæra þekktu eiginleika Krists á mann sjálfan eins oft og mögulegt er; svo að beinna samband geti komið upp, skiptir ekki máli þó áhrifin séu lítil til að byrja með.

Mátturinn sem þróast með okkur á þennan hátt með náðinni getur laðað að sér lækningarafli í gegnum „ytri" Krist og Guð. Hérna getur einstaklingsbundin upplifun einnig verið mismunandi; í þessu tilfalli geta áhrifin á mann sjálfan og samhengið verið öflug. Þessar upplifanir, sem fáeinir „dulspekingar" og „dýrlingar" upplifðu áður, geta núna dreifst á meðal fábrotins fólks á okkar „opinberunartíma", maður sér kannski ekki mikilvægi þess strax og því verður að minnast á það hér. Hinir viðkomandi geta samþykkt þetta umbreytandi afl; annars getur voðinn verið vís fyrir þá sem hafa ekki þróað nógu mikið af eiginleikum með því, þannig getur það verið skynjað sem einhvers konar „dómur".

Leiddu mig svo ég skaði ekki aðra á vegi sínum til þín*.
Leiddu mig til að aðstoða aðra í samræmi við vilja þinn.
Þjargaðu mér á vegi mínum. **
Aðstoðaðu mig að fara með ást þinni.

*) sjá „Siðfræðilegar grunnreglur"
**) Hérna á nefna fleiri.

Skyld þróun á stórum mælikvarða, í menningarheimum síðan á forsögulegum tíma

Eins og hjá þroskastigunum frá barninu til þroskaðs manns áttu sér stað röð sambærilegra meðvitunarstiga í mannlegum menningarheimum. Það hafði annars vegar í för með sér nýja eiginleika (meira frelsi fyrir viljann, tilfinningar og hugsanir). Á hinn boginn minnkaði það upphaflegt traust til „sköpunar" í heild sinni, og þar með fjölgaði vandamálunum. (*Sjá til dæmis Jean Gebser, „Ursprung und Gegenwart" - á þýsku: hver eftir annarri með „úreltum", „töfrum", „dulspekilegum" og vitsmunarmeðvituðum hætti, auk þess getur vitund þróast með meiri sameiningarhæfileika*). Framúrskarandi verur aðstoðuðu við að gera slíkt skref gagnleg fyrir menningarheima sína. Þetta átti sér stað þrátt fyrir allar hindranir, en eins og minnst var á skaðaði það eldri eiginleika. Núna verður mannkynið að viðurkenna áskorunina, að öðlast stjórn á frekari þróunarskrefum, ef það vill lifa af.⁴⁾ Þessir möguleikar hafa verið til staðar í um 2000 ár. Þessi þróun má ekki lengur skerða fyrri eiginleika eins og vitsmunina. Ef nógu margir einstaklinga þróa meiri almenna skynsemi og endurnýja tengingu sína við sinn guðdómlega uppruna¹⁾ getur mannkynið sigrast á opinberunarhamförum með aðstoð að „ofan". Það eru tengsl við aðgerðasinna í heiminum eins og friðarhreyfinguna, allt fólk sem hefur góðan vilja mun hafa ákveðið hlutverk í „leiknum". Mikið af fólki, þvert á trúarlegar stefnur, er augljóslega að leita að þessu. Það stígur inn í framtíðina og aðstoðar að vinna með fortíðina - þó ákveðin „meðalmennska" geti verið til staðar. Það skiptir ekki máli hvort

maður telji markmiðið vera að „bjarga“ mannkyninu eða telji þetta vera vitundarframfarir. Hið nútíma gildismat verður að umbreyta, því það er augljóst hvert hið „gamla kerfi“ leiðir okkur. Allt er hluti af heildinni, því hjálpa allar góðar dáðir heiminum.

4) Við erum ekki sammála hinu neikvæða viðhorfi í síðustu bók Herberts Gruhl „Himmelfahrt ins Nichts“ (á þýsku, „Upprisa er ekki neitt“), aðeins sökum þess að maður finnur fyrir gleymdum uppruna þróunar og afls sem er þrátt fyrir allt bara möguleiki: Guð.

Fylltu fólk innblæstri til að setja ákvarðanir er varða líf og dauða í þínar hendur *.
Hjálpaðu þeim sem vinna að sköpun þinni.
Leiddu þennan heim til að brjótast í gegn til þíns nýja tíma.**

*) Hér má bæta upplýsingum við, eða hugleiða slíkt eftir bænir, á þennan máta: 'að binda enda á uppörvun á ofbeldi, 'leysa vandamál með því að taka í burtu það sem orsakar þau', 'að halda friðsamlegar samræður milli góðviljugra sem eru innan trúarbragða',

**) *Lúk 11:2; 21:31. Opinberunarbókin 11:16.* Guð getur úthlutað ástina sem honum er gefið.

Fyrir liggur sem sagt „umsnúningur“ gangvart Guði bæði á smáum sem og stórum mælikvarða

Ekki eru aðeins mannlegar hugmyndir um trúarbrögð mikilvægar, heldur hinn upplifað tenging við Guð.

Jóh 16,12-13: „Enn hef ég margt að segja yður en þér getið ekki skilið það nú. 13: En þegar andi sannleikans kemur mun hann leiða yður í allan sannleikann. Það sem hann segir yður hefur hann ekki frá sjálfum sér heldur mun hann segja yður það sem hann heyrir og kunngjöra yður það sem koma á.

[Til baka í innihald þessa hluta](#)

Hjálp: Sjálfsathugun á verkinu með megintexta „Vegir Krists“

- í hinu innra og ytra lífi.

Almennt:

Las ég „Kynninguna á tilgangi og notkun þessa lesmáls“? (Ef ekki: gerðu það núna).

Hef ég lesið kaflana í röð? (Ef ekki - og ef ég hef áhuga á viðleitni til að jafnast við Guð: gerðu það núna).

Ef ég þekkti ekki tengda kafla biblíunnar lagði ég þá á mig að lesa þá? .

Hef ég kynnt mér efnið án þess að fá á tilfinninguna að ég hafi litið lauslega yfir fyrri kafla í lesmálinu eða í biblíunni sem ég skildi ekki? (Annars skaltu gefa þér góðan tíma í kaflann að nýju.)

Las ég og notaði „nákvæmar ábendingar, kristin hugleiðing...” sem mögulegt hjálpartæki til að finna dýpri skilning, upplifun og nýta mér efnið til fullnustu? .

Hef ég almenna hugmynd um mína núverandi hæfileika, persónueiginleika, venjur? (Ef ekki: veltu því þá fyrir þér og skrifaðu slíkt niður).

Ef svarið er jákvætt: Er ákveðinn eiginleiki, tengdur því sem ég var að lesa, sem ég vil bæta og biðja fyrir á aðkallandi hátt, eða er þegar að þróast?.

Velti ég fyrir mér að veita mínum nýjasta skilning í mínu daglega lífi?.

Er ég þegar opin/n fyrir handleiðslu vitundar minnar?.

Hef ég reynt að finna eða framkvæma beinni handleiðslu af hendi Guðs í gegnum Jesú Krist á vegi mínum?.

Hvar stend ég svo í sambandi mínu við Guð?

[Til baka í innihald þessa hluta](#)

Merki: höfundaréttur, tölvupóstur (e-Mail)

Þér er heimilt að prenta efni af síðunni og gefa afrit af því til einstaklinga sem hafa áhuga á því án þess þó að gera breytingar á efnisatriðum hennar; höfundarréttur hvílir hjá okkur.

Framleitt 1991-2015; birtist fyrst á Internetinu 31. janúar 2001; þetta er útgáfa á íslensku frá (með síðari breytingum).

Í boði er heildarútgáfa megintextans ásamt flestum aukasíðum: sem .pdf-skjal (... kB; það er í kringum ... blaðsíður = 546 kB), krefst hins ókeypis hugbúnaðar [Acrobat Reader](#).

Heimasíðan gæti verið nýrri útgáfa heldur en öll þessi skjöl sem hægt er að hala niður.

Höfundur: Verkefnið Vegir Krists (Christuswege / Ways of Christ™).

Útgefandi þessarar Internetútgáfu er Helmut Ziegler.

Vefsíðan „Vegir Krists“ er rannsóknarverkefni. Vefsíðan „Vegir Krists“ hefur alkirkjuleg sjónarmið og styður friðsöm samskipti og dýpri skilning á milli trúarbragða. „Vegir Krists“ er óháð kirkjum og öðrum samtökum – og er því aldrei vísað til einnar trúar. Kjarni trúarinnar helst án þess að grípa til bókstafshyggju og öfga. Á vefsíðunni fer ekki fram trúboðastarfsemi og hún safnar ekki meðlimum. Með vefsíðunni er hvorki ætlað að hafa fjárhagsleg né pólitísk áhrif.

Meginsvið vefsíðunnar eru öll atriði sem snúa að kristinni trú sem og þvertrúarleg samskipti við önnur trúarbrögð. Meginsviðið snýr að víðtækri lýsingu á oft vanræktum andlegum hliðum kristinnar trúar. Lítið er á frekari áhersluatriði varðandi félagslegar hliðar og spurningar kristindómsins með þessum einstaklingsmiðaða hætti af jafn mikilli alvöru. (Sjá einnig Kynning á megintextanum og nákvæmu ábendingarnar.)

Þýðingar á þessari síðu yfir á önnur tungumál en ensku og þýsku eru ekki alltaf lesnar yfir. (*war unter e-mail)

Þær er ekki endilega hægt að túlka sem merki um afstöðu til ástands eða aðstæðna í ákveðnum löndum..

„Vegir Krists“ styður ekki sjálfkrafa öll efnisatriði þeirra heimasíða og bóka sem nefndar hafa verið.

Tölvupóstur (e-mail): ways-of-christ.com : Vinsamlegast skrifið á ensku eða þýsku, ef mögulegt er.

Hægt er að nálgast prentaða útgáfu af þessu efni á þýsku með því að skrifa: Boehm, "Bewusst", Im Dorfe 21F, D-24146 Kiel, Þýskaland, fyrir 3,50 Evrur; Útgefandi og handhafi höfundarréttar prentaðs efnis er O.Boehm. Gefið út í júlí 2001.

[Heimasíða](#)

[Til baka í efnisinnihald þessa hluta](#)